

¡Proletaris de tots els països, uniu-vos!

EL COMUNISTA

ÒRGAN DEL PARTIT COMUNISTA INTERNACIONAL

Agost 2020 – n° 64 (Nova Edició) Preu: 2 € / 2,50\$

EL QUE DISTINGEIX EL NOSTRE PARTIT: la línia que va de Marx a Lenin, a la fundació de la Internacional Comunista i del Partit Comunista d'Itàlia (Livorno 1921); la lluita de l'Esquerra Comunista contra la degeneració de l'Internacional, contra la teoria del "socialisme en un sol país" i la contrarrevolució estalinista; el rebuig dels Fronts Populars i dels Blocs de la Resistència; la dura obra de restauració de la doctrina i de l'òrgan revolucionaris, en contacte amb la classe obrera, fora del politiqueig personal i electoralesc.

EL VERITABLE VIRUS ÉS EL CAPITALISME

És important començar aquest informe impugnant una pretensió general als mitjans burgesos, és a dir, que l'aparició del virus SARS-CoV-2 a finals de l'any 2019 i principis de l'any 2020 sigui l'explicació de la cadena d'esdeveniments en els quals es troba i trobarà submergit el món capitalista actualment en crisi.

Com s'ha desenvolupat àmpliament a les pàgines de la nostra revista, el món capitalista es troba des del 2008 en una crisi de sobreproducció relativa de capitals de tipus deflacionari que no és capaç de superar, crisi de sobreproducció que es produeix en una situació que combina el desplaçament de l'epicentre del capitalisme a Àsia i la desaparició de les premisses de l'últim repartiment mundial (Ialta i Potsdam) amb l'expansió més àmplia del capitalisme a tots els racons del planeta (continua a la pàgina 2).

SUMARI

El veritable virus és el capitalisme	pàg. 2
Capital financer, petroli i guerra comercial	pàg. 10
Control social i repressió	pàg. 16
Els EEUU mantenen la seva dinàmica d'aïllament progressiu	pàg. 20
Imperialisme xinès a Àsia i Oceania	pàg. 22
Xocs imperialistes a orient mitjà	pàg. 24
Prosegueix la penetració xinesa a l'Àfrica	pàg. 26
Efectes de la crisi a llatinoamèrica	pàg. 28
Veneçuela: el virus al qual li té por el proletariat no és el Covid-19...sinó la gana	pàg. 30
Brexit i integració imperialista europea	pàg. 33
La burgesia espanyola segueix al capdavant de l'explotació de la classe obrera	pàg. 34

CAPITAL FINANCER, PETROLI I GUERRA COMERCIAL (pàg. 10)

El capitalisme d'avui pretén ofegar les seves malalties amb més injeccions de capitalisme, com l'heroïnòman que intenta superar la seva síndrome d'abstinència amb més injeccions d'heroïna que no preparen sinó altres síndromes d'abstinència majors.

VENEÇUELA: EL VIRUS AL QUAL LI TÉ POR EL PROLETARIAT NO ÉS EL COVID-19... SINÓ LA GANA (pàg. 30)

L'"oposició" només discrepa seriosament del chavisme en qui ha de saquejar la PDVSA, si els uns o els altres. El partit de l'exèrcit o chavisme ha utilitzat una xarxa de 100 empreses fantasma per fer-ho, l'"oposició" planteja la manera més senzilla de privatitzar-la sense més i no haver de fer una volta tan llarga.

CONTROL SOCIAL Y REPRESSIÓ (pàg. 16)

Si hi ha alguna cosa que la classe obrera internacional ha pogut aprendre amb l'actual crisi de sobreproducció, és aquest fet fonamental: ELS OBRERS NO TENEN PÀTRIA, NO SE'LS POT PRENDRE ALLÒ QUE NO POSSEIXEN.

EL VERITABLE VIRUS ÉS EL CAPITALISME

La crisi de sobreproducció relativa de capitals

És important començar aquest informe impugnant una pretensió general als mitjans burgesos, és a dir, que l'aparició del virus SARS-CoV-2 a finals de l'any 2019 i principis de l'any 2020 sigui l'explicació de la cadena d'esdeveniments en els quals es troba i trobarà submergit el món capitalista actualment en crisi.

Com s'ha desenvolupat àmpliament a les pàgines de la nostra revista, el món capitalista es troba des del 2008 en una crisi de sobreproducció relativa de capitals de tipus deflacionari que no és capaç de superar, crisi de sobreproducció que es produeix en una situació que combina el desplaçament de l'epicentre del capitalisme a Àsia i la desaparició de les premisses de l'últim repartiment mundial (Ialta i Potsdam) amb l'expansió més àmplia del capitalisme a tots els racons del planeta.

La nostra corrent havia fixat per a la represa de la lluita de classe, després dels efectes devastadors de la contrarevolució estalinista, una sèrie de condicionants que hem recordat tantes vegades. Serveixi per ara aquesta cita de Diàleg amb els Morts que enfoca dos conceptes clau per a la comprensió del moment actual:

"Les claus per desxifrar el quadre, eloqüent de per si en el seu significat de plataforma del curs futur, són tres: Crisi, Guerra i Revolució.

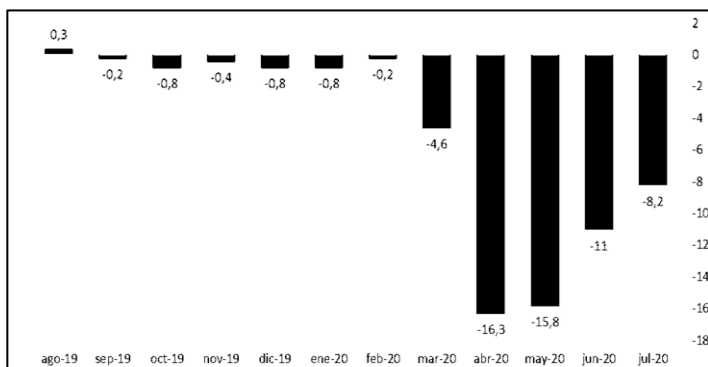
El nostre treball està al terme, i la seva tesi d'arribada és la ruta de l'emulació. Com més es descavalquen els uns als altres corredors, més es fa possible la Revolució, amb la seva consigna, corollari de l'originària teoria: bloqueig de la producció.

Per les conclusions més extenses no gosarem una profecia, només un auspic.

*Que el decenni postbèl·lic d'avançada de la producció capitalista mundial continui encara alguns anys! **Després la crisi d'entreguerres, anàloga a la que va esclatar a Amèrica el 1.929. Matança social de les classes mitges i dels treballadors aburguesats. Ressorgiment d'un moviment de la classe obrera mundial, rebutjant qualsevol aliat. Novíssima victòria teòrica de les seves velles tesis. Partit comunista únic per tots els Estats del món.***

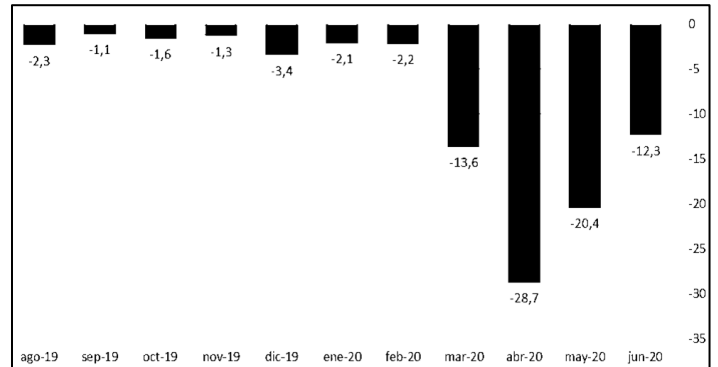
Cap al final del vintenni, l'alternativa del difícil segle: tercera guerra dels monstres imperialistes o revolució comunista internacional. Només si la guerra no passa, els emuladors moriran!" (Diàleg amb els Morts, 1956)

Com a il·lustració, avançarem que si observem per exemple l'evolució de la caiguda de la producció industrial als EUA veurem que venia caient i que es trobava en negatiu des del setembre de 2019.

Si observem la producció industrial de la Unió Europea, veurem que venia caient i que es trobava en negatiu des d'abans d'agost del 2019.

En aquesta revista intentarem mostrar com el virus SARS-CoV-2 o la malaltia Covid-19, com es prefereixi, no només no són el motiu de la crisi actual, sinó que són un mètode molt convenient per ocultar-la.

Trobarem, per contra, una explicació a la Covid-19 i sobretot als efectes socials justificats sobre la base de la mateixa en la crisi de sobreproducció relativa de capitals, en la guerra comercial i militar a la que empeny a les grans potències imperialistes, en la necessitat del capitalisme de realitzar una matança social organitzada de les classes mitges, en la necessitat de controlar i militaritzar la classe obrera per a l'esforç de la preparació i realització de la guerra.

Com s'enfocaria una epidèmia en el comunisme?

Abans de procedir al desenvolupament dels punts detallats, així com al desembrollament de les contradiccions posades en circulació per les diferents fraccions de la burgesia, ens interessa programàticament aturar-nos en una qüestió fonamental: com s'enfocaria i quines conseqüències socials tindria una epidèmia en una societat no mercantil, sense treball assalariat, ni propietat privada ni classes socials?

Per il·lustrar la qüestió hem d'esbossar com s'ha plantejat la qüestió en el capitalisme:

- L'acumulació de capital i la dependència del salari obliguen a l'acumulació de masses enormes de població, autèntics focus d'insalubritat.
- El motor és el guany i l'acumulació de capital per la qual cosa el capital i la producció no poden aturar-se fins i tot si això fos necessari per reduir els contagis.
- Els treballadors depenen d'un salari de manera que la paralització de la producció té com a conseqüència per a ells la pèrdua de la feina, pèrdua que es pot veure compensada o no temporalment per un subsidi, en qualsevol cas, insuficient.
- En el capitalisme els treballadors de determinada edat o en determinades situacions no són ja aptes per a l'explotació (la qual cosa no vol dir que no puguin fer coses productives i útils per a ells mateixos i per a la societat, sinó que ningú pot ja treure d'ells la taxa mitjana de guany) i el seu manteniment suposa una despesa improductiva.
- La distribució de la producció es produeix a través del comerç el que ocasiona que, davant possibles desproveïments, hi hagi una reacció d'arreglament que accentua encara més el desproveïment general.
- La sanitat és un negoci o està al servei del negoci pel que estarà sempre en condicions inferiors a la seva utilitat social i es demostrarà insuficient quan hi hagi adversitats generalitzades: el dimensionament continuat del sistema sanitari d'acord amb aquestes situacions "desbordants" (en

el capitalisme) faria impossible l'obtenció d'un guany i el desenvolupament del capital. Per contra, i per aquest mateix motiu, el sistema sanitari en el capitalisme està condemnat a estar infradimensionat fins i tot per a l'atenció efectiva de les situacions de "normalitat".

- La indústria farmacèutica és al seu torn un negoci i sotmet la investigació científica i les decisions sanitàries a les seves necessitats de negoci: la venda de mascaretes, de tests de tot tipus, de tractaments, de vacunes, amb o sense garanties, etc.
- Els esforços d'investigació es malbaraten en investigacions redundants en una sèrie d'empreses i institucions l'únic objectiu de les quals és arribar abans que les altres al mercat amb un producte que sigui rentable (no que sigui útil ni efectiu!) i patentable per enriquir-se amb la situació.
- Les diferents fraccions i grups de la burgesia tenen interessos diferents i oposats pel que fa a l'aturada o no de la producció, al tancament o no dels centres de treball, al desplaçament dels llocs de treball a través del teletreball, a la subvenció o no de determinats sectors, etc.
- Les diferents potències imperialistes utilitzen la Covid-19 per justificar i implementar les seves estratègies de guerra comercial o militar (i biològica?) en la seva competència pel predomini en el mercat mundial.

En aquest context, totes les explicacions "científiques" i decisions "polítiques" estan viciades per un interès econòmic o un altre: *"Els homes han estat sempre, en política, víctimes nècies de l'engany aliè i propi, i ho seguiran sent mentre no aprenguin a descobrir darrere de totes les frases, declaracions i promeses morals, religioses, polítiques i socials, els interessos d'una o altra classe."* (Tres fonts i tres parts integrants del marxisme, Lenin, 1913)

Tot l'anterior està determinat i és inevitable en una societat mercantil. En una societat comunista (societat no mercantil, sense treball assalariat, ni propietat privada ni classes socials), per contra:

- La població es trobaria distribuïda i sense grans aglomeracions.
- Ningú deixaria de poder accedir al fons de consum pel fet de no treballar, si això fos necessari per evitar els contagis.
- Les persones grans i amb altres circumstàncies que no les farien aptes per generar plusvàlua en una societat capitalista, podrien seguir contribuint a la societat amb aportacions útils per a si mateixos i per a la resta, sense que fos necessari (ho diem clar) assassinar-les planificadament i massivament com està fent-ho el capitalisme amb la Covid-19.
- El sistema sanitari estaria dimensionat per a aquestes situacions, és a dir, sobredimensionat per a les situacions normals, sense que això suposés perjudici per a ningú sinó, tot el contrari, un senyal d'una societat veritablement humana.
- Ningú es podria enriquir amb la situació, ni amb la venda de tractaments, tests, etc. unificant els esforços d'investigació i orientant-los a productes no rentables sinó eficaços.
- Per primera vegada en la història de la humanitat, la recerca científica estaria a l'alçada d'aquest nom alliberant-se de la influència criminal de l'interès mercantil i del secret comercial.

Però per veure néixer aquesta societat, necessitem la revolució social anticapitalista; necessitem jugular el capitalisme abans que, amb el desenvolupament de les guerres, les pestilències i els virus de laboratori o "naturals", aquest destrueixi la vida humana sobre la terra. I per això necessitem

l'organització del proletariat en classe per a si en el Partit Comunista Internacional.

Origen natural o origen de laboratori?

Quan van aparèixer les primeres notícies de la SARS-CoV-2 a Wuhan, Xina, ràpidament es va inculpar a un mamífer escamós denominat vulgarment "pangolí" com el culpable del traspàs de la SARS-CoV-2 d'un ratpenat a un ésser humà.

Això deixa tranquil al filisteu ben pensant i amant de les explicacions senzilles: el ratpenat i el pangolí, juntament amb la brutícia dels mercats de Wuhan són els responsables, res més que parlar. La mera hipòtesi de la creació de laboratori i alliberament intencionada sembla impossible per a alguns ...

Ara bé, hi ha tot un seguit de circumstàncies que podrien fer pensar en un origen de laboratori i fins i tot en un llançament planificat de virus.

El 5 d'octubre de 2019, el diari burgès espanyol "El País" publicava un article titulat *"El món ha de preparar-se per la propera gran pandèmia letal"* en què informava que *"Un comitè d'experts lliura a l'ONU una anàlisi sobre el risc d'una emergència sanitària global i què cal fer per prevenir-la. La major amenaça? Una grip massiva i mortal"*. Es refereix a l'informe del Global Preparedness Monitoring Board (Junta de Vigilància Mundial de la Preparació) en el qual s'esmenta fins a 9 (nou) vegades l'alliberament deliberat d'un patògen respiratori letal (*"deliberate release of a lethal respiratory Pathogen"*, en anglès) i, de fet, requereix que abans de setembre del 2020: *"Les Nacions Unides (inclosa l'OMS) porten a terme almenys dos exercicis de formació i de simulació en tot el sistema, un d'ells sobre l'alliberament deliberat d'un patògen respiratori letal"*. És interessant recordar que quan es va realitzar l'atemptat contra les Torres Bessones, també s'estava conduint una simulació sobre un atemptat molt similar just en aquell precís moment que "va impedir" al Pentàgon distingir entre els avions i detenir-los a temps, serà casualitat?

Paral·lelament, i immediatament abans dels primers casos a la Xina, és a dir, a l'octubre del 2019, va tenir lloc una simulació d'una pandèmia mundial causada per un nou coronavirus amb les mateixes característiques que després ha tingut el SARS-CoV-2, al denominat "Event 201 Pandemic Exercise" organitzat pel Johns Hopkins Center for Health Security, el World Economic Forum i la Bill & Melinda Gates foundation.

És també públic i notori que hi ha una quantitat important de laboratoris investigant amb virus, creant híbrids (denominats "quimeres") amb coronavirus i verificant la seva capacitat d'infectar humans. Al novembre del 2015 es va publicar un estudi explicant públicament la creació d'aquest tipus de virus a la revista *Nature Medicine*¹ i en un altre article posterior del mateix mes a la mateixa revista² l'investigador afirma que continuarà la investigació amb simis.

El capitalisme ha creat i crearà titelles capaços de dur a terme dues guerres mundials, de llançar les bombes atòmiques sobre Hiroshima i Nagasaki (després de provar-les prèviament a Arizona contra els seus propis soldats), de realitzar els bombardejos de Dresden, de l'ús del clor en la primera guerra mundial, de les massacres sistemàtiques i camps de concentració que han caracteritzat el segle XX i segle XXI, del bombardeig amb Napalm al Vietnam, d'organitzar l'atemptat a les Torres Bessones, de repartir mantes amb verola als indis americans per acabar de matar-los, etc.

¹ <https://www.nature.com/news/engineered-bat-virus-stirs-debate-over-risky-research-1.18787>

² <https://www.nature.com/articles/nm.3985>

És veritablement sorprenent que amb aquest historial algú es posi les mans al cap per la possibilitat que aquests mateixos elements o els seus successors puguin dissenyar i fabricar un virus prou contagiós per haver d'aturar gran part del comerç i el transport de persones, que s'acarnissa especialment en la part de la població més òbviament "sobrant" per al capitalisme (majors de 70 anys).

Recordem: *"El capital (diu el Quaterly reviewer) fuig dels tumults i de les baralles i és tímid per naturalesa. Això és veritat, però no tota la veritat. El capital té horror a l'absència de guany o al guany massa petit, com la naturalesa té horror al buit. A mesura que augmenta el guany el capital s'encoratja. Assegureu-li un 10% i acudirà on sigui; un 20 per cent i se sentirà ja animat; amb un 50% positivament temerari; al 100% és capaç de saltar per sobre de totes les lleis humanes; el 300%, i no hi ha crim a què no s'arrisqui, tot i que afronti el patíbul. Si el tumult i les baralles suposen guany, allà estarà el capital semblant discòrdia. Proves: el contraban i el tràfic d'esclaus."* (P. J. Dunning, *Trade Unions*) (Citat a "El Capital", Capítol XXIV "L'acumulació originària", Llibre I, K. Marx)

Sense comptar que en el sistema capitalista moren assassinats anualment 2,78 milions de treballadors a l'any "a causa d'accidents laborals o malalties relacionades amb el treball"³ segons la molt burgesa OIT, 800.000 persones es suïciden anualment, 485.000 moren per homicidi, 175.000 moren en conflictes bèl·lics, 68.000 per violència domèstica... el sistema capitalista és una màquina de triturar éssers humans!

Per aquests motius, no només no considerem descartable la hipòtesi de laboratori i llançament intencionat de virus, sinó que la considerem la més probable. És més, creiem que qui s'oposa tan sols a plantejar-se la hipòtesi de laboratori és simplement un creient en el sistema capitalista. No és la nostra funció apuntalar la fe en el sistema capitalista, sinó tot el contrari.

Però, independentment que hagi estat creat i alliberat intencionadament o bé hagi estat transmès des d'una altra espècie espontàniament, sostenim que **el SARS-CoV-2 no és la causa real de l'actual crisi de sobreproducció** ni tampoc el motiu últim real de tota la sèrie d'actuacions polítiques i econòmiques que estan prenent els diversos estats capitalistes en la seva lluita pel control del mercat mundial.

Les contradiccions sobre el SARS-CoV-2

Des de l'aparició de la Covid-19 s'han combinat sense parpellejar tot un seguit de descripcions gairebé fantàstiques del virus amb una completa negligència de les mesures més bàsiques de prevenció necessàries per a qualsevol virus terrenal.

Entre les "rarses" no demostrades del virus hi ha la transmissió asimptomàtica (diferent del fet del contagi en el dia o dos dies previs a començar a tenir símptomes), la transmissió gairebé telepàtica del mateix, la supervivència del virus durant dies en superfícies. En cas d'acreditar-se alguna d'aquestes coses, seria més aviat un motiu addicional en favor de la hipòtesi de l'origen de laboratori del mateix, però fins a la data no s'han confirmat.

Com hem dit, aquestes descripcions posades en circulació s'han combinat amb actes de negligència cap a les més òbvies mesures de prevenció cap als col·lectius de major risc: en la majoria de països les residències d'avis s'han convertit en autèntics camps d'extermini en els quals la gent gran

amuntegada anava sent aïllada i deixada morir amb morfina sense ni tan sols rebre assistència mèdica menor.

En multitud de països un percentatge elevadíssim de morts ha estat la població major de 65 anys i un percentatge altament significatiu d'ells en residències de gent gran. On queda la mortalitat i la contagiositat del SARS-CoV-2 si descartem aquestes morts que d'altra banda només poden ser qualificades com d'assassinat massiu premeditat?

Els rebrots d'altra banda s'han produït en les empreses agrícoles i càrnies, amb condicions d'amuntegament tremendes, tant en el lloc de treball com en els llocs d'habitació, "vivendes" per anomenar-les d'alguna manera.

Per encobrir aquesta crua realitat, és molt útil fabricar una sèrie de comportaments inesperats del virus que posarien a tota la població en el punt de mira i justificarien el nombre total de morts, així com les mesures de control social desplegades. Generat un entorn suficient de por i angoixa, qualsevol explicació o directiva, qualsevol cop de volant, és acceptat amb submissió gairebé religiosa per la població, fins i tot contra totes les evidències: *"La religió és el sospir de la criatura angoixada."* (Introducció a la crítica de la filosofia del dret, K. Marx, 1844)

Hi ha dos motius addicionals, com a mínim, per la diversitat d'opinions en circulació: la lluita interna dins de les diverses fraccions de la petita, mitjana i gran burgesia, d'una banda, i els interessos específics de la indústria farmacèutica, de l'altra.

Com hem assenyalat al principi, un element característic de la situació actual de crisi de sobreproducció és la inevitable "matança social de les classes mitges". Quina part de la pròpia burgesia ha de ser immolada a l'altar de l'acumulació per l'acumulació?

"De qualsevol manera que sigui, sempre quedarà ociosa necessàriament una part de l'antic capital, ociós en la seva funció de capital, en la mesura que ha de funcionar com a tal capital i valoritzar-se. Quina part concreta d'ell quedarà ociosa, és el que ha de decidir la lluita de la concurrència. Mentre les coses van bé, la concurrència actua, segons hem vist en estudiar l'anivellament de la quota general de guany, com una germandat pràctica de la classe capitalista, entre la qual el botí es distribueix col·lectivament, en proporció a la quantia de la part aportada al negoci per cadascú. Però quan ja no es tracta precisament del repartiment dels guanys, sinó de les pèrdues, cadascú procura reduir en la mesura del possible la part alíquota que en elles li correspon, per fer carregar amb elles als altres. Les pèrdues són inevitables per a la classe en el seu conjunt. Però, quina part d'elles ha de suportar cada capitalista? Això ho decideix la força i l'astúcia; a l'arribar aquí, la concurrència es converteix en una lluita entre germans enemics. A partir d'aquest moment s'imposa l'antagonisme entre l'interès de cada capitalista individual i el de la classe capitalista en el seu conjunt, de la mateixa manera que abans la identitat d'aquests interessos s'obria pas pràcticament a través de la concurrència." (El Capital, Llibre III, K. Marx)

Una part de la gran burgesia veu amb satisfacció com una sèrie de petits competidors seran eliminats i fagocitats posteriorment si es manté la situació d'alarma i restriccions per la Covid-19. Una part de la petita i mitjana burgesia s'adona que se li està preparant el funeral i es resisteix contra la situació d'alarma i restriccions per la Covid-19. Una altra part de la petita burgesia manté la seva fe en l'estat i aposta pel manteniment de la situació d'alarma i restriccions per la Covid-19 que justifica les

³ <https://www.ilo.org/global/topics/safety-and-health-at-work/lang-es/index.htm>

- fins al moment - ajudes estatals rebudes. A cadascuna d'aquestes fraccions li interessa un recompte a l'alça o un recompte a la baixa dels casos i les morts, per justificar els seus interessos contingents, afegint confusió a la confusió.

Això explica les batzegades i els canvis en els criteris de recompte de contagiats i de morts.

D'altra banda, tenim els interessos de la indústria farmacèutica que s'han casat bé amb els interessos dels governs en almenys aparentar que estaven fent alguna cosa davant la propagació de virus.

Ràpidament s'han començat a produir i vendre tests sobre la base de bancs de dades i aproximacions, que fan que puguin donar positiu per reaccions creuades amb una multitud d'altres virus, que fan que pugui no ser detectat si ha sofert lleugeres mutacions, etc. Però l'important és vendre i vendre ja. La majoria dels prospectes d'aquests tests contenen l'advertència de la possibilitat d'aquests falsos positius, de la possibilitat de falsos negatius, de l'escassetat de proves prèvies realitzades, que no han de ser utilitzats com a mètode diagnòstic, etc. però ... es venen i es fan servir per això: per diagnosticar fins i tot en persones sense cap tipus de símptoma i que no els arriben a desenvolupar mai. Un dels casos més sonats ha estat a Tanzània on han donat positiu les mostres d'una cabra i una papaia (¡!). (Canarias Noticias, 08-05-2020).

Tornarem sobre aquesta qüestió més endavant.

El problema (pel capitalisme) de l'envelliment de la població (obrera)

El 2012, Christine Lagarde que en aquell moment era la presidenta del Fons Monetari Internacional i actualment ho és del Banc Central Europeu, afirmava:

"El Fons reclama, entre altres mesures, que es retallin les prestacions i es retardi l'edat de jubilació davant" el risc que la gent visqui més del que s'espera". (El País, 11-04-2012)

Aquestes mostres de sinceritat dels representants de la burgesia no hem d'oblidar-les mai. Efectivament, s'ha retardat l'edat de jubilació en molts països i també s'han retallat prestacions (i pressupostos sanitaris), però no ha estat suficient i la burgesia ha seguit plorant pel risc que la "gent" (la classe obrera) visqui més d'allò esperat.

No es pot negar que el SARS-CoV-2 li ve com anell al dit a la burgesia internacional per a aquest "petit" problema en particular. Com més s'expandeix el virus entre la població més gran, més llast s'haurà tret de sobre cada burgesia de cara a la guerra comercial i militar que tenen per davant.

A la següent taula es comptabilitzen les morts per Covid-19 a les residències de gent gran a diversos països, a data de 26 de juny de 2020⁴.

Per aconseguir aquest resultat no cal un virus molt especial, calia i cal un virus nou pel qual no hi hagués vacuna i una especial "negligència" per mantenir a la gent gran en residències i negar-los l'atenció mèdica bàsica (la qual cosa sorgeix de forma espontània dels criteris mercantils d'atenció), en lloc de desallotjar immediatament les residències o reduir dràsticament el seu aforament traslladant la gent gran a hotels o altres infraestructures medicalitzades. "L'especialitat" de virus, almenys mediàtica, és més útil per a controlar la població i ocultar els processos econòmics subjacents.

Country	Date	Total number deaths linked to COVID-19	Number of deaths of care home residents linked to COVID-19	%
Austria	5/6/2020	646	222	34%
Belgium	20/6/2020	9.696	6.213	64%
Canada	1/6/2020	7.326	6.236	85%
Denmark	15/6/2020	598	211	35%
Finland	23/6/2020	327	147	45%
France	16/6/2020	29.547	14.341	49%
Germany	23/6/2020	8.895	3.491	39%
H.Kong	22/6/2020	4	0	0%
Hungary	2/6/2020	532	127	24%
Ireland	22/6/2020	1.717	1.086	63%
Israel	24/6/2020	307	137	45%
Norway	19/6/2020	244	144	59%
Portugal	9/5/2020	1.125	450	40%
Slovenia	22/5/2020	105	85	81%
S.Korea	30/4/2020	247	84	34%
Spain	23/6/2020	28.318	19.553	68%
Sweden	15/6/2020	4.810	2.280	47%
Engl. & Wales	12/6/2020	48.538	19.700	41%
N.Ireland UK	12/6/2020	795	412	52%
Scotland UK	14/6/2020	4.070	1.896	47%
U.States	18/6/2020	240.138	50.185	45%

Sector farmacèutic

Un dels fets que la "pandèmia" de Covid-19 ha posat en relleu de forma més crua en la premsa burgesa i a nivell general, és l'abast del negoci de les farmacèutiques, que fan de la salut i el benestar de la humanitat (o de la part d'ella que s'ho pot permetre) el seu camp d'actuació. No ens sorprendrem que en el capitalisme també la salut i el benestar siguin un negoci, però sí creiem rellevant estudiar el seu abast i sobretot dotar-nos de diversos arguments per combatre i denunciar les seves pretensions "socials" o "neutrals".

En l'àmbit de les farmacèutiques es pot observar d'un mode molt obvi el xoc entre la pretensió de contribuir al benestar de la "humanitat" i el veritable objectiu que aquesta indústria, com qualsevol altra, persegueix: el negoci. Concretament un negoci que va aconseguir l'any passat un volum global de més d'1 bilió de dòlars (Público, 06-05-2020) i que previsiblement augmentarà substancialment amb la situació actual, i que com a sector només és superat per sectors com el petroli o l'armament⁵.

La lògica de la producció en massa al menor preu per a l'obtenció del màxim guany fa que es produeixin fàrmacs per a un individu "mitjà", que inevitablement resulten en dosis excessives o insuficients per a qualsevol individu real, amb conseqüències especialment nocives per a certs individus. A això cal sumar que el veritable negoci neix en moltes ocasions de la cronificació del tractament i no de la seva solució, per la qual cosa la indústria està interessada a trobar i promoure tractaments que permetin oferir una pretesa millora immediata, encara que sigui parcial, però que en tot cas mantingui el problema (o fins i tot l'agreugi) amb l'objectiu de mantenir el negoci.

Un obvi exemple d'això ha estat la promoció de la prescripció de nous opiacis com el Tramadol i el Fentanil als EEUU (i cada vegada més en altres llocs), que ha portat a una gran epidèmia d'addicció (amb les consegüents morts per sobredosi) a la vegada que a un gran negoci pels productors: *"El fentanil va reemplaçar l'heroïna com a principal droga vinculada a les morts*

⁴ <https://tccovid.org/wp-content/uploads/2020/06/Mortality-associated-with-COVID-among-people-who-use-long-term-care-26-June.pdf>

⁵ <https://www.rankia.com/blog/bolsa-al-dia/3534358-top-11-ranking-industrias-que-mas-dinero-mueven-mundo-como-invertir-ellas>

per sobredosi als Estats Units, (...) Així mateix, va cridar l'atenció el fet que les morts per sobredosi amb heroïna es van triplicar entre l'any 2011 i el 2016, igual que la taxa de morts per sobredosis amb metamfetamina. Els investigadors van trobar que les morts per sobredosis van augmentar en un 54% entre 2011 i 2016, de 41.340 a 63.632. Aquest fet, sumat a l'augment del 3,7% dels suïcidis, ha portat a que l'esperança de vida als EE.UU. s'hagi reduït per tercer any consecutiu, i en el 2017 fos de 78,6 anys, segons un informe que els CDC van publicar fa dues setmanes." (La Vanguardia, 12-12-2018). La cronificació del tractament és molt convenient també per encobrir l'origen real d'una aclaparadora majoria de les dolències de la classe obrera: l'excés de treball i les condicions en les quals ens veiem forçats a viure.

Tot el que s'ha exposat ja va ser recollit per Engels el 1845 en "La situació de la classe obrera a Anglaterra", que segueix descrivint amb precisió la realitat de la classe obrera també en l'actualitat: "La concentració de la població a les grans

ciutats exerceix ja de per si una influència molt desfavorable; l'atmosfera de Londres no podria ser tan pura, tan rica en oxigen com aquella d'una regió rural; dos milions i mig de pulmons i dues-centes cinquanta mil llars amuntegades en una superfície de tres o quatre milles quadrades [imaginem els efectes de les actuals concentracions urbanes], consumeixen una quantitat considerable d'oxigen que no es renova sinó molt difícilment, ja que la manera en què són construïdes les ciutats fa difícil la ventilació. El gas carbònic produït per la respiració i la combustió roman als carrers, degut a la seva densitat i a que la corrent principal dels vents passa per damunt dels sostres de les cases. Els pulmons dels habitants no reben la seva plena ració d'oxigen: la conseqüència d'això és un entumiment físic i intel·lectual i una disminució de l'energia vital. És per això que els habitants de les grans ciutats es troben, és cert, menys exposats a les malalties agudes, en particular de tipus inflamatori, que els del camp que viuen en una atmosfera lliure i normal; en canvi, ells **pateixen molt més de malalties cròniques.** (...)

Altra causa dels mals físics és l'impossibilitat, per a la classe obrera, de procurar-se en cas de malaltia l'assistència de metges competents. És cert que un gran nombre d'establiments d'assistència tracten de mitigar aquesta carència; per exemple, l'hospital de Manchester atén a uns 22000 malalts cada any o els hi dona consell i medicaments; però, què representa això en una ciutat on, segons les estimacions de Gaskell, tres de cada quatre habitants requereixen assistència mèdica anualment? Els metges anglesos exigeixen honoraris elevats i els treballadors no es troben en situació de pagar-los. Per conseqüència, ells no poden fer res, o bé **són obligats a recórrer a curanderos o a remeis casolans barats, que a la llarga els resulten nocius.** Un gran nombre de curanderos opera a totes les ciutats angleses i es forma una clientela en les classes més pobres a través d'anuncis, cartells i altres trucs del mateix gènere. Però a més a més, es venen una multitud de medicaments anomenats patents (patent medicines) contra tots els mals possibles i impossibles, píndoles de Morrison, píndoles vitals Parr, píndoles del Dr. Mainwaring i milers d'altres píndoles, essències i bàlsams que tenen tots la propietat de curar totes les malalties del món. És cert que aquests medicaments rarament contenen productes veritablement tòxics, però **en nombrosos casos exerceixen un efecte nociu sobre l'organisme quan són preses en dosis importants i repetides;** no és per sorprendre's que els

treballadors ignorants consumeixen grans quantitats d'aquests per a tot propòsit i fora de propòsit. És cosa molt corrent que el fabricant de les píndoles vitals Parr vengui de 20 a 25 mil flascons per setmana d'aquestes píndoles curatives, algun la pren com remei contra l'estrenyiment, altre contra la diarrea, contra la febre, l'anèmia i tots els mals possibles. De la mateixa manera que els nostres camperols alemanys es feien aplicar ventoses o fan una sagnia en certes estacions de l'any, els obrers anglesos prenen ara les seves medicines patentades, perjudicant-se ells mateixos mentre que els fabricants es beneficien amb els seus diners. Entre aquests remeis, un dels més perillosos és un beuratge a base d'opiats, en particular de làudan, venut sota el nom de "Cordial de Godfrey". (...)

La conseqüència de tots aquests factors és un debilitament general de l'organisme dels treballadors. Entre ells hi ha pocs homes vigorosos, ben formats i saludables almenys entre els obrers industrials que treballen la major part del temps en locals tancats i dels quals es tracta aquí exclusivament. Gairebé tots són febles, posseeixen una ossada angulosa però poc robusta, són prims, pàl·lids i el seu cos, excepte els músculs que requereixen el seu treball, és enervat per la febre. Gairebé tots pateixen de mala digestió i, per tant, són més o menys hipocondríacs i d'humor ombrívol i desagradable. **El seu organisme debilitat no està en condicions de resistir a la malaltia i a la menor ocasió són víctimes d'ella.** Per això envelleixen prematurament i moren joves. Les estadístiques de mortalitat al respecte ofereixen una prova irrefutable." (La situació de la classe obrera a Anglaterra, F. Engels, 1845).

Tot el descrit no ha fet més que augmentar i retorçar-se per a la classe obrera de l'actualitat. Els aliments als quals podem accedir, els torns rotatius i interminables, l'ambient en el qual vivim, la falta de temps i espai per a l'exercici regular i saludable, etc., són la veritable causa de les múltiples malalties i dolències que pateix especialment la classe obrera (obesitat, diabetis, fibromiàlgia, dolors menstruals, infertilitat, càncers, problemes cardiovasculars, problemes endocrins, etc.), i no és d'estranyar que, com deia Engels, els organismes obrers no estiguin "en condicions de resistir la malaltia i a la menor ocasió són víctimes d'ella". Amb la incidència de la Covid-19, fins i tot els propis estudis de les institucions sanitàries no poden més que reconèixer aquesta realitat, com ho fa per exemple l'Institut Hospital del Mar d'Investigacions Mèdiques de Barcelona (IMIM) explicitant que els barris amb rendes més baixes han estat els més afectats⁶.

Paral·lelament a tot això, el manteniment d'un nínxol exclusiu de mercat és l'única base per a l'existència de patents (basades en l'anomenada "propietat intel·lectual", la pitjor de les propietats), amb la que la legislació burgesa permet que els desenvolupaments més moderns i amb menys efectes secundaris no siguin posats a l'abast de la major part de la població obrera fins passats alguns anys amb l'únic objectiu d'enriquir encara més als suposats desenvolupadors de la millora amb el manteniment d'un monopoli sobre la mateixa, i obligant a la major part de la classe obrera a accedir només als anomenats genèrics, eufemisme usat per referir-se als tractaments actualment ja superats per altres millors que es mantenen encara subjectes a patent.

El negoci és doncs el fons real de tots els estudis promoguts per la indústria farmacèutica (directament o indirectament, a través dels seus fons directes o de la seva participació en institucions "d'investigació", universitats, etc.), i així ho

⁶ <https://academic.oup.com/jpubhealth/advance-article/doi/10.1093/pubmed/fdaa136/5881845>

admeten obertament les pròpies institucions en qüestió: *"Després, per afavorir la transferència, fem una prova de concepte als projectes becats. Aquí ja no s'avalua científicament, sinó si el que proposen és viable com a producte. Es té en compte que tingui una aplicació social o comercial i es dota amb altres 100.000 o 150.000 euros per dos anys."* (Entrevista a Núria Sebastià, vicepresidenta del Consell Europeu d'Investigació, Expansió, 13-01-2015).

El fet que la investigació en el capitalisme estigui directament lligada a la possibilitat de negoci té, entre altres, dues conseqüències principals.

Com ja recollia el Manifest del Partit Comunista (1848) la burgesia es veu impulsada al desenvolupament per la competència, per la qual cosa, per un costat, la pròpia investigació es converteix en un negoci en si (ja que té com a clients les empreses que persegueixen aquestes innovacions o descobriments, o bé els estudis que justifiquin o donin suport a les bondats dels seus productes). El que acaba fent dels propis estudis i investigacions un producte en si mateix, generant estudis sobre els mateixos temes, amb les conclusions preestablertes que siguin necessàries, i que en la seva aclaparadora majoria acabaran sent inservibles: *"Segons un anàlisi, (...), el 85% dels esforços dedicats a investigació biomèdica "s'acaben desaprofitant". "Es tracta d'estudis que no arriben a aplicar-se mai en la clínica o que ho fan d'una forma negativa, i també molts altres que s'abandonen en etapes molt prematures", explica Ioannidis. "La major part de les vegades els experiments no estan ben dissenyats", denuncia l'investigador. "Per exemple, només entre el 10% i el 20% de tots els estudis amb animals estan aleatoritzats per evitar els biaixos" inconscients dels científics, ressalta. En el cas dels assaigs clínics amb pacients, "només el 5% segueix tots els passos correctament", denuncia. **El problema afecta "gairebé qualsevol disciplina de la ciència", assegura. El 2013, el mèdic de Stanford va publicar un estudi que afirmava que fins el 95% poden ser fal·làcies sense rebatre.**" (El País, 10-01-2017)*

Per altra banda, conseqüentment, els suposats estudis acaben sent compilacions tendencioses de dades que busquen justificar de forma pretesament científica unes "conclusions" assolides de forma prèvia i amb el menor cost, amb les implicacions que això té quan es sotmeten grups d'individus a proves de desenvolupaments mèdics, àmbit en el qual moltes ONG's que realitzen suposada "cooperació" són especialment proclius. Aquest fet ha arribat fins a tal punt a ser cert que ni tan sols la pròpia burgesia confia en les conclusions dels "estudis". De manera general el que hi ha darrere d'aquesta situació és el fet que aquests estudis responen a les necessitats de les diverses indústries que els promouen, entre d'altres la farmacèutica, que en tot cas té interès en amagar aquest fet: *"El 52% dels estudis analitzats no revelava d'on sortien els diners per investigar. I només un 6% dels articles incloïa una declaració de conflictes d'interès, una xifra que "probablement és una subestimació" de la realitat, segons l'equip de Ioannidis."* (El País, 04-01-2016).

Les perspectives de negoci que moltes empreses veuen en la "pandèmia" de Covid-19 han portat aquesta situació al seu paroxisme: *"La major allau d'estudis científics que s'hagi vist. "Aquest volum de publicacions en una fracció de tres mesos, és inèdit", assenyala Daniel Torres, investigador de la Universitat de Granada, que ha calculat que el ritme exponencial de publicacions sobre el virus es duplica cada dues setmanes. Des de 2004, es publicaven de mitja uns 3.000 articles sobre coronavirus a l'any. Ara mateix, es publiquen 700 cada dia. Portem uns 20.000 en tres mesos."* (El País, 05-05-2020)

Al marge de la qüestió sobre el seu origen, el que està clar és que, després de l'impacte mediàtic generat, la indústria farmacèutica té un gran camp de negoci en la venda d'eventuals tractaments i tests pel famós coronavirus SARS-CoV-2, i en el desenvolupament i venda d'eventuals vacunes, una vegada més al marge també de la seva efectivitat real. Per no parlar de la producció i distribució de mascaretes, en les quals l'aplicació de diferents estàndards (FFP1 i FFP2 a Europa, KN95 a Xina, N95 als EEUU, etc.) és un clar exemple d'un intent de mantenir el control sobre certs mercats que no té cap altre fons que facilitar l'accés d'alguns productors i dificultar el d'altres. I la lluita per la primacia en aquests camps de negoci es veu reflectida en el suport dels diversos governs a certs estudis que donen suport a certs tractaments i en la seva oposició a d'altres.

En efecte, pel que als tractaments es refereix, des de l'inici de l'anomenada pandèmia no han parat d'aparèixer estudis completament contradictoris sobre les bondats o defectes dels diversos tractaments: cloroquina i hidroxicloroquina (amb o sense azitromicina), Lopinavir/Ritonavir vs Remdesivir, dexametasona, favipinavir, els suposats efectes positius dels anticoagulants i un llarg etcètera de fàrmacs que les diverses empreses productores intenten col·locar amb el suport de suposats estudis que les revistes suposadament científiques, més enllà de la defensa dels seus propis interessos imperialistes, no tenen inconvenient en anar publicat.

Com a mostra un botó. *"El ministre francès de sanitat, Olivier Véran, va ordenar ahir la revisió immediata del protocol d'ús de la hidroxicloroquina per tractar als malalts de la Covid-19. La decisió es va prendre després que la revista científica The Lancet publicqués un ampli estudi internacional que alertava de la ineficàcia del medicament i dels riscos cardíacs que comportaria"* (La Vanguardia, 24-05-2020). *"No hi ha senyals d'alarma per frenar els assaigs amb la hidroxicloroquina. Creixen els dubtes sobre l'estudi de 'The Lancet', matisat per la pròpia publicació"* (La Vanguardia, 03-06-2020). *"El director general de l'Organització Mundial de la Salut (OMS), Tedros Adhanom Ghebreyesus, va anunciar ahir que l'assaig Solidarity, impulsat per aquest organisme, reprendrà les investigacions amb el fàrmac hidroxicloroquina, després que la setmana passada es suspengués davant un possible augment del risc de mort i malalties cardíques"* (La Vanguardia, 04-06-2020). *"La revista 'The Lancet' es retracta de l'estudi crític amb la hidroxicloroquina"* (La Vanguardia 05-06-2020). *"La hidroxicloroquina no prevé la Covid, segons un estudi de Mitjà"* (La Vanguardia, 12-06-2020). I podríem seguir.

Evidentment cap dels estudis, ni favorables ni contraris, poden considerar-se "objectius", i responen únicament i exclusivament a la necessitat de promoure o atacar l'ús d'un fàrmac que pogués tenir beneficis i perjudicis en funció de la persona, situació i dosis. El marxisme sempre ha defensat que només podrà ser plantejada la investigació de forma racional quan la humanitat superi el sotmetiment a la lògica mercantil-capitalista:

*"La primera veritat que l'home podrà conquerir és la noció de la futura societat comunista. Aquest edifici no demana cap material a la infame societat present, capitalista, democràtica o cristiana, i **no considera patrimoni humà sobre el qual fundar, la pretesa ciència positiva construïda per la revolució burgesa, que per nosaltres és una ciència de classe que cal destruir i reemplaçar tros a tros, no indistintament de les religions i de les escolàstiques de les precedents formes de producció.** En el camp de la teoria de les transformacions econòmiques que des del capitalisme, que la seva estructura bé coneixem mentre és del*

*tot ignorada pels economistes oficials, condueixen al comunisme, **fer igualment taula rasa de les aportacions de la ciència burgesa, i la mateixa desestimació tenim de la seva tècnica o tecnologia**, que es decanta sobretot pels necis traïdors oportunistes com a preparació per grans conquestes. En mode totalment revolucionari hem edificat la ciència de la vida de la societat i de la seva desembocadura futura. Quan aquesta obra de la ment humana sigui perfecta, i no podrà ser-ho sinó després d'haver matat el capitalisme, la seva civilització, la seva escola, la seva ciència, la **seva tecnologia de lladres**, l'home podrà per primera vegada escriure també la ciència i la història de la naturalesa física i conèixer els grans problemes de la vida de l'univers, d'aquella que científics reconciliats amb el dogma segueixen anomenant amb el nom de creació en el seu transcurs de totes les escales infinites i infinitesimals, en l'indexable fins ara esdevenir futur." (Tesis de Nàpols, 1965).*

*"L'apropiació del Treball vivent per part del Capital esdevé doncs una realitat immediata en el Maquinisme: aquest és un resultat que es deriva directament de la Ciència, i una aplicació de les lleis mecàniques i químiques que fa a la màquina apta per efectuar el mateix treball que feia abans l'obrer. Però, el desenvolupament del maquinisme en aquesta direcció no esdevé més que quan la indústria ja ha assolit una gran extensió, i **totes les Ciències han estat fetes presoneres al servei del Capital**." (Grundrisse, Capital fix i capital circulant com dues classes especials de capital. Capital fix i continuïtat del procés de producció. Maquinària i treball viu. (La invenció com activitat econòmica)).*

Com a marxistes, per intentar entendre el que hi ha darrere de la tendenciositat de tots aquests "estudis" hem d'indagar sobre el fons material, econòmic. Qui produeix el Remdesivir? Gilead Sciences, amb seu a Califòrnia. Qui és el principal productor d'hidroxiclороquina al món? La farmacèutica Sanofi-Aventis i Sanofi-Pasteur, amb seu a França. Qui és el primer productor de components per produir hidroxiclороquina? L'Índia: "(...) En els EEUU el 24% dels medicaments i un terç dels seus ingredients procedeixen de l'Índia." (La Vanguardia, 08-04-2020). Aquests són els fets materials que porten als diversos governs a defensar d'un mode imperialista el seu negoci, en el qual la fiabilitat, efectes secundaris, o efectivitat del tractament és un tema completament secundari. El mateix es pot dir respecte dels altres tractaments en pugna.

Totes aquestes farmacèutiques i els diferents estats han convertit també el desenvolupament d'una eventual vacuna o vacunes en una espècie de nova carrera espacial emuladora, intentant ser els primers en distribuir-la i ocupar consegüentment el mercat amb el SEU producte, desallotjant a la resta i portant inclús a xocs entre els diversos governs. "**En total, en l'actualitat s'està treballant en 167 vacunes contra la Covid-19, 28 de les quals estan realitzant assaigs amb humans. Entre les més avançades, es troben les dutes a terme per la Universitat d'Oxford juntament amb AstraZeneca, la de la farmacèutica Moderna, la desenvolupada per la col·laboració entre BioNTech i Pfizer o la candidata de Sinovac que acaba d'iniciar el seu assaig clínic a Indonèsia. La vacuna russa no es trobava en aquest grup.**" (La Vanguardia, 12-08-2020). "La biofarmacèutica BioNTech i el laboratori Pfizer també presenten resultats esperançadors. Com també la vacuna de Moderna, el grup treballa amb seccions d'ARN missatger. Tenen quatre candidates. Una d'elles, BNT162b2, es troba en l'actualitat a l'última fase de l'assaig clínic, que comptarà amb 30.000 participants repartits en països com els Estats Units, Argentina, Brasil o Alemanya." (La Vanguardia, 16-08-2020). I tot això per accedir a una part del suculent negoci ja existent (no cal més que

recordar les vacunacions anuals per grip "estàndard") i que preveuen ampliar: "Quatre grans laboratoris produeixen ara dos terços de les vacunes que s'administren al món: GSK, MSD, Pfizer i Sanofi. "És un sector que s'ha anat especialitzant" explica Silvia Ondategui-Parra, sòcia de Global Life Sciences de la consultora E&Y. **La despesa mundial en vacunes suposava uns 41.000 milions de dòlars el 2018 (35.000 milions d'euros)** (...) Els governs dels grans països, però, s'estan emprant a fons per avançar a les companyies el finançament que necessiten. (...) Experts de la indústria expliquen que aquest finançament s'estructura de manera similar a la dels fons de capital risc: es desemborsa de manera esglaonada i està condicionada al fet que la vacuna vagi complint fites de desenvolupament." (La Vanguardia, 03-08-2020). En efecte s'han fet públics ja com a mínim els següents acords de compra per les següents quantitats: "El Regne Unit suma ja sis grans acords que li asseguren gairebé 400 milions de dosis de diferents vacunes, després dels assolits amb la britànica GSK i la francesa Sanofi (60 milions de dosis), amb la Universitat d'Oxford i AstraZeneca (100 milions de dosis i 72,5 milions d'euros per investigació), amb l'americana Pfizer i l'alemanya BioNTech (30 milions de dosis) i amb la francesa Valneva (fins a 100 milions de dosis que es produiran a Escòcia). A més a més, la farmacèutica índia Wockhardt farà a Gal·les el procés d'ompliment i acabat de milions de dosis de múltiples vacunes de la Covid per al Regne Unit. Els Estats Units també han accelerat els contractes en els últims dies, després d'anunciar Rússia que ha finalitzat la seva vacuna (Sputnik V), un procés del qual recela la comunitat científica i l'OMS, que ha preferit no valorar la seva seguretat i ha demanat al Govern de Vladímir Putin que l'informi sobre el seu procés de desenvolupament. De moment, Vietnam, que treballa en la seva pròpia vacuna, va anunciar una comanda d'entre 50 i 150 milions de dosis de la Sputnik V. L'últim acord de Donald Trump ha estat amb Moderna, a qui pagarà **1.530 milions de dòlars per fabricar i entregar 100 milions de dosis de la seva vacuna una vegada estigui aprovada. L'Administració Trump ha comprat 100 milions de dosis a Pfizer-BioNTech per 1.950 milions de dòlars; 300 milions a AstraZeneca (a la que Oxford va llicenciar la vacuna a l'abril) per 1.200 milions de dòlars; 100 milions de dosis inicials a J&J per 1.000 milions de dòlars; 100 milions amb opció a altres 500 a Sanofi-GSK per 2.100 milions de dòlars; i 100 milions a Novavax per 1.600 milions de dòlars.** La UE ha fet també passos. Ahir divendres va tancar la compra de 300 milions de dosis de la potencial vacuna d'AstraZeneca i Oxford, amb opció per 100 milions de dosis més, per un preu no revelat. Es tracta, segons l'Executiu comunitari, que negocia en nom dels 27 Estats, del primer acord de compra anticipada. El dijous es va anunciar la possible compra de 200 milions de dosis a J&J, amb opció a altres 200 milions, si la seva vacuna demostra ser segura i eficaç. Al juliol van concloure les negociacions amb Sanofi per reservar 300 milions de dosis de la seva vacuna. Mentre, negocia l'accés a les de Pfizer, Moderna i CureVac. El pacte amb AstraZeneca arriba després de l'assoliment al juny per la farmacèutica britànica i l'Inclusive Vaccines Alliance (IVA) d'Europa, un grup format per França, Alemanya, Itàlia i els Països Baixos, obert a altres països, pel subministrament de 400 milions de dosis. Altres països han negociat així mateix fer-se amb un tractament. És el cas de Suïssa, que ha comprat 4,5 milions de dosis a Moderna, assignant a això un pressupost de 270 milions d'euros. El Govern del Japó ha comprat 120 milions de dosis a Pfizer-BioNTech, que entregarien en el primer semestre de 2021, així com altres 120 milions de dosis a AstraZeneca, mentre que negocia amb Johnson & Johnson. La farmacèutica nipona Takeda, per la seva part, fabricarà i vendrà anualment fins a 250 milions

de dosis de la vacuna de Novavax al Japó. AstraZeneca ha acordat amb els governs de l'Argentina i Mèxic fabricar allà fins a 400 milions de dosis de la seva vacuna per l'Amèrica Llatina. Moderna i Pfizer-BioNTech subministraran, així mateix, milions de dosis de les seves vacunes al Canadà en cas que siguin aprovades. Israel va ser un dels primers països que va signar un acord de subministrament amb Moderna, igual que un altre amb la farmacèutica californiana Arcturus Therapeutics.” (Expansión, 15-08-2020).

Només els EEUU preveuen pagar 9.380 milions de dòlars en la subhasta de vacunes (a dia d'avui), és a dir, un 22% de la facturació total en vacunes el 2018. Les presses per ser el primer i el secretisme dels diversos desenvolupaments són una mostra més de l'anarquia de la producció capitalista que no pot redundar més que en desenvolupaments pitjors, amb majors efectes secundaris, etc. Per no parlar de les proves realitzades amb la mateixa pressa sobre diferents grups d'individus, de forma oficial o no oficial, i del control militar dels desenvolupaments: “La Xina va aprovar aquest dilluns l'ús entre els soldats del seu Exèrcit d'una vacuna per al coronavirus desenvolupada per l'Institut Científic Militar i la companyia biofarmacèutica xina CanSino Biologics.” (La Vanguardia, 29-06-2020). “Milers, però no desenes de milers, de “voluntaris” -el terme cobaia és políticament incorrecte i ha desaparegut de la terminologia sanitària encara que serveixi per entendre'ns - ja participen a tot el món en els assaigs per trobar una vacuna. (...) Els primers voluntaris a Oxford van ser recompensats amb 390 lliures – segons les tarifes que estipula al web del centre-. Als 155 seleccionats pels Instituts Nacionals de Salut dels EE.UU. (més conegut per NIH, National Institutes of Health), a Bethesda, a prop de la capital federal, se'ls va aplicar les compensacions habituals: 200 dòlars per vacunació –els tractaments generals solen incloure d'una a quatre– i 175 dòlars per cada visita. En canvi, segons el The Telegraph, l'Imperial College NHS Trust britànic ha pagat entre 190 i 625 lliures als seus primers 1.112 voluntaris.” (La Vanguardia, 14-06-2020). La premsa burgesa no

informa d'això, però evidentment podem estar segurs que molts desenvolupaments hauran estat provats inicialment amb presos, barris marginals, missions de “cooperació”, etc.

Finalment, un altre gran àmbit de negoci de les farmacèutiques en l'actual situació, que no podem deixar de mencionar, és la fabricació i venda de testos. Una vegada més, la fiabilitat dels mateixos és absolutament secundària, l'important és vendre, recorrent en aquest cas al cultiu de la por irracional al contagi i a la falsa seguretat que puguin arribar a donar testos que s'autodefineixen poc fiables en casos no simptomàtics. Un exemple d'això l'ha donat el govern d'Andorra, que ha realitzat dues onades de testos serològics a tota la seva població (un total de 138.000 testos) amb uns resultats completament dispars i que no permeten arribar a cap conclusió, fora de l'intent del govern del país de presentar-lo com “segur” davant tots els visitants, amb l'únic objectiu d'intentar que segueixin anant allà a gastar-se els diners. En aquesta guerra una de les empreses que més s'està beneficiant de la situació és l'espanyola Grifols, que fins i tot ha arribat a crear un test propi, anomenat TMA, que pretén fer la competència als estesos testos PCR (La Vanguardia, 06-05-2020), a més a més de fer-se amb part de la competència, fins i tot xinesa: “Grifols, la multinacional catalana d'hemoderivats, va tancar ahir l'acord que la converteix en la primera accionista de la seva homòloga xina Shanghai RAAS, la major empresa d'Àsia en la producció de medicaments derivats del plasma i testos de diagnòstic sanguinis.” (La Vanguardia, 28-03-2020).

Com a marxistes hem de denunciar tota pretensió d'objectivitat de tots els estudis i productes de la indústria farmacèutica, com de totes les demés, i buscar en el pla material l'explicació dels diferents xocs, apuntalant sempre que en una societat de classes no pot existir la “veritat objectiva” i que només a través de la revolució proletària i la superació de les classes podem arribar a l'aplicació racional i millora objectiva dels coneixements farmacèutics i de qualsevol altre àmbit.

The Internationalist Proletarian #4

- **Maoism is just the expression of the Chinese bourgeois revolution and the proletarian counterrevolution: the recent case of Jasic Technology in Shenzhen**
- **Deflation is a product of the overproduction of capital and merchandises**
- **The culprit of the destruction of the environment is capitalism**
- **Communist organization and discipline**
- **Program of the International Communist Party**

Workers of the World, unite!

THE INTERNATIONALIST PROLETARIAN

ORGAN OF THE INTERNATIONALIST COMMUNIST PARTY
January 2020 – Issue 4 – Price: 2 € / 2,50\$

WHAT DISTINGUISHES OUR PARTY: The line that goes from Marx to Lenin, to the foundation of the Communist International and the Communist Party of Italy (Livorno 1921); the struggle of the Communist Left against the degeneration of the International, against the theory of the “socialism in a single country” and the Stalinist counterrevolution; the refusal of the Popular Fronts and the Resistance Blocs; the hard work of restoration of the revolutionary doctrine and organ, in contact with the working class, outside the personal and electioneering politicking.

MAOISM IS JUST THE EXPRESSION OF THE CHINESE BOURGEOIS REVOLUTION AND OF THE PROLETARIAN COUNTERREVOLUTION: THE RECENT CASE OF JASIC TECHNOLOGY IN SHENZHEN
(from El Comunista #12 – April 2019)

Introduction
During the last months of 2018, several articles were released by the Western bourgeois press regarding the repression by the Chinese bourgeois government to several student groups, labeled as Maoists, linking it to the support they had given to the struggle of the workers of several companies, and notably Jasic Technology in Shenzhen (China province).

CONTENTS MAOISM IS JUST THE EXPRESSION OF THE CHINESE BOURGEOIS REVOLUTION AND OF THE PROLETARIAN COUNTERREVOLUTION: THE RECENT CASE OF JASIC TECHNOLOGY IN SHENZHEN..... p. 2 DEFATION IS A PRODUCT OF THE OVERPRODUCTION OF CAPITAL AND MERCHANDISES..... p. 19 THE CULPRIT OF THE DESTRUCTION OF THE ENVIRONMENT IS CAPITALISM..... p. 16 COMMUNIST ORGANIZATION AND DISCIPLINE..... p. 17 PROGRAM OF THE INTERNATIONAL COMMUNIST PARTY..... p. 19	MAOISM IS JUST THE EXPRESSION OF THE CHINESE BOURGEOIS REVOLUTION AND OF THE PROLETARIAN COUNTERREVOLUTION: THE RECENT CASE OF JASIC TECHNOLOGY IN SHENZHEN DEFATION IS A PRODUCT OF THE OVERPRODUCTION OF CAPITAL AND MERCHANDISES <i>“It is a certain sign of this increasing concentration in its turn causes a new fall in the rate of profit. The mass of small dispersed capitals is thereby driven along the adventurous road of speculation, credit, trusts, stock exchanges, and crises” (Capital, Book III)</i> THE CULPRIT OF THE DESTRUCTION OF THE ENVIRONMENT IS CAPITALISM <i>Capitalism in destroying the planet, yes. Not only that, it also threatens to destroy it completely with the Third World. That. Therefore, CAPITALISM MUST BE DESTROYED SO THAT IT DOES NOT DESTROY THE PLANET.</i>

CAPITAL FINANCER, PETROLI I GUERRA COMERCIAL

La resposta financera de la burgesia a la crisi, tirar més gasolina al foc

L'excusa de la Covid-19 ha esperonat que les grans potències imperialistes donin curs a les mesures amb les quals intenten descavalcar els seus competidors, amb els quals comparteixen la vana esperança – completament il·lusòria – de superar la crisi de sobreproducció amb mesures monetàries.

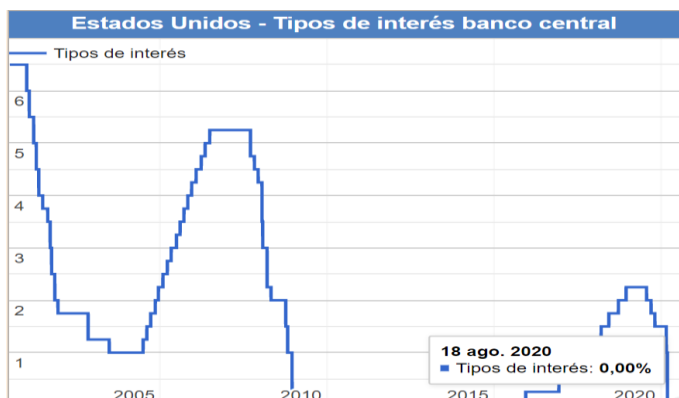
Les línies que segueixen són una actualització i una confirmació d'allò exposat en El Comunista nº63 en l'article " *La deflació és un producte de la superproducció de capitals i mercaderies*".

El BCE havia reprès ja a l'agost del 2019 el "Programa de Compra d'Actius" amb el qual adquiria 20.000 milions d'euros de deute estatal o corporatiu al mes. A això se li va afegir, només començar, un paquet de 120.000 milions d'euros, llançat el 12 de març de 2020. Tot seguit, el 18 de març de 2020, es va llançar com a complement dels anteriors, un nou "Programa de Compres d'Emergència Pandèmica", inicialment per valor de 750.000 milions d'euros, quantitat que ha estat elevada a 1,35 bilions d'euros.

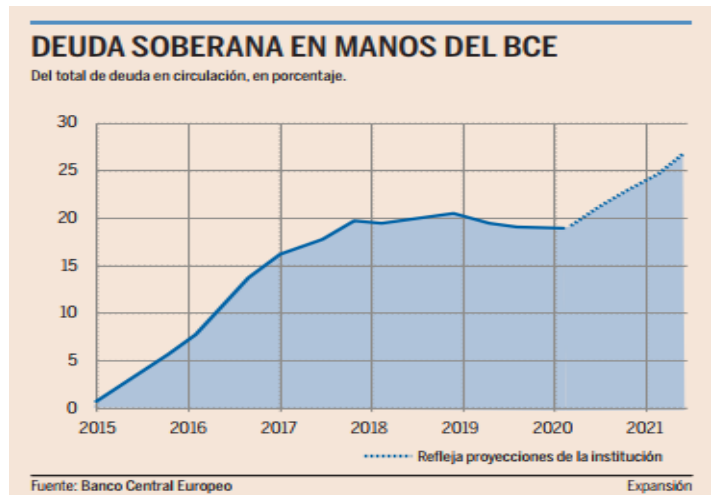
" *El BCE té en marxa dos plans de compres de deute: el tradicional Programa de Compra d'Actius (APP), pel qual adquireix 20.000 milions d'euros al mes; i el Programa de Compres d'Emergència Pandèmica (PEPP) pel qual invertirà un paquet màxim d'1,35 bilions en deute amb total flexibilitat fins a, com a mínim, juny de 2021.*" (Expansión, 14-08-2020).

Si ja amb el programa de compra d'actius reiniciat a l'agost de 2019, el BCE no veia clar que hi hagués suficient deute no tòxic per a comprar, amb l'addició del segon programa, s'ha fet completament necessari treure's tota màscara d'"ortodòxia financera": " *El BCE també acceptarà com a col·lateral els préstecs amb pitjor ràting i els denominats en una altra divisa.*" (Expansión, 08-04-2020).

Recentment, el BCE ha decidit " (...) incloure al MARF en la llista de mercats en els quals pot comprar deute." (Expansión, 14-08-2020). Però, malgrat el volum gens menyspreable d'aquest mercat de bons i pagarés, que " *A tancament de 2019 el MARF tenia un saldo viu, entre bons i pagarés, de 5.115,3 milions*" (Expansión, 14-08-2020), això no és res per a l'apetit devorador de deute actual (i futur): " *per a mitjans del 2021 –data en la qual està previst que finalitzi el Programa de Compres d'Emergència Pandèmica (PEPP, per les seves sigles en anglès)– el banc central tindrà en el seu balanç el 27% de tot el deute públic en circulació de la zona euro. En l'actualitat, el percentatge se situa en el 19%.*" (Expansión, 25-06-2020).

Això significa senzillament que la burgesia europea (com fa la resta de burgesies del món) s'ha comprat el deute a si mateixa amb un simple desdoblament de personalitat. El que en un individu seria diagnosticat com a esquizofrènia, en la dement economia capitalista moderna és considerat una operació de gran profunditat.

D'altra banda, els tipus d'interès s'han deixat formalment en el 0% i el -0,5% (la qual cosa és per si sola una demostració incontestable de la superproducció relativa de capitals) però, en la realitat, aquests tipus s'han reduït pels grans bancs: " *La institució amb seu a Frankfurt va mantenir la taxa de dipòsit i els tipus d'interès en el -0,5% i en el 0%, respectivament, però de manera indirecta sí que ha rebaixat el preu del diner. El BCE ha anunciat la millora a partir de juny de les condicions de les seves grans injeccions de liquiditat, conegudes com a TLTRO, per les quals rega trimestralment de diners la banca amb la condició que aquesta ho presti després a empreses i famílies. (...)* Si compleixen aquesta condició, **els bancs podran guanyar fins a un 1% per demanar diners al BCE i concedir préstecs**, (...) A més, ahir va posar en marxa una nova modalitat de barra lliure de diners per a la banca, a la qual ha denominat Operacions de Refinançament a Llarg Terminis d'Emergència Pandèmica (PELTRO), per la qual **les entitats podran guanyar fins a un 0,25% simplement pel fet de demanar prestat.**" (Expansión, 01-05-2020).

En altres paraules, el tipus d'interès real no és del 0% sinó d'entre el -0,25% i el -1%, el BCE paga per prestar diners: en aquesta contradicció està atrapat el capitalisme mundial per efecte de la crisi de sobreproducció... Gràcies a l'interès negatiu en aquesta mena de préstecs, els bancs europeus " *podran ingressar uns 3.000 milions d'euros que resulten després d'aplicar els efectes beneficiosos de les últimes mesures monetàries aplicades i sense els quals la banca s'enfrontaria a una penalització anual de més de 10.000 milions d'euros.*" (Expansión, 22-05-2020). No és d'estranyar que molts bancs s'unissin a la primera subhasta de liquiditat en aquestes condicions: " *El BCE adjudica a 742 bancs el rècord d'1,3 bilions a tres anys.*" (El País, 19-06-2020).

La Reserva Federal (Fed), pel seu costat, ha abandonat els seus intents de proclamar el retorn als tipus d'interès positius i s'ha llançat amb ímpetu per la mateixa senda que el BCE, senda que d'altra banda va inaugurar la pròpia Fed a partir del crack del 2008:

"La Fed preveu mantenir els **tipus d'interès a zero fins el 2022** (...) Des de mitjans maig, quan es va fer evident als Estats Units la crisi del coronavirus, **la Fed ha comprat bons del Tresor i deute recolzat amb actius immobiliaris per valor de 2 bilions de dòlars.**

A més, va anunciar a l'abril un **altre pla de préstecs per valor de 2,3 bilions de dòlars destinats a Estats, ajuntaments i pimes**, la qual cosa va representar una intervenció sense precedents." (Expansió, 11-06-2020).

Engolir deute i regalar diners té els seus efectes: "Les mesures de suport il·limitat per part de la Fed estan pesant en el seu balanç, que s'ha disparat ja per sobre dels 6,5 bilions de dòlars, 2,6 bilions més que fa un any." (Expansió, 03-04-2020).

"El deute públic dels Estats Units s'ha disparat per sobre dels 25 bilions de dòlars, un 15% més que fa un any (...)

Només d'abril a juny, el deute públic augmentarà en tres bilions de dòlars, cinc vegades més que l'anterior rècord registrat durant la crisi que va esclatar el 2008.

Segons dades de Reuters, el 65% del deute públic està en mans de la Fed, fons de pensions, mútues i altres inversors estatunidencs. Els inversors estrangers assumeixen al voltant de 6,8 bilions de l'endeutament del país." (Expansió, 21-05-2020).

En la revista El Comunista nº63 ens fèiem ressò que "Els inversors demanen més interès als bons a dos anys que a 10 (...)" (Expansió, 15-08-2019). És a dir, els propis capitalistes veuen el futur a curt termini molt negre i projectaven les seves esperances a 10 anys vista. Doncs bé, aquest horitzó de la il·lusió burgesa sembla que s'ha allunyat altres 10 anys més: "El Tresor dels Estats Units va realitzar ahir una emissió de bons a vint anys per valor de 20.000 milions de dòlars. Es tracta de la primera vegada des de 1986 que la major economia del món emet deute amb aquest termini." (Expansió, 21-05-2020).

Quina és la importància per als marxistes d'aquesta tendència a la caiguda del tipus d'interès i a la seva ubicació fins i tot en rangs negatius?

"En igualtat de circumstàncies, és a dir, considerant més o menys constant la proporció entre l'interès i el guany total, el capitalista productiu es trobarà en condicions, i ho farà gustosament, de pagar interessos més alts o més baixos en proporció directa a la quantia de la quota de guany. I com hem vist que **la quantia de la quota de guany es troba en raó inversa al desenvolupament de la producció capitalista, se segueix d'aquí que el tipus més alt o més baix d'interès en un país es troba també en raó inversa al nivell del desenvolupament industrial**, (...) En aquest sentit, pot afirmar-se que l'interès es troba regulat pel guany i, més concretament, per la quota general de guany. I aquest tipus de regulació regeix fins i tot per a la seva mitjana.

En tot cas, la quota mitjana de guany ha de ser considerada com el límit màxim definitivament determinable de l'interès." (El Capital, Llibre III, Capítol XXII, K. Marx).

És a dir, el tipus d'interès mitjà serà sempre menor que la quota general de guany, es troba limitat per aquesta: cap capitalista demanarà prestat a un tipus d'interès superior a la quota de guany que espera obtenir amb la inversió del capital prestat. **La tendència decreixent de la quota de guany s'expressa en l'enfonsament crònic dels tipus d'interès i en la impossibilitat dels bancs centrals d'augmentar-los de manera duradora.**

I on va a parar tota aquesta quantitat addicional de liquiditat injectada? Aquesta liquiditat no troba sortida en la producció real i ha d'encaminar-se cap a l'especulació: la inflor de la borsa, l'augment del preu de l'or, els dipòsits farcits dels bancs estatunidencs en els quals s'acumulen "dos bilions de dòlars" (Expansió, 23-06-2020) i la caiguda del dòlar en són el resultat..." *La massa dels petits capitals escampats es veu empesa d'aquesta manera als camins de l'aventura: especulació, combinacions tèrboles a base de crèdit, manejos especulatiu amb accions, crisis.*" (El Capital, Llibre III, K. Marx).

El BCE també ha procedit a la "desactivació dels matalassos anticíclics de la banca" (Expansió, 08-06-2020) i ha restringit el pagament de dividendes als bancs per a obligar-los a retenir 27.000 milions d'euros (Expansió 27-07-2020). Aquesta restricció té dos vessants: d'una banda, els bancs que han sofert grans caigudes en les seves cotitzacions en borsa, consideren que "no retribuir a l'accionista enfonsarà encara més les deprimides cotitzacions dels bancs europeus. Molts d'ells estan cotitzant a 0,5 vegades el seu valor en llibres." (Expansió, 28-07-2020) i, per l'altra, es tracta d'un episodi més del que la nostra corrent ha definit com la "matança social de les classes mitges": només en l'estat espanyol hi ha "5,96 milions d'accionistes dels sis bancs de l'Íbex 35" (Expansió 27-07-2020) que es veuran privats de les seves rendes parasitàries.

Addicionalment a totes les mesures anteriors, els diversos estats del món han procedit a tota mena d'ajornament i suspensió d'impostos a empreses, subvenció de costos laborals i desocupació amb exempció d'haver de pagar cotitzacions (perquè les empreses no haguessin de pagar ni salari ni indemnització d'acomiadament, simplement poguessin "aparcar" els treballadors), suport a empreses mitjançant avals, crèdits i recapitalitzacions.

En aquest context d'economia capitalista drogada, ha crescut l'endeutament de les empreses a Europa i els EUA: "Les entitats de la zona euro van finançar les empreses de la regió amb 73.000 milions, la qual cosa suposa el segon major registre en la història de la moneda única, només superat pels 121.000 milions de nou finançament concedit al març." (Expansió, 02-06-2020).

Als EUA s'han aprovat préstecs a pimes sense interès ni garanties que podrien convertir-se en subvencions depenent del percentatge de plantilla que retinguin, mentre que a Europa s'ha aprovat la "recapitalització" d'empreses per intervenció directa en la compra de participacions. "Assenyala que les operacions de recapitalització han d'escometre's abans del 31 de desembre d'enguany i fixa en dos anys, amb caràcter general, la data de caducitat desitjable de la presència pública en el capital." (Expansió, 23-04-2020). És molt curiós el mètode amb el qual la burgesia vol aconseguir aquesta limitació temporal: "L'esperó per a incentivar la reprivatització consistirà, essencialment, en el pagament d'uns interessos a l'Estat que aniran in crescendo (...) Per a les participacions directes en el capital, la Comissió estableix que si a partir de 2023 el Govern no s'ha després d'almenys el 40% del paquet que va obtenir amb la seva injecció, rebrà un percentatge de títols alliberats addicional que, com a mínim, serà del 10% de la participació que encara conservi." (Expansió, 23-04-2020). És a dir, que l'empresa recapitalitzada serà sotmesa a uns interessos in crescendo i si no s'ha recuperat almenys el 40% del paquet de la injecció abans de 2023, haurà de regalar un percentatge addicional del 10% a l'Estat, qualsevol diria que això produirà els efectes contraris als desitjats pels seus dissenyadors...

El capitalisme d'avui pretén ofegar les seves malalties amb més injeccions de capitalisme, com l'heroïnòman que intenta superar la seva síndrome d'abstinència amb més injeccions d'heroïna que no preparen sinó altres síndromes d'abstinència majors.

N'hi hauria prou que aquests pretesos economistes haguessin llegit en El Capital la següent cita, encara que el seu interès de classe i la seva defensa del sistema capitalista mai els permetrà acceptar el fet:

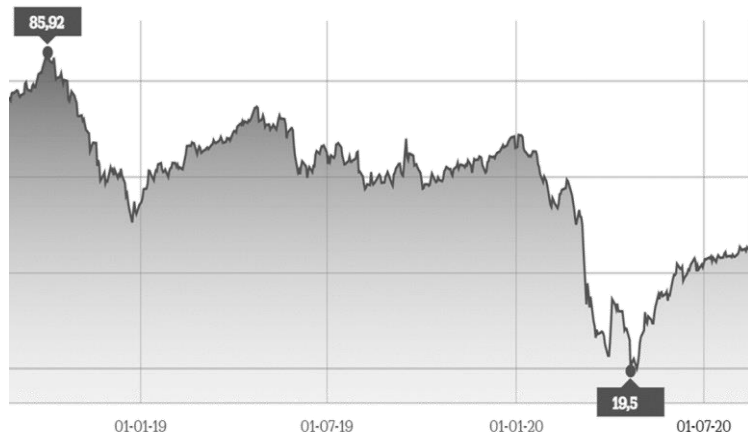
"I tot aquest sistema artificial d'extensió violenta del procés de reproducció no pot remeiar-se, naturalment, pel fet que un banc, el Banc d'Anglaterra, per exemple, lliuri als especuladors, amb els seus bitllets, el capital que els falta i compri totes les mercaderies depreciades pels seus antics valors nominal." (El Capital, Llibre III, K. Marx).

L'enfonsament del preu del petroli

El petroli ha jugat un paper importantíssim en l'última fase del capitalisme, sobretot després de la fallida dels acords de Bretton Woods, sent els petrodòlars la base sobre la qual el dòlar ha mantingut el seu paper malgrat la ruptura d'aquests acords. Recordi's que la decisió de vendre el petroli en euros i no en dòlars li va costar la vida a Saddam Hussein i que una part important de la política imperialista dels EUA en el món i a Veneçuela i a l'Orient Mitjà en particular ha anat encaminada a mantenir el preu del petroli elevat per fer rendible el petroli i el gas del fracking.

Un element determinant de la situació precedent a l'aparició de la Covid-19 era la caiguda sostinguda del preu del petroli.

Els EUA havien intentat revertir aquesta dinàmica mitjançant un atac de falsa bandera a la major refinera saudita el 16 de juliol de 2019 i el posterior assassinat el 3 de gener de 2020 del general iranià Soleimani a Bagdad per part dels EUA. Ho van tornar a intentar després de l'enfonsament del preu a l'abril, amenaçant d'enfonsar els vaixells iranians, sense èxit durador.

Tampoc han servit de molt els esforços oligopolistes dels països de l'"OPEP ampliada", amb Rússia, que durant aquests mesos han intentat fer acords que es trencaven abans de signar-se o per incomplir-los després de signats.

De fet, ni tan sols quan els han complert han aconseguit l'efecte desitjat: *"l'informe de l'AIE subratlla que "no existeix un acord factible que pugui reduir l'oferta prou com per compensar la pèrdua de demanda a curt termini." (Expansió, 16-04-2020).*

Aparentment, els EUA havien aconseguit una reducció dels costos d'extracció del fracking per sota dels 25\$ per barril, però la situació actual ha demostrat que això eren il·lusions projectades cap a l'exterior: *"el cru va tornar a viure una jornada negra, amb un enfonsament de més del 100% en la seva varietat americana, el West Texas Intermediate, la qual cosa ha situat el*

preu de l'or negre en negatiu per primera vegada en la seva història. (...).

El preu del barril de Texas es va situar ahir en -37,6 dòlars per barril, situant-se en negatiu per primera vegada en la història. Això és, una xifra que implica pèrdues massives pels productors." (Expansió, 21-04-2020).

Davant aquesta situació, va acudir l'Estat al servei del capital, en aquest cas, estat i capital estatunidencs: *"Trump s'ha mogut en tres direccions: la compra de producció per a limitar l'excés d'oferta (ampliant les Reserves Estratègiques en 75 milions de barrils, tal com va anunciar el dilluns), rescatant directament el sector al seu país, per a evitar la pèrdua d'ocupació, i tractant de contenir l'arribada de petroli als països consumidors amb aquest últim moviment, amb el que estaria donant-se temps per a ampliar la capacitat d'emmagatzematge als països consumidors, especialment als EUA." (Expansió, 23-04-2020).* És important veure que la pròpia burgesia estatunidenca admet que *"La situació ja donava senyals preocupants abans de la Covid-19. Segons Moody's, el 91% de les fallides empresarials estatunidenques en l'últim trimestre de l'any passat van tenir lloc en el sector del petroli i del gas. (...) l'any passat les firmes del fracking no van poder pagar 26.000 milions de dòlars de deutes. (...) La consultora Rystad estima que fins i tot si el barril recuperés els 20 dòlars, 533 signatures estatunidenques del petroli podrien declarar-se insolvents el 2021. Però si els preus es queden en 10 dòlars, podria haver-hi més de 1.100 fallides, la pràctica totalitat de les companyies." (La Vanguardia, 22-04-2020).*

En realitat, les empreses estatunidenques han de malvendre el seu gas fins al punt que han desplaçat el gas algerià superant-lo en l'entrada de gas a l'estat espanyol (33.000 GWh des dels EUA contra 30.000 GWh des d'Algèria). A la pregunta de com pot ser que el gas transportat per vaixell pugui desplaçar el gas bombat a través d'una estructura fixa com és el Medgaz, la resposta és: *"els operadors gasistes espanyols, estan trobant millors preus en el mercat 'spot', la caiguda del qual ronda el 75% del preu de fa un any." (El Confidencial, 18-07-2020).*

Tal és la superproducció de petroli a nivell mundial que *"el 13% dels 1.015 petroliers que operen a tot el món estiguin dedicats avui al magatzematge quan el normal és que només s'empli el 2% o 3% de la flota. (...) Les tarifes diàries per guardar cru han arribat a rondar els 250.000 dòlars en el cas dels de gran grandària, més de vint vegades més que en altres anys." (El País, 31-05-2020).*

En general, grans grups de la burgesia mundial han estat preparant una certa transició a través del moviment mediàtic i mediatitzat "pel clima":

"La inversió en renovables superarà les fòssils per primera vegada el 2021. El mercat aconseguirà uns 14 bilions d'euros en la dècada vinent. (...) Als EUA el canvi ja és una realitat. El sol i el vent representaran el 76% de les fonts d'energia de nova generació instal·lades enguany. El 2019, el consum anual de fonts energètiques renovables va excedir el de les fòssils per primera vegada des del 1885, és a dir, en més de 130 anys, segons dades de l'administració d'energia. (...) En comparació amb els costos del 2010, l'energia solar fotovoltaica va registrar la major disminució, caient un 82%, l'eòlica en terra un 39% i en alta mar un 29%." (La Vanguardia, 22-06-2020).

"La City anima les petrolieres a treure a Borsa les seves filials d'energia renovable (...) Els negocis 'verds' de Total, Repsol i Shell podrien valdre 22.000, 9.000 i 6.500 milions." (Expansió, 25-07-2020)

La guerra comercial

La guerra comercial entre les diferents potències imperialistes segueix el seu curs en el mateix sentit en què s'ha anat exposant en números anteriors d'aquesta publicació: amb la Xina en continu auge i els EUA amb un declivi que intenta detenir sense èxit.

Els intents dels EUA de posar murs de contenció a l'expansió de la Xina, però també a la resta de potències competidores, s'han manifestat en un augment general de les mesures aranzelàries. La ironia de la situació és que el principal promotor d'aquestes mesures, és a dir els EUA, sol patir les majors conseqüències per la seva dependència de la producció d'altres països i la interconnexió del mercat mundial.

En aquesta guerra comercial, el contendent que va perdre ha d'intentar sobreviure per tots els mitjans, fins i tot per mitjans que l'acaben perjudicant, com els aranzels. No es tracta de la seva consciència dels fets, ni tan sols de la seva voluntat subjectiva, això no seria marxisme. Es tracta de quins actes es veu obligada a realitzar la burgesia estatunidenca, o fraccions d'aquesta, per efecte de la seva situació material. I en la situació actual de l'imperialisme, els EUA només poden triar entre jugades perdedores.

La irrupció del SARS-CoV-2 es va produir just en el moment de la celebració de l'any nou xinès. Per a aquest esdeveniment a la Xina es produeixen 3.000 milions de desplaçaments, probablement la major concentració en pocs dies de desplaçaments en la història de la humanitat: l'escenari ideal per a la propagació d'un virus. La resposta del govern capitalista xinès va ser contundent, però va suposar la paralització durant setmanes de les fàbriques de tot el país, no sols a Wuhan. Curiosament el virus es va traslladar de la Xina molt selectivament a Corea del Sud i l'Iran i després a Itàlia i Espanya, països que havien realitzat acords comercials recents amb la Xina. Al febrer havia visitat Espanya i Itàlia, així com els altres països europeus el subsecretari d'estat dels EUA (Robert Strayer) llançant dures amenaces si no es trencava amb la implementació del 5G. Amenaces que van repetir, multiplicades, dies després en la reunió sobre qüestions estratègiques a Munic.

L'aparent paradoxa que els mitjans utilitzats es tornin contra el que s'ha vist obligat a posar-los en acció i, una vegada superada la situació a la Xina, els efectes del SARS-CoV-2 afectin la resta de competidors, no pot impedir-nos veure que ha estat un cop dur per a l'economia xinesa i podria haver-ho estat encara més. El fet que la burgesia xinesa hagi aconseguit bloquejar el cop i superar-lo no exclou intencionalitat en l'acció: si algú dispara a un altre però no el mata, no deixa d'haver-lo disparat, fins i tot si el segon aconsegueix escanyar el primer a continuació.

Els marxistes no oblidem mai aquesta vella màxima de Carl von Clausewitz: "La guerra és la continuació del comerç per altres mitjans." Els marxistes sabem també que qui inicia una guerra en el terreny militar, normalment la perd. El rival fort normalment no necessita desencadenar la guerra ja que va millorant les seves posicions, organitzant i ampliant el setge. És el rival feble el que necessita l'acció desesperada i, d'una manera dialèctica, és al mateix temps el que pitjor preparat està per sobreviure a ella.

De fet, aquesta és la situació dels EUA durant les últimes dècades, en les quals ha perdut la majoria de les guerres que ha iniciat posant-se en evidència que en realitat s'ha estat batent en retirada des de llavors tractant d'alentir el declivi de la seva hegemonia en el món capitalista. Però això no ha exclòs ni exclou que la burgesia estatunidenca iniciï altres guerres, directament o indirectament, com es desprèn també de les anàlisis de la nostra

corrent: "En aquestes tres etapes el termòmetre és la ruptura d'equilibri a càrrec, primer i sobretot -que ens excusin els idiotes dels Estats Units i no de l'URSS". (El curs del capitalisme mundial, 1958).

Passarem ara a repassar els últims esdeveniments de la guerra comercial.

Protecció contra les "operacions públiques d'adquisició" (Opes): Una de les principals característiques de la fase imperialista del capitalisme (Lenin, 1916) és l'exportació de capitals i no sols de mercaderies.

Aprofitant que l'agreujament de la crisi de sobreproducció ha enfonsat la capitalització borsària de moltes empreses en sectors importants s'han succeït una sèrie de compres, com les realitzades per la petrolera saudita Aramco: "un import total d'uns 1.000 milions de dòlars en quatre de les principals petrolieres europees: Royal Dutch Shell, Total, Eni i Equinor." (Expansión, 10-04-2020).

Davant aquesta possibilitat, les diverses burgesies nacionals han pres mesures per bloquejar la compra de paquets estratègics en les seves empreses: "Des del Canadà a Austràlia, passant per Europa, l'Índia i el Japó, governs de diferent signe polític estan prenent mesures d'urgència per protegir les seves empreses "estratègiques" dels inversors estrangers, davant el temor del fet que aquests aprofitin la caiguda de valoracions pel coronavirus per intentar prendre el seu control a preus de saldo." (Expansión, 27-04-2020). Evidentment, el potent comprador del qual s'intenten protegir tots no és l'Aràbia Saudita... sinó la Xina.

Tecnològiques i 5G: Un altre camp en el qual es lliura una autèntica guerra és en la introducció de la tecnologia 5G.

Els EUA estan intentant bloquejar la implantació d'aquesta tecnologia. El motiu és senzill, significa passar a dependre tecnològicament de la Xina que és la potència que s'ha posat en condicions de desenvolupar-la.

Diferencias entre 4G, 4G+ y 5G

	4G	4G+	5G
Velocidad (Mbps)	200	1200	10000
Latencia (milisegundos)	100	20	1-2

Datos teóricos máximos. En la latencia, cuanto menor sea el dato mejor.

Si no aconsegueix bloquejar la seva implantació a escala mundial, EUA s'enfronta al dilema de quedar-se en la prehistòria de la tecnologia (una cosa similar a continuar viatjant en tartana en l'època dels ferrocarrils) o bé a sotmetre's a la tecnologia xinesa amb totes les seves implicacions. Estem davant un veritable *casus belli* potencial.

Els EUA han intentat pressionar la UE amb que l'ús del 5G posaria en perill l'OTAN i ha aconseguit que el Regne Unit veti la implantació del 5G i comenci la retirada dels components de Huawei de les seves xarxes.

El veto dels EUA a la venda de xips a Huawei s'ha endurit estenent-se ara a qualsevol empresa que produeixi xips amb tecnologia estatunidenca. Això afecta el principal productor de xips, la taiwanesa TSMC, la qual ha deixat ara de vendre xips a Huawei.

Tot això ha tingut un impacte en Huawei. "La companyia considera que aquestes noves limitacions afectaran l'expansió, manteniment i l'operativa de xarxes per valor de centenars de milers de milions de dòlars" que Huawei ha desplegat en més de 170 països." (Expansión, 19-05-2020).

L'empresa xinesa va anunciar que "els seus resultats del primer semestre, període en el qual els seus ingressos van caure

un 13%, fins a 64.900 milions de dòlars, per l'impacte del veto estatunidenc i les restriccions en altres països" (Expansión, 15-07-2020).

D'altra banda, els EUA han prohibit l'aplicació xinesa TikTok, a partir del 15 de setembre del 2020, facilitant la compra de la mateixa als EUA per part de Microsoft. Aquesta aplicació ha estat també prohibida a l'Índia.

Però la guerra comercial en el sector tecnològic no es lliura solament contra l'expansió de les empreses xineses, la UE també lliura la seva guerra particular contra les tecnològiques estatunidenques, mentre es mostra incapaç de desenvolupar una alternativa a aquestes: "(...) entre 2017 i 2018, Brussel·les va imposar multes a Google per més de 6.700 milions d'euros (2.400 i 4.340 milions, respectivament) per pràctiques restrictives de la competència. També el 2018 va sancionar amb gairebé 1.000 milions d'euros a Qualcomm per abús de posició dominant en el mercat de xips per a dispositius mòbils 4G. Amb anterioritat, el principal antagonista de la Unió Europea va ser Microsoft, al qual Brussel·les va imposar diverses multes entre 2004 i 2013 per un import superior als 2.200 milions d'euros." (Expansión, 02-06-2020).

Turisme: La guerra que es venia lliurant al sector turístic ha empitjorat en comptar ara amb noves armes com les quarantenes obligatòries, les prohibicions de viatjar a determinats destins, etc. També aquí han plogut les ajudes i subvencions a les indústries nacionals. Per exemple, França (primera potència turística mundial amb 90 milions de visitants per a la qual el turisme suposa el 8% del PIB) ha posat "en marxa un pla de rescat de 18.000 milions d'euros (...). La xifra és 3.000 milions superior als plans per a la indústria aeronàutica i 10.000 milions més alta que el paquet per a l'automòbil." (El País, 14-06-2020). En el cas d'Espanya, el turisme suposa el 12% i les ajudes aprovades sumen 4.252 milions d'euros davant unes pèrdues calculades per la patronal del sector de 80.000 milions d'euros. Itàlia, cinquè país mundial amb més visites, per al qual el turisme representa un 13% del PIB, ha optat per subvencionar amb 500€ a les famílies perquè gastin durant les vacances. I, així, successivament.

Espacial: Aprofitant la proximitat de Mart, la Xina i altres diversos països, han enviat sondes no tripulades al planeta: "Tianwen-1 és la segona missió que surt cap a Mart aquesta setmana, després de la sonda que els Emirats Àrabs Units van enviar el dilluns des del Japó. Els EUA llançaran el 30 de juliol Perseverance el seu rover més sofisticat." (El País, 24-07-2020).

El projecte Starlink que preveu posar en òrbita 42.000 petits satèl·lits per proporcionar banda ampla no es configura com una alternativa possible al 5G perquè com admet Elon Musk: "no és bona per situacions d'alta densitat. Tenim un petit nombre de clients a Los Angeles, però no podem donar serveis a molts clients a Los Angeles perquè l'amplada de banda disponible per cel·la no és prou gran." Del mateix grup empresarial que Starlink, SpaceX ha completat recentment el primer vol espacial privat tripulat. Certament, l'espai no es deslliurà de la guerra comercial... Mentrestant, i amb connotacions obertament no "comercials", l'Iran ha posat en òrbita el seu primer satèl·lit militar. (La Vanguardia, 23-04-2020)

La Xina-EUA-UE: Malgrat les pressions per part dels EUA perquè s'uneixi a la pressió sobre la Xina, la UE es resisteix.

La interrelació mútua de la UE amb la Xina és cada vegada major: "Pequín va ser el 2019 per quart any consecutiu el soci comercial més important de Berlín. L'any passat, el comerç bilateral va sumar una mica més de 206.000 milions d'euros, per davant dels Estats Units i els Països Baixos. La cancellera alemanya, Angela Merkel, ha viatjat una dotzena de vegades en

visita oficial a la Xina i ha dedicat a les relacions amb el gegant asiàtic un lloc central en la presidència de torn de la UE, que va començar l'1 de juliol." (El País, 13-08-2020). "L'obertura europea també ha facilitat una creixent inversió xinesa, que va passar de tot just 700 milions d'euros el 2008 a batre el rècord anual el 2016 amb 37.000 milions d'euros." (El País, 30-07-2020).

No obstant això, la UE continua aspirant a tenir un paper imperialista propi, a una certa equidistància tant dels EUA com de la Xina. Segons declaracions de Josep Borrell, alt representant d'exteriors de la UE: "Li ho vaig dir al ministre d'Afers exteriors xinès: no s'inquieti. Europa no s'embarcarà en cap guerra freda amb la Xina". (La Vanguardia, 11-06-2020). O el que diu el ministre d'Exteriors alemany, Heiko Maas: "Sense la implicació de la Xina no serà possible superar els grans reptes mundials dels nostres temps. (...) Si la Unió Europea es presenta unida davant la Xina, serà possible fer valer les nostres expectatives. (...) Europa ha d'adoptar una postura més sòlida, sobretot tocant a la nostra pròpia seguretat; però també en el que concerneix les infraestructures crítiques i les noves tecnologies no hauríem de dependre en excés d'uns altres. No obstant això, també som i continuarem sent estrets socis en l'Aliança Transatlàntica. Hauríem de fer-nos més europeus i, alhora, continuar sent transatlàntics." (La Vanguardia, 21-06-2020).

Sector aeronàutic i automobilístic: Com a part de la seva guerra comercial amb la Xina, "L'Administració de Donald Trump prohibirà els vols de les aerolínies xineses en represàlia a les restriccions encara vigents per part del Govern de Pequín. El bloqueig començarà el 16 de juny (...) La mesura afecta Air Xina, Xina Eastern Air, Xina Southern i Hainan Airlines, que han continuat volant als Estats Units durant tota la pandèmia i que actualment operen quatre vols setmanals a territori nord-americà." (Expansión, 04-06-2020).

Pel seu costat, els EUA van anunciar l'agost del 2020 que mantindran els aranzels imposats des d'octubre del 2019 a la UE que es justifiquen en les ajudes que la UE va lliurar a Airbus per a la seva competència contra Boeing, les quals han estat considerades abusives per part de l'OMC. Els aranzels impacten a productes per valor de 7.500 milions de dòlars l'any i afecten amb especial intensitat l'agricultura, un altre sector en el qual els EUA i la UE són competidors directes.

La resta de competidors també han pres mesures per protegir i ajudar les seves aerolínies o empreses automobilístiques mitjançant rescats milionaris.

Entre les aerolínies europees, el govern francès va injectar 15.000 milions d'euros en ajudes pel sector aeronàutic. D'aquests, 7.000 milions aniran destinats a l'aerolínia Air France (El País, 28-04-2020). Així mateix, KLM va rebre 3.400 milions del govern neerlandès (La Vanguardia, 27-06-2020). L'alemanya Lufthansa també va ser rescatada amb un paquet de 9.000 milions d'euros pel govern alemany, mentre que Portugal va injectar 1.200 milions d'euros a l'aerolínia TAP Air Portugal i "Itàlia vol fer costat a Alitalia amb 3.000 milions per a salvar-la de la fallida." (El País, 04-07-2020). A l'estat espanyol, el govern prepara el rescat d'Air Europa perquè aquesta pugui ser comprada per Ibèria dins d'un fons de 10.000 milions per rescats.

També al Regne Unit, el govern va destinar 680 milions d'euros pel rescat de l'aerolínia britànica EasyJet i als EUA el Congrés va aprovar un paquet d'estímul per a injectar 25.000 milions de dòlars de liquiditat al sector aeronàutic.

A Sud-amèrica, l'aerolínia colombiana Avianca, la xilena-brasilera LATAM i Aeroméxico es van declarar en fallida els EUA per a poder acollir-se al procés de reorganització financera que estableix la llei de fallides d'aquest país.

La gran perjudicada és l'aerolínia Ryanair que ha vingut rebentant preus dificultant la competència a les aerolínies estatals durant tots aquests anys i ara rep com a càstig no sols la denegació d'ajudes sinó la nul·litat consecutiva, en l'estat espanyol, primer de l'acomiadament col·lectiu plantejat i posteriorment de la suspensió de contractes que va intentar. En la lluita entre estats per apuntalar les seves aerolínies, el recentment arribat Ryanair no mereixerà una altra consideració que aquesta.

Al sector automobilístic, els estats també injecten milions en ajudes per evitar la fallida de les empreses. L'estat francès va anunciar ajudes per valor de 8.000 milions d'euros al sector de l'automòbil, l'estat espanyol va aprovar un pla de rescat de 3.750 milions d'euros i en el cas d'Alemanya "l'Estat va aprovar un

paquet d'incentius pel sector de l'automoció que assoleix els 11.700 milions d'euros." (L'Economista, 08-06-2020).

Malgrat totes les ajudes i rescats rebuts per part dels diferents estats, les aerolínies i empreses d'automoció no deixen d'acomiadar milers de treballadors. L'aeronàutica europea Airbus suprimirà 15.000 llocs de treball, mentre que Air France n'eliminarà 7.500. Així mateix, l'estatunidenca Boeing acomiadarà 16.000 treballadors, el 10% de la seva plantilla. Al sector automobilístic, "Renault retallarà 15.000 ocupacions i es replegarà a França" (La Vanguardia, 30-05-2020), la qual cosa suposa el 8% del total de treballadors de la seva plantilla. A l'estat espanyol, l'empresa japonesa Nissan va anunciar el tancament de totes les seves plantes, la qual cosa suposarà l'acomiadament directe de 2.525 treballadors, més tots els acomiadaments indirectes.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA "EL COMUNISTA"

**PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org**

CONTROL SOCIAL I REPRESSIÓ

La crisi de sobreproducció obliga a una reducció dràstica de les condicions de vida i treball de la classe obrera mundial, i un increment de l'exèrcit industrial de reserva. La pròpia OIT preveu la destrucció entre els mesos d'abril i juny de 195 milions de llocs de feina:

"OIT: el virus eliminarà 195 milions d'ocupacions a tot el món. (...) Les mesures de quarantena estrictes o parcials afecten actualment a 2.700 milions de treballadors, que representen el 81% de la força de treball mundial. (...) Per regions, les majors reduccions en les hores de treball s'han registrat als països àrabs, amb un 8,1%, equivalent a cinc milions de treballadors a temps complet. A Europa, es perdran un 7,8% de les hores de treball, el que suposa dotze milions d'ocupats. A Àsia-Pacífic, la zona més poblada del món, es perdran el 7,2% de les hores de treball. És a dir, que 125 milions de treballadors a temps complet perdran la seva ocupació." (Expansión, 08-04-2020).

En la realitat els llocs de feina destruïts i els treballadors que es quedaran sense feina seran molts més degut a la contractació a temps parcial.

En previsió dels xocs (inclús espontanis) que es produiran com a reacció a aquestes reduccions, així com per la preparació de la militarització necessària de cara a la tercera guerra mundial, la burgesia a nivell mundial ha implementat una sèrie de mesures de control que ja venia preparant abans de sortir a la palestra la Covid-19 i que ara pretén legitimar amb l'excusa d'evitar l'expansió del virus.

Les primeres i més evidents mesures han estat les restriccions de moviment, l'arrest domiciliari massiu de la població a les seves cases, la imposició del toc de queda, la imposició de franges horàries concretes per sortir al carrer i el desplegament de la policia i l'exèrcit als carrers per assegurar que aquestes mesures es compleixen.

Per mitjà del desenvolupament tecnològic la burgesia controla, i està controlant, el moviment de la població a través dels telèfons mòbils i de les dades que recullen les empreses de telefonia o a través dels buscadors d'internet, com Google: *"Els governs de tot el món busquen com utilitzar el big data (...) Google, en canvi, només ha d'utilitzar les dades que ja té de milers de milions d'usuaris dels seus mapes per saber, com va publicar ahir, quin és el grau de mobilitat dels ciutadans de 131 països i les seves regions (...)"* (La Vanguardia, 04-04-2020).

La pandèmia li ha vingut com anell al dit a la burgesia i als seus estats per eliminar d'un sol tret totes les crítiques que suscitaven anteriorment l'ús de les dades amb finalitats de control de la població:

"Telefónica i altres set operadores de telecomunicacions proporcionaran dades de localització dels seus usuaris de telèfons mòbils a la Comissió Europea per facilitar el seguiment de l'expansió del coronavirus. (...) De fet, a Àustria, Itàlia o el Regne Unit ja s'estan realitzant estudis estadístics a partir de dades de telefonia mòbil, no sense certa polèmica. La setmana passada a Itàlia, es va saber, per exemple, que el 40% dels ciutadans de Llombardia (...) seguien desplaçant-se regularment tot i el decret de confinament, una informació obtinguda a través de la geolocalització dels seus mòbils." (La Vanguardia, 27-03-2020).

A l'estat espanyol: *"El Butlletí Oficial de l'Estat (BOE) va publicar ahir una ordre del Ministeri de Sanitat perquè la Secretaria d'Estat de Digitalització i Intel·ligència Artificial encarregui a l'INE un estudi de la mobilitat dels ciutadans abans i durant l'estat d'alarma que estarà basat en les dades de*

geolocalització dels telèfons mòbils dels que disposen les operadores de telecomunicacions" (La Vanguardia, 30-03-2020).

Amb el pretext d'evitar l'expansió del virus, s'ha creat la figura de l'anomenat *rastrejador*. Aquesta "policia mèdica" s'ha instaurat a nivell mundial i es dedica a interrogar els suposats infectats i treure'ls informació sobre on han estat, a qui han vist, etc. i a partir d'allà trucar a tots els contactes i continuar amb els interrogatoris. D'aquesta manera, per una banda, es normalitza delatar i la delació i per l'altra es fa un rentat de cara a aquests "policies mèdics". No és casualitat que diversos països hagin format als militars per exercir aquesta tasca.

"Bèlgica. *El Govern belga ha anunciat que contractarà 2.000 persones per treballar en centres de trucades encarregats d'investigar casos sospitosos de coronavirus. (...)*

Estats Units. *Hi ha càlculs que eleven a 300.000 les persones necessàries per complir amb un rastreig mínimament efectiu. (...) A Dakota del Nord, per exemple, les autoritats estan reclutant personal sanitari a la reserva, estudiants d'últims cursos i militars per convertir-los en una legió de rastrejadors. (...) San Francisco també ha llençat un programa pilot amb 250 rastrejadors, mentre que Massachusetts (...) contractarà al voltant de 1.000. (...)*

A Irlanda. *L'Exèrcit entrena al seu personal més jove perquè realitzi tasques de seguiment i trucades telefòniques als possibles contactes d'un contagi. (...) Els rastrejadors inclouen Cadets de la Força de Defensa i fins ara s'han fet més de 60.000 contactes personals.*

Alemanya. *(...) El Govern d'Àngela Merkel ha conclòs que necessita un equip de cinc persones per cada 25.000 habitants, i ha anunciat la creació de 105 equips mòbils finançats pel Ministeri de Sanitat.*

Regne Unit. *El Govern planeja contractar a 18.000 rastrejadors de contactes i aspira a convèncer a més de la meitat de la població perquè descarregui i faci servir una nova aplicació contra la Covid-19. (...)*

França. *S'utilitzaran equips mòbils per rastrejar els contactes de les persones infectades amb el coronavirus, però no han especificat quants rastrejadors de contactes té actualment el país. (...) També està en marxa una aplicació de rastreig de contactes per combatre el brot de coronavirus. L'aplicació de telèfon intel·ligent planificada advertiria els usuaris si entren en contacte amb algú infectat amb el coronavirus, informa The Telegraph.*

Corea del Sud. *A Corea del Sud, on els totals diaris de casos nous han estat en la seva majoria més baixos que el dia anterior des de finals de febrer, les autoritats han rastrejat rigorosament els moviments d'un individu després de donar positiu. Ho han fet a través d'entrevistes, rastreig de telèfons GPS, registres de targetes de crèdit i filmacions de càmeres de vigilància. Una vegada que s'identifiquen els possibles portadors de virus, se'ls fan les proves.*

Les dades anònimes que mostren els moviments del pacient també es publiquen online, cosa que permet a altres identificar si poden haver entrat en contacte amb una persona infectada. (...)

Singapur i Hong Kong *també han propugnat les proves i el rastreig de contactes, i han tingut taxes de mortaldat relativament baixes fins ara. L'Organització Mundial de la Salut diu que hauria de ser la "columna vertebral de la resposta" en tots els països."* (El diario.es, 04-05-2020).

A l'estat espanyol, *"El Ministeri de Defensa formarà rastrejadors per controlar possibles rebrots del coronavirus a*

l'àmbit de les Forces Armades i col·laborar amb les administracions que puguin sol·licitar el seu suport." (El País, 25-07-2020).

Si això no fos suficient, s'han creat aplicacions pel mòbil amb la finalitat de controlar directament i individualment tots els contactes que tinguin i els moviments que es facin i que incentivin igualment la delació a través de l'aplicació. Com a exemples tenim les aplicacions de seguiment i control que s'han llençat a Alemanya aquest mes de juny, les que s'estan provant a l'estat espanyol, les que ha estat utilitzant l'estat rus a Moscou que donava permisos per sortir al carrer a través de l'aplicació, o les aplicacions que s'han imposat d'ús obligatori per a la mobilitat i l'accés a establiments públics a la Xina.

Amb el pretext de la pandèmia, la burgesia mundial ha aprofitat per treure els exèrcits al carrer per netejar la imatge per un costat i per controlar millor la situació social per l'altre.

La burgesia es serveix dels avenços tecnològics per millorar el control policial directe de la població per mitjà de robots policies, càmeres de reconeixement facial i ordinadors que poden detectar si s'està mentint, etc. Totes aquestes tecnologies s'havien desenvolupat ja i s'estaven implantant des de fa anys i ara es veuen sobtadament legitimades amb l'excusa del control dels contagis:

"La Xina té un nou robot policia que patrulla les estacions de tren i identifica criminals. (...) informa als agents més propers quan identifica el rostre d'una persona en els registres de criminals (...)." (EuropaPress, 21-02-2017).

La burgesia xinesa va ser de les primeres en omplir els carrers i edificis de càmeres de reconeixement facial, arribant a tenir més de 300 milions d'aquest tipus de càmeres. Les burgesies d'altres països no han escatimat crítiques sobre l'ús que la burgesia xinesa feia d'aquestes càmeres... fins que elles mateixes han pogut implementar-les als seus propis països:

"La Policia Metropolitana de Londres (Scotland Yard) ha anunciat aquest divendres que començarà a fer servir en el termini d'un mes el polèmic sistema de càmeres de reconeixement facial en viu (LFR, en les seves sigles en anglès) per identificar delinqüents als carrers de la ciutat. (...)." (El País, 24-01-2020).

"El recinte ferial d'Ifema, un dels llocs més concorreguts de Madrid, per on passen quatre milions de persones l'any, està instal·lant càmeres de reconeixement facial. És l'última addició a un llistat creixent d'edificis de la capital i del seu entorn que ja compta amb càmeres intel·ligents capaces d'identificar persones comparant la imatge de la càmera amb les incloses en una base de dades." (El País, 27-11-2019).

L'any passat es va publicar l'existència d'un detector de mentides que utilitza la intel·ligència artificial: *"S'està provant una màquina que formula preguntes als viatgers i controla les seves microexpressions per determinar la seva sinceritat. (...) Grava les respostes analitzant informació com les seves expressions facials, el to de veu i les respostes verbals, i busca "senyals d'engany" com microexpressions involuntàries que podria provocar intentar enganyar. La màquina pren l'la decisió sobre l'honradesa de l'entrevistat, categoritzant-lo com verd, groc o vermell. En un control de fronteres, els classificats com verds podrien seguir endavant i tota la resta serien interrogats per un guàrdia humà." (Expansión, 11-08-2019).*

A més de tot plegat, la burgesia és totalment conscient de la necessitat de reclutar a un exèrcit entre la classe obrera que pugui llançar contra la pròpia classe obrera en el moment en què ho necessiti, aquest és el veritable caràcter dels anomenats "agents cívics" que els governs de varis països estan reclutant:

"(...) 'Executiu [italià] ha anunciat el reclutament de 60.000 voluntaris que vetllaran als carrers de tot el país pel compliment de les normes de seguretat i distanciament social. (...) El Govern vol publicar ja aquesta setmana el bàndol pel reclutament, que anirà dirigit especialment a persones sense treball que estan cobrant la renda ciutadana que va implantar el Moviment 5 Estrelles (M5S) com mesura estrella. Aquesta part de la població que està cobrant el subsidi estarà obligada a acceptar aquest treball "voluntari" (...) cada assistent cívic haurà de controlar 1.000 ciutadans." (El País, 26-05-2020).

"El Parlament turc va aprovar ahir una llei que amplia les prerrogatives dels bekçi, un cos de vigilants de barris i mercats les funcions del qual eren fins ara similars a les dels antics vigilants nocturns espanyols. Però a partir d'ara podran anar armats, identificar i registrar a sospitosos, reduir-los utilitzant la violència en cas que es resistixin i detenir-los fins que siguin entregats a les forces de seguretat (...)." (El País, 12-06-2020).

Això no és nou, es repeteixen els passos de control i preparació de la repressió contra la classe obrera emprats per la burgesia de París després de la revolució de febrer de 1848 i abans de la repressió de juny del mateix any: *"La revolució de Febrer havia tret de París a l'exèrcit. La Guàrdia Nacional, és a dir, la burgesia en les seves diferents gradacions, constituïa l'única força. Tanmateix, no se sentia suficientment forta per fer front al proletariat. A més s'hagués vist obligada, si bé després de la més tenaç resistència i d'oposar cent obstacles diferents, a obrir a poc a poc les seves files, deixant entrar en elles proletaris armats. No quedava, per tant, més que una sortida: enfrontar una part del proletariat amb l'altre.*

El Govern provisional va formar amb aquesta finalitat 24 batallons de Guàrdies Mòbils, de mil homes cadascun, integrats per joves de 15 a 20 anys. Pertanyien en gran part al lumpenproletariat, que a totes les grans ciutats forma una massa ben deslligada del proletariat industrial. Aquesta capa és un centre de reclutament per a raters i delinqüents de tota mena, que viuen de les despulles de la societat, gent sense professió fixa, sense sostre, "gens sans feu et sans aveu", que difereixen segons el grau de cultura de la nació a la qual pertanyen, però que mai reneguen del seu caràcter de lazzaroni; durant la joventut, en què el Govern provisional els reclutava, eren perfectament mal·leables, capaços tant de les gestes més heroïques i els sacrificis més exaltats com del bandolerisme més vil i la més bruta venalitat. El Govern provisional els pagava un franc i 50 cèntims al dia, és a dir, els comprava. Els donava uniforme propi, és a dir, els diferenciava per fora dels homes de brusa. Com a caps se'ls va destinar, en part, a oficials de l'exèrcit permanent i, en part, van triar ells mateixos a joves fills de burgesos, seduïts per les fanfarronades sobre la mort per la Pàtria i l'abnegació per la República.

Així va haver-hi enfront del proletariat de París un exèrcit sortit del seu propi si mateix i compost per 24.000 homes joves, forts i audaços fins la temeritat. El proletariat aplaudia la Guàrdia Mòbil quan aquesta desfilava per París. Veia en ella els seus campions de les barricades. I la considerava com la guàrdia proletària, en oposició a la Guàrdia Nacional burgesa. El seu error era perdonable." (Les Lluites de classes a França, Marx, 1850).

Al sector educatiu més control social amb el mateix o menor pressupost:

Des de fa uns mesos assistim a un debat a nivell internacional del com i quan reobrir els centres escolars de totes les edats, debat que dona lloc a molta polèmica sobre els detalls: totalment presencials o combinar-les amb classes

telemàtiques, assistència en setmanes alternes, edat en la qual imposar l'ús de la mascareta, ràtios, distàncies i un llarg etcètera.

Totes aquestes polèmiques i plans de reobertura ens allunyen del perquè de la decisió real: la necessitat d'apertura o tancament va en funció de la disponibilitat que té la classe obrera de fer-se càrrec dels seus fills en l'actual situació de crisi i tancament generalitzat. Moltes famílies, durant el període d'arrest-confinament, han hagut que escollir entre deixar els seus fills amb els avis (malgrat que estava contraindicat), reducció de la jornada laboral amb la consegüent reducció salarial o demanar la baixa voluntària per poder cuidar d'ells. Han estat i són testimonials les ajudes econòmiques pels assalariats amb fills a càrrec, així com la possibilitat de portar-los a les escoles que, segons la premsa burgesa, es va arribar a fer en el Regne Unit. *"Col·legis i universitats del Regne Unit romanen tancats (...). Malgrat de que es va establir una excepció pels fills de "treballadors essencials" (personal sanitari, treballadors del servei postal, alguns funcionaris i periodistes, entre d'altres)." (El País, 16-04-2020).* Amb la destrucció de milions de llocs de feina i amb gran part de la classe obrera desocupada podent assumir la cura dels fills podria no haver-hi una necessitat imperiosa de reobertura dels centres. Tampoc hi haurà una major inversió als centres escolars per millorar les ja pèssimes condicions en què els fills dels proletaris es trobaven i es trobaran quan tornin: elevades ràtios, menjar porqueria, absència de bona connectivitat a internet i de dispositius per tots els alumnes, etc.

A tot això cal afegir la contradicció de dos sectors de la burgesia: la del sector que clama per la represa de l'activitat econòmica i la del sector que aposta pel manteniment de l'alarma general: *"Aquesta setmana, el secretari general de l'ONU, Antonio Guterres, alertava que el món enfronta "una catàstrofe generacional" pel tancament de les escoles i demanava la seva reobertura quan la transmissió estigui controlada. Per contra, l'OMS advertia que un retorn precipitat "només empitjoraria la situació". (La Vanguardia, 07-08-2020).* La "catàstrofe generacional" de la que parla el secretari general de l'ONU és una catàstrofe només pel proletariat. Els fills de la burgesia segueixen i seguiran (amb o sense confinament) menjant bé, a cases àmplies i amb els mitjans necessaris per seguir la seva formació escolar allà on siguin ja que disposen de tots els recursos tècnics i humans per cobrir les necessitats educatives de la seva escola i de la seva classe.

Però és que això no ha estat així en algun moment?

"Educació popular igual? Què s'entén d'això? Es creu que a la societat actual (que és l'única de qui pot tractar-se), l'educació pot ser igual per a totes les classes? (...) El que en alguns estats d'aquest últim país [EEUU] siguin "gratuïts" també els centres d'instrucció superior, només significa, en realitat, que allà a les classes altes se'ls paga les seves despeses d'educació a costa dels fons dels impostos generals." (Crítica al Programa de Gotha, K. Marx, 1875).

L'origen històric de l'ensenyament universal i obligatori respon a la necessitat del capitalisme industrial de dotar-se de presons pels fills dels treballadors on "aparcar-los" i inocular-los la ideologia dominant: *"L'únic mirament que es té envers ells és la llei, que se'ls aplica tan d'hora com ofenen a la burgesia, així com contra les bèsties irracionals s'aplica un sol mitjà d'educació, el fuet, la força brutal, que no convenç i només acoquina". (Situació de la classe obrera a Anglaterra, F. Engels, 1845).*

La fuetada que se'ns ve a sobre és el de més control social que el virus ha vingut a justificar plenament: cessió de dades

pròpies i de contactes propers, cessió de dades mèdiques per la classificació en apte o no apte pel treball, instal·lació en els propis telèfons de les aplicacions de control i seguiment del virus i molta obediència. El següent pas serà l'acceptació de la injecció de la vacuna si es vol mantenir el lloc de feina.

Repressió contra el proletariat immigrant: En el món hi ha aproximadament uns 164 milions de treballadors immigrants⁷, la majoria dels quals viuen en les pitjors condicions: *"El col·lectiu més vulnerable als Emirats Àrabs Units (EAU) és el dels treballadors immigrants, format en gran mesura per pakistanesos, bengalis, indis i filipins." (La Vanguardia, 21-04-2020), "Els immigrants al golf Pèrsic són molt conscients que la taxa de contagi és molt més alta dins del seu col·lectiu, que sovint viu i treballa en condicions d'amuntegament. N'hi ha prou amb veure la nacionalitat de les últimes cinc víctimes a Kuwait: dos indis, un pakistanès, un bengalí i un jordà." (La Vanguardia, 05-05-2020), "En escapar de la pobresa dels seus pobles, la majoria d'aquests prop de 100 milions de treballadors resideixen en habitatges míserables, en guetos urbans congestionats." (BBC, 31-03-2020).*

Quan els negocis van bé, les diferents fraccions de la burgesia es disputen el proletariat immigrant per posar l'oferta i la demanda de força de treball disponible al seu favor i així poder abaixar salaris i condicions de treball. Però quan els negocis van malament i s'aprofundeix la crisi, llavors els proletaris immigrants comencen a convertir-se en una rêmora per les diferents fraccions de la burgesia, ja que representen un focus de possibles protestes i agreujament del problema social.

Les organitzacions de la burgesia, com l'OIT o el Banc Mundial, ja han previst l'infortuni que li suposarà a la burgesia mundial l'afectació de l'actual aprofundiment de la crisi de sobreproducció entre el proletariat immigrant, anunciant i informant al seu web⁸ de la *"major caiguda de remeses de la història recent". "La vàlua de les remeses caurà fins un 7% aquest any en Llatinoamèrica. Les remeses que envien els immigrants a casa són clau per a l'economia regional. En zones de Mèxic arriben a suposar el 10% del PIB. A Honduras arriben al 20%." (Expansión, 20-04-2020).* Amb la pèrdua del treball i del salari, el proletariat que ha emigrat no pot enviar diners a les seves famílies al país d'origen. Segons el BM, *"les remeses als països d'ingrés baix i mitjà van arribar el 2019 a la xifra rècord d'USD 554 000 milions"*, una xifra res desdenyable. I per què es preocupa d'això la burgesia?:

1) perquè totes aquestes remeses suposen una font de finançament per a la burgesia del país en què s'ingressen. El 2019, les entrades de remeses als països d'ingrés baix i mitjà van superar els volums de la Inversió Estrangera Directa (IED).

2) perquè totes aquestes remeses serveixen perquè la burgesia pugui seguir pagant salaris molt baixos mentre que les remeses suavitzen la pobresa d'una part del proletariat del país al qual s'ingressen i mitiguen el malestar de les masses.

Si hi ha alguna cosa que la classe obrera internacional ha pogut aprendre amb l'actual crisi de sobreproducció, és aquest fet fonamental: **ELS OBRERS NO TENEN PÀTRIA, NO SE'LS POT PRENDRE ALLÒ QUE NO POSSEIXEN.** I quan diem això al Manifest del Partit Comunista no ens referim únicament als obrers immigrants, sinó a la classe obrera sencera. Hem pogut veure com l'estat filipí va frenar les repatriacions de milers de proletaris filipins que treballaven a Kuwait (La Vanguardia, 05-05-2020), com l'estat indi va tancar les seves fronteres i

⁷ <https://news.un.org/es/story/2020/06/1476452>

⁸ <https://www.bancomundial.org/es/news/press-release/2020/04/22/world-bank-predicts-sharpest-decline-of-remittances-in-recent-history>

aeroports, també dins del propi país, obligant una gran massa de proletaris immigrants a tornar caminant a les seves llars al poble d'origen (BBC, 31-03-2020), com també més de 60.000 proletaris veneçolans han hagut de recórrer a les anomenades "trochas" (passos il·legals), sent pressa de l'extorsió de tota mena de delinqüents, per retornar al país per causa de la crisi i la falta de feina mentre que eren qualificats com a bioterroristes pel patriotisme "chavista" o partit de l'exèrcit. (Infobae, 17-07-2020).

També hem pogut veure com la burgesia se salta la seva pròpia llei en benefici propi, com ha fet la burgesia de l'estat espanyol al canviar decrets-llei, amb l'excusa de la Covid-19, que els permeten contractar centenars de temporers, menors extutelats, davant la falta de força de treball que han patit amb els tancaments de fronteres. (El País, 26-05-2020).

Sobre el proletariat immigrant s'ha desencadenat el redoblament de l'explotació i un augment de la repressió, amb l'acceleració de les expulsions forçoses de proletaris immigrants per part de l'estat espanyol des del 2019 (El País 15-07-2020),

les expulsions massives als EEUU, els incendis als camps d'immigrants a Grècia, els incendis a Lepe (estat espanyol), els incendis a Borgo Mezzanone (Itàlia) al campament dels treballadors agrícoles de la collida del tomàquet, l'aixafament de la revolta dels obrers egipcis sota confinament a Kuwait, la repressió contra els treballadors búlgars a Mondragone (Itàlia), el tancament de 670 treballadors búlgars, polonesos i romanesos per uns contagis detectats a l'escorxador de Verl (Alemanya), etc.

A Lleida (estat espanyol) la burgesia local es va negar a allotjar els temporers subsaharians, donant-se una sèrie de contagis per efecte de les condicions d'amuntegament al treball i als porxos on es veuen forçats a dormir. A Albacete, també a l'estat espanyol, es va tancar els treballadors a les naus industrials abandonades en les quals s'allotjaven amuntegats. Aparentment, les mesures van ser pressades per la por de la població local al contagi de la Covid-19, però la realitat és que l'acarnissament repressiu contra els proletaris sense papers és el mètode clàssic perquè el patró els pugui imposar condicions draconianes de treball per salaris irrisoris.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA

Per il Comunismo n°3

- **Sviluppo dei rapporti di forza economici dell'imperialismo**
- **Il colpevole della distruzione dell'ambiente è il capitalismo**
- **Contro l'interclassismo nella "questione femminile" (II)**
- **Sua maestà l'acciaio**
- **La sola vera lotta contro il fascismo è la lotta contro il regime capitalista**
- **Programma del Partito Comunista Internazionale**

Proletari di tutti i paesi, unitevi!

PER IL COMUNISMO

ORGANO DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE
Dicembre 2019 - n° 3 Prezzo: 2 € / 2,50\$

Distingue il nostro partito: la linea da Marx a Lenin, alla fondazione dell'Internazionale Comunista e del Partito Comunista d'Italia; alla lotta della sinistra comunista contro la degenerazione dell'Internazionale, contro la teoria del socialismo in un paese solo e la controrivoluzione stalinista; al rifiuto dei fronti popolari e dei blocchi partigiani e nazionali; la dura opera del restauro della dottrina e dell'organo rivoluzionario, a contatto con la classe operaia, fuori del politicantismo personale ed elettorale.

SVILUPPO DEI RAPPORTI DI FORZA ECONOMICI DELL'IMPERIALISMO

In questa relazione economica vogliamo mettere in evidenza i dati economici dei vari paesi con l'intento di arrivare ad una valutazione il più possibile oggettiva dei rapporti di forza sul terreno economico dei principali paesi e nello specifico USA, Cina, India, Europa e all'interno dell'Europa Germania, Francia, Italia, Inghilterra, Spagna.
Come ci hanno insegnato i padri del Marxismo Marx, Engels, Lenin e la Sinistra noi prendiamo in esame i dati economici relativi alla produzione industriale e non i dati finanziari. Non è che noi trascuriamo l'aspetto finanziario ma questo è derivato dall'andamento del processo produttivo.
I paesi che andiamo a prendere in esame sono: Cina, USA, India, Europa, Germania, Inghilterra, Francia, Italia.
Prendiamo in esame per primo la produzione di Acciaio, Alluminio, Cemento che sono gli elementi fondamentali per la produzione di manufatti come strade, ponti, ferrovie, edifici, impianti produttivi etc. (pag. 2)

SOMMARIO SVILUPPO DEI RAPPORTI DI FORZA ECONOMICI DELL'IMPERIALISMO pag. 2 IL COLPEVOLE DELLA DISTRUZIONE DELL'AMBIENTE È IL CAPITALISMO pag. 10 CONTRO L'INTERCLASSISMO NELLA "QUESTIONE FEMMINILE" (II) pag. 11 SUA MAESTÀ L'ACCIAIO pag. 18 LA SOLA VERA LOTTA CONTRO IL FASCISMO È LA LOTTA CONTRO IL REGIME CAPITALISTA pag. 22 PROGRAMMA DEL PARTITO COMUNISTA INTERNAZIONALE pag. 24	LA SOLA VERA LOTTA CONTRO IL FASCISMO È LA LOTTA CONTRO IL REGIME CAPITALISTA 1- Il fascismo non è né una "ricaduta" in forme pre-democratiche, né una "folia", bensì una emozione necessaria della società capitalistica. 2- Non esiste quindi nessuna lotta contro il fascismo fuori dalla lotta per l'abbattimento del capitalismo mediante rivoluzione e la dittatura proletaria. 3- Ogni appello alla difesa della democrazia, ogni tentativo di combattere il fascismo in nome della democrazia, ogni alleanza del proletariato con classi e partiti "democratici", porta alla distruzione del movimento proletario e spiana la via al fascismo. IL COLPEVOLE DELLA DISTRUZIONE DELL'AMBIENTE È IL CAPITALISMO Il capitalismo sta distruggendo il pianeta. Ma non solo questo, addirittura minaccia di distruggerlo completamente con la Terza Guerra Mondiale. Pertanto, BISOGNA DISTRUGGERE IL CAPITALISMO PERCHÉ NON DISTRUGGA IL PIANETA.

ELS EEUU MANTENEN LA SEVA DINÀMICA D'AÏLLAMENT PROGRESSIU

L'agudització de la crisi del capitalisme es reflecteix a l'interior dels Estats Units en l'empobriment de la població, els xocs socials que se'n deriven, així com la guerra interna entre les diferents fraccions de la burgesia.

Els Estats Units han arribat a tenir 40 milions de treballadors a l'atur el mes de maig del 2020. Aquesta dada se suma a la situació social que ja vivien els Estats Units immersos en una epidèmia de consum massiu d'opiacis i heroïna que causa 192 morts diàries *"i un cost anual que supera els 100.000 milions de dòlars (88.000 milions d'euros), (...)* Des del 1990, uns 400.000 estatunidencs han mort per sobredosi d'aquestes substàncies." (El País, 28-06-2019) i el consum dels quals (sigui rebut directament o aconseguit al mercat negre) lluny de disminuir continuarà en augment amb l'agreujament de la crisi, l'empitjorament de les condicions laborals, l'augment de treballadors a l'atur, etc.

A això se suma també que hi ha més de 29 milions de persones sense assegurança mèdica i 58 milions de persones infra-assegurades, l'assegurança de les quals no cobreix gairebé res (Público, 01-04-2020). Al mes de juliol, el 32% de les llars dels Estats Units no van poder fer front al pagament del lloguer o de la hipoteca i la previsió és que uns 20 milions d'inquilins no puguin fer front al pagament del lloguer el mes de setembre, quan finalitzin les moratòries en el pagament decretades durant la pandèmia.

Aquests últims mesos el subministrament de carn s'ha vist amenaçat pel tancament de plantes processadores de carn degut a que no tenien treballadors suficients (la majoria provinents de Mèxic, Sud-amèrica o Somàlia) perquè havien emmalaltit pel virus a causa de les pessimes condicions en les que han de treballar i viure (sobreocupació i falta de mesures higièniques tant en el lloc de feina com a les seves cases, igual que a la resta del món); almenys 20 plantes càrnies van haver de tancar temporalment *"L'elevada concentració empresarial del sector explica que el tancament de dues dotzenes de plantes hagi provocat tants problemes. El 60% de tota la carn de porc processada als EEUU surt de 15 instal·lacions."* (La Vanguardia, 30-04-2020) i el govern, via decret, va haver d'obligar les plantes càrnies a romandre obertes, la qual cosa no va impedir que s'hagués d'importar carn ja processada i empaquetada d'altres països.

Això va provocar una pujada en els preus dels aliments: *"un 2,6% a l'abril respecte del mes anterior, l'increment mensual més gran des del 1974. (...)* En alguns aliments que s'han vist afectats pels tancaments de plantes processadores de carn, l'augment dels preus ha estat notable: el porc va pujar un 6,8%; la vedella un 7,5% i el pollastre un 6,3%, mentre que les fruites i verdures van pujar un 1,5%, els cereals i productes de fleca van avançar un 2,9% i els productes lactis es van incrementar un 1,5%. (El Economista, 14-05-2020). Per si això no fos prou, les conseqüències de les catàstrofes "naturals" s'acarnissen especialment als barris i ciutats més pobres dels EEUU amb infraestructures obsoletes, cases mal construïdes i un manteniment pessim o inexistent de les instal·lacions.

Aquest context social és un polvorí i és la base sobre la qual començaren les protestes al carrer el passat mes de maig als EEUU i que en un principi es caracteritzaren pels saquejos i certa violència als carrers, però que ràpidament van ser canalitzades i afavorides pel moviment demòcrata com arma llancívola contra el govern republicà de Trump i portades totalment cap al terreny interclassista del racisme vs. l'antiracisme. Moviments com el "Black Lives Matter" són finançats per magnats com George

Soros que han invertit 220 milions de dòlars en moviments racials (El País, 12-08-2020) o com Apple, que es va comprometre a invertir 100 milions de dòlars per la "justícia social". Aquest moviment rep el recolzament institucional dels demòcrates, que han muntat escenes televisades agenollant-se a favor del moviment. Les marxes i manifestacions han tingut un seguiment constant per les cadenes televisives i han rebut tot el recolzament d'esportistes multimilionaris i de la faràndula hollywoodiana que en el seu moment també van recolzar la marxa de les dones contra Trump. Els rèdits que la burgesia en general pretén treure del moviment són els següents:

- canalitzar i tenir controlat el malestar social fruit de la situació que s'ha exposat al principi.
- desclassificar la classe obrera: ocultar que la societat està dividida en classes socials amb interessos antagònics (burgesia i proletariat) sota la mentida de l'opressió racial en la que cada raça està conformada per ambdues classes i la raça és quelcom que els iguala a nivell dels seus interessos socials (igual que han estat fent insistentment amb el feminisme els últims anys).
- que la burgesia negra pugui aconseguir més llocs de dominació dins del capitalisme.
- ocultar el veritable caràcter repressiu i de classe tant de la policia com de l'exèrcit fent creure a la classe obrera que els braços armats de l'Estat burgès es poden reformar per exercir la seva violència d'una forma justa.

El rèdit particular que ha volgut treure una part de la burgesia patrocinant aquest moviment ha estat desestabilitzar el govern republicà de Trump, recordem que les eleccions presidencials als EEUU (si no s'acaben ajornant) estan previstes pel 4 de novembre. No és casualitat que els demòcrates hagin triat una vicepresidenta dona i negra o que el govern de Trump hagi posat un militar afroamericà com a cap de les Forces Aèries per calmar les aigües.

El xoc entre diverses fraccions de la burgesia nord-americana ve donat, entre altres motius, per **la política d'aïllament que ha dut a terme el govern republicà de Trump**, malgrat l'estil fanfarró del personatge. La base social que va donar la victòria electoral als republicans (un sector de la petita i mitjana burgesia i de l'aristocràcia obrera dels EEUU), parteix de la il·lusió que poden aïllar-se del món i aquesta ha estat, de fet, la política duta a terme.

Per una banda, els EEUU han anat abandonant diversos tractats internacionals creient-se que poden subsistir aïllats de la resta del món:

- El 2017 van sortir de l'acord transpacífic de cooperació econòmica.
- El juny del 2018 els EEUU van sortir del Consell de Drets Humans de L'ONU.
- El mes de novembre del 2019 van sortir de l'acord de París contra el canvi climàtic.
- El mes d'abril van amenaçar amb deixar de finançar l'OMS (l'any 2019 els EEUU van aportar un 14,67% dels fons de l'OMS).
- El mes de maig van abandonar el tractat global de control d'armes denominat *"Cels oberts, pacte que permet a 35 països realitzar vols de reconeixement sobre els seus respectius territoris."* (La Vanguardia, 22-05-2020).
- El mes de juny ordenen sancions contra el Tribunal Penal Internacional *"Donald Trump pretén sancionar ni més ni menys que els membres del Tribunal Penal Internacional"*

(TPI), organisme que el seu Govern ni tan sols reconeix. El motiu, la investigació de crims de guerra presumptament comesos per les forces nord-americanes a l'Afganistan." (La Vanguardia, 12-06-2020).

- El mes d'agost els EEUU es van quedar sols en la defensa de l'extensió indefinida de l'embargament d'armes a l'Iran; obtenint només el recolzament de la República Dominicana i on els "tres aliats europeus, França, Alemanya i Regne Unit van trencar la tàctica de blocs i van passar de recolzar Washington. Van ser tres de les onze abstencions entre els quinze membres del braç executiu de l'ONU." (El País, 16-08-2020).

Per una altra banda, la fantasia de prescindir dels treballadors immigrants per donar feina als treballadors americans s'ha donat de morros amb la realitat. Aquesta és la situació del sector alimentari i agrari, sanitari i tecnològic als Estats Units:

- Fàbriques d'aliments i granges: "La falta de mà d'obra a les fàbriques d'aliments i a les granges és una amenaça infravalorada pel subministrament d'aliments. (...) **Aquests emplaçaments no poden comptar amb els milions de nous aturats estatunidencs per substituir treballadors que cauen malalts. El treball és molt dur i el salari baix.** A Califòrnia, que produeix un terç de les verdures de la nació i dos terços de les seves fruites i fruites seques, els agricultors temen no tenir suficients treballadors per sembrar i recollir la collita d'aquest any." (Expansión, 16-04-2020).
- Sector sanitari: "Els investigadors van trobar que el **16,5% de tots els treballadors de la salut són immigrants.** La proporció augmenta quan es parla dels treballadors de la salut que presten ajuda a les llars dels pacients, doncs el **36,5% d'aquests empleats són immigrants, destaca l'anàlisi.** L'estudi va revelar que un **28,7% dels metges del país són immigrants, com ho són 32% dels psiquiatres, 19,7% dels cirurgians i 13,6% dels terapeutes respiratoris.** Així mateix, les **infermeres registrades que són immigrants representen el 15,7% del total, i dels auxiliars d'infermeria 22% van néixer a un altre país.**" (El Periódico, 27-03-2020).
- Tecnològiques: "Segons dades dels Serveis d'Immigració i Ciutadania dels Estats Units (...), fins a 420.000 estrangers van sol·licitar treballar en el país amb H1-B el 2018. D'aquesta xifra, el 74% correspon a l'Índia, que compta amb potents hubs tecnològics. La segueix la Xina, amb l'11%. (Expansión, 24-6-2020); a més, cada any es concedeixen uns 400.000 visats a estudiants que en un futur poden ser contractats per les grans tecnològiques; Amazon, Apple, Microsoft, Facebook i Google van aconseguir més de 10.000 permisos de treball per a les seves empreses l'any 2019.

La interdependència del mercat mundial en el qual estan submergits els EEUU i del què no poden ni podran sortir és absoluta: l'economia estatunidenca depèn completament del mercat mundial fins i tot per a la força de treball.

La batalla entre les diferents fraccions de la burgesia s'ha manifestat en la censura de Twitter cap als comentaris fets per Trump i posteriorment en que les grans empreses hagin exercit pressió sobre Facebook perquè seguís els mateixos passos que Twitter sota l'amenaça de que si no ho feia perdria els ingressos milionaris que aquestes empreses li injecten en publicitat. L'intent de deixar les empreses tecnològiques sense mà d'obra qualificada tant a través de les restriccions de visats per a aquest tipus de treball com a través de no deixar matricular estrangers a les universitats que donin classes online, s'ha vist frustrat per l'oposició interna, havent de desistir del mateix. Per una altra banda, el Tribunal Suprem ha donat un cop també a l'intent de revocació dels permisos dels immigrants que van arribar de petits als Estats Units, 650.000 treballadors o futurs treballadors que el govern pretenia expulsar.

La guerra interna entre les diferents fraccions de la burgesia en la defensa dels seus interessos es manifesta al si del propi partit republicà en el que s'ha format un corrent que demana directament el vot pel candidat demòcrata a través d'una pàgina web denominada "Votants republicans contra Trump" o com The Lincoln Project creat per republicans i conservadors el desembre del 2018 i finançat també per demòcrates.

Personalitats republicanes com Colin Powell i George Bush fill estan fent campanya contra Trump.

Si els EEUU no aconsegueixen descarregar la crisi en altres parts del món i desencadenar la tercera guerra mundial, el desenvolupament d'aquests xocs interns pot portar a que esclati la guerra civil a l'interior del país o que s'aixequi un dia amb les infraestructures més bàsiques totalment inoperants.

La burgesia estatunidenca es troba en un encreuament històric molt complicat, del que no pot sortir airosa però no per això podrà deixar de lluitar-hi en contra i, si és necessari, morir matant. Amb les pròximes eleccions apropant-se i l'enconament de la lluita entre diferents fraccions, podem esperar qualsevol cop d'efecte d'aquí a l'últim moment. No es pot descartar tampoc qualsevol intent desesperat d'evitar que es realitzin eleccions.

El penúltim episodi de l'atac intern contra Trump és la detenció d'Steve Bannon en trepitjar territori estatunidenc, acusat de robar els fons privats recollits per la construcció del mur amb Mèxic. La profunditat de l'acusació és que les "víctimes" del robatori són la quinta essència de l'electorat del seu propi electorat, aquells disposats a pagar de la seva butxaca perquè s'aixequi un mur en què els totxos portin el seu nom.

De moment Trump s'ha desentès de la detenció de qui va ser l'artífex de la seva victòria electoral i aquest últim ha sortit de la presó després de pagar una fiança de 5 milions de dòlars.

Un efecte col·lateral de la detenció d'Steve Bannon i de l'eventual derrota de Trump serà la dificultat de finançament dels partits i personatges que estaven rebent precisament aquests diners a Europa: Abascal (Vox), Salvini, Orban (Fidest), etc.

"Alternativa al sistema mercantil capitalista"

Vídeo documental:

<https://youtu.be/chHHgCdlkHw>

IMPERIALISME XINÈS A ÀSIA I OCEANIA

La guerra comercial (i no comercial) entre la Xina i els EUA marca el pols dels esdeveniments en els últims mesos en el món en general i a Àsia en particular. Després de les diverses sancions recíproques i simulacres d'acords per reduir-les es pot dir que a la pràctica la situació està cada cop més aferrissada. Ja hem tractat prèviament sobre alguns dels xocs comercials (5G, sector aeroespacial, tecnològiques, farmacèutiques). Hem tractat també el paper de la Xina i Àsia en la gestió de l'al·legada pandèmia, i la seva alta capacitat logística per sotmetre la població a confinaments, tests massius i diferents eines de control social. Per ara voldríem però centrar la nostra atenció en l'anàlisi d'aquest xoc en el pla polític-militar en l'àmbit asiàtic.

El capitalisme americà, sobretot, intenta (infructuosament) oposar-se al desplaçament del centre del capitalisme cap a Àsia, mentre des d'uns sectors del mateix es plantegen de forma oberta xocs que no són més que l'avantsala d'un tercer conflicte imperialista mundial i des d'altres s'intenta guanyar pírricament terreny amb diferents estratagemes aconseguint a la pràctica, molt dialècticament, només anar-ho perdent. Paral·lelament els altres imperialismes intenten aprofitar la situació pel seu benefici, sabent que des de la seva posició inicialment dominant com a vencedor de les dues confrontacions interimperialistes prèvies, i davant la impossibilitat general, i americana en particular, de mantenir a flotació la seva taxa de guany, és l'imperialisme americà el que té més necessitat i pressa a fer esclatar el tercer.

Hong Kong: És en aquest context doncs en el que hem d'analitzar els successos de Hong Kong, on l'imperialisme anglo-americà ha intentat llançar part de la burgesia hongkonesa (aconseguint arrossegar a part d'altres estrats de la població) contra el govern de Pequín, donant-los obertament suport financer i mediàtic, en un intent de provocar una reacció repressiva militar per part del govern xinès, a l'estil de Tiananmen, que permetés requerir l'aïllament de la Xina del comerç internacional. Malgrat les seves dimensions, el govern xinès, però, ha aconseguit mantenir la repressió a les protestes a un nivell que no ha permès culminar el pla anglo-americà, i ha aprofitat hàbilment l'al·legada situació pandèmica per intentar acabar d'arrel amb el moviment prooccidental aprovant des del parlament de Pequín, el 28 de maig passat, la Llei de Seguretat Nacional que el govern autònom no va acabar d'aprovar i que va servir d'excusa per iniciar les protestes, a més de posposar les eleccions pel parlament autònom amb la mateixa excusa davant la perspectiva d'una eventual derrota de les seves candidatures (com la soferta a les eleccions municipals). La reacció de les burgesies internacionals i de l'americana en particular és un exemple del que dèiem anteriorment respecte a l'intent de guanyar terreny que dialècticament se'ls torna en contra: *"Els EUA ja no considera Hong Kong com a territori autònom de la República Popular Xina."* (La Vanguardia, 28-05-2020). *"Els EUA retiren el tracte preferencial a Hong Kong per castigar la Xina. (...) L'ordre executiu, que gaudeix de suports entre republicans i demòcrates, posa fi al règim preferencial en les relacions econòmiques amb Hong Kong (...)"* (La Vanguardia, 16-07-2020). És a dir, a la pràctica la seva única resposta per intentar "castigar" la Xina és castigar aquells a qui estava intentant llançar contra el govern de Pequín. *"Hong Kong és el primer hub financer d'Àsia i un dels primers del món. La ciutat deu aquest estatus al tracte privilegiat que en matèria comercial li ha donat durant anys Estats Units. Aquest tracte ha permès a Hong Kong funcionar com la porta d'entrada al món dels negocis del continent en el període de la història en què la Xina ha protagonitzat el seu salt econòmic més important. Però aquesta*

és només la meitat de l'explicació. (...) La Xina ha acceptat el paper de frontissa de Hong Kong mentre li ha calgut pel seu enlairament econòmic. Ara que se sent afermat, el règim que governa Pequín prefereix Xangai com a primer centre financer." (La Vanguardia, 01-07-2020). El mateix es pot dir de les amenaces de les plataformes tecnològiques occidentals i específicament americanes (Facebook, Twitter, Google, etc.) de deixar d'operar a Hong Kong després de l'aprovació de la llei al·legant que estarien obligades a remetre dades personals al govern de Pequín sota pena de sancions en cas de negar-se. El resultat pràctic seria, si ho fan, el reforçament de les plataformes xineses ja existents que ofereixen els mateixos serveis (Tencent, Weibo, Baidu, etc.). Pel que fa a TikTok, com ja hem dit, les multinacionals americanes ni tan sols tenen alternativa amb la qual competir, i prefereixen pressionar per quedar-se amb la part que opera al seu territori. Pel que fa al tancament mutu de consolat (Houston i Chengdu) i imposició mútua de sancions i restriccions a alts càrrecs, al·legant la qüestió de Hong Kong o la de la repressió d'uiburs o tibetans, els fets no fan més que reiterar l'aferrissament de la situació abans referit. Per la resta no és d'estranyar que tant el Regne Unit, antiga metròpolis, com Taiwan, hagin ofert "asil" als activistes "prodemocràcia" hongkonesos, encara que una vegada més el moviment en qüestió a Hong Kong no es veu precisament reforçat davant aquest fet.

Taiwan i mar de la Xina: La consolidació de la posició del govern xinès a Hong Kong ha vingut acompanyada també d'un augment (d'altra banda, no nou) de la verborrea militarista respecte la "província rebel" de Taiwan. *"No ens comprometem a renunciar a l'ús de la força a Taiwan, i ens reservem el dret de prendre les mesures que siguin necessàries."* (El País, 28-05-2020).

Això respon a l'augment de confiança del propi imperialisme xinès davant la seva posició a nivell local i global, i a la necessitat de respondre a les diverses provocacions que l'imperialisme anglo-nord-americà posa damunt de la taula al Mar de la Xina: *"Són unes aigües estratègiques. No només el seu sòl pot ser ric en gas i petroli. Són també el pas natural de l'Índic cap al nord d'Àsia, i per aquest coll d'ampolla solquen vaixells comercials que transporten productes per cinc bilions d'euros anuals. I amb un interès afegit per a la Xina: en aquest mar tenen la base els seus submarins nuclears. (...) El deteriorament de les relacions ha fet créixer la tensió entre els dos exèrcits a la zona. Al juny, els EUA van conduir tres sèries de maniobres militars allà i en el mar de Filipines. A l'inici de juliol tornava a enviar al mar del Sud dos portaavions mentre la Xina efectuava exercicis militars prop de les illes Paracel. Fins ara, els EUA afirmaven mantenir la neutralitat en les disputes territorials. Però el 13 de juliol es va alinear amb Hanoi i Manila: "Les reclamacions de Pequín sobre recursos en aigües no costaneres al llarg de la major part del mar del Sud de la Xina són completament il·legals, com ho és la seva campanya de coercions per controlar-les", indicava el secretari d'Estat Mike Pompeo. "El món no permetrà que Pequín tracti el mar del Sud de la Xina com el seu imperi marítim."* (El País, 02-08-2020).

Si no fos per les implicacions que té semblaria fins i tot còmic escoltar un representant de l'imperialisme que ha tractat des de fa dècenns el món sencer com el seu imperi marítim dir a un altre representant del puixant imperialisme xinès que "el món" no li permetrà fer el mateix amb el seu pati de darrere... *"Pequín va anunciar ahir la imposició de sancions contra l'empresa Lockheed Martin, amb seu a l'estat de Maryland, pel seu paper*

en l'última venda d'armes que Washington ha acordat amb Taiwan. (...) En aquest cas, Lockheed Martin és una de les principals empreses beneficiàries de la venda que Washington va aprovar la setmana passada, per la qual Estats Units modernitzarà els míssils terra-aire Patriot taiwanesos, en una operació amb un cost de 620 milions de dòlars (540 milions d'euros). (...) Les forces taiwaneses duen a terme aquesta setmana les seves maniobres anuals anomenades Han Kuang, en les que assagen com repel·lir una possible invasió des de la Xina. Les tropes de l'EPL han realitzat, per la seva banda, diverses tandes de maniobres a les rodalies de les aigües taiwaneses i han fet sobrevolar avions en la proximitat de l'illa." (El País, 15-07-2020).

La darrera provocació ha estat la recent visita del més alt càrrec nord-americà a Taiwan des del 1979: "El secretari nord-americà de Sanitat i Serveis Humans, Alex Azar, va culminar avui la seva visita a Taiwan -fortament criticada per Pequín- (...). Azar, el funcionari de major rang nord-americà en fer una visita oficial a Taipei des del 1979, va presentar els seus respectes davant un memorial de Lee a la Casa d'Hostes de Taipei, i va escriure en una paret commemorativa que "el llegat democràtic de Lee impulsarà per sempre les relacions entre els Estats Units i Taiwan" (...)." (La Vanguardia, 12-08-2020), al que la resposta xinesa no es va fer esperar: "Tot just una hora abans que comencés la trobada entre Azar i la presidenta taiwanesa Tsai Ing-wen, qualificat d'"històric" pels mitjans taiwanesos, caces xinesos van creuar la línia imaginària que divideix l'estret de Taiwan en una maniobra que es podria interpretar com a part de la protesta de Pequín." (Ibidem)

Les provocacions americanes, però, no aconsegueixen precipitar, com diversos sectors de la burgesia americana volguessin, el conflicte militar obert, i cada dia que passa el poder militar xinès s'assembla o fins i tot va superant l'americà, amb el que la premsa i precipitació americana per fer esclatar el més aviat possible el conflicte augmenta.

Corea: La península coreana és un altre clar escenari del mateix xoc, amb Corea de Sud, aliat històric dels EUA, que té presència militar allà (28.000 tropes oficialment), i Corea del Nord, estat completament dependent de la Xina des de tots els punts de vista. Tant és així que la intensitat del xoc s'ha pogut venir mesurant precisament en els últims temps en funció del nombre de míssils que Corea del Nord llança a manera de "proves" i l'acostament o distanciament entre les dues Corees.

La pròpia burgesia sud-coreana està atrapada en el dilema de mantenir-se fidel a la relació històrica amb els EUA (i per tant de sotmetre's a la línia anti-xinesa), qui no obstant exigeix més del que dona, o anar permetent obertament l'acostament a la Xina (i a Corea del Nord) i les seves millors condicions comercials i creditícies.

Després d'un ampli període d'acostament, arran de la decisió del govern de Park Geun-Hye d'instal·lar en sòl sud-coreà el sistema antibalístic americà THAAD, la Xina va començar a limitar les relacions amb empreses sud-coreanes, en un moviment que va danyar molt l'economia sud-coreana. La relació des de llavors no es pot dir que hagi millorat molt, tot i els intents del nou president Moon Jae-in, precisament a causa de la dificultat de mantenir l'acostament mentre la política de la Casa Blanca sigui contrària a això. Això no va impedir, però, que Park Geun-Hye acabés sent condemnada per corrupció a 24 anys de presó (abril 2018) i que la fiscalia sud-coreana hagi demanat

l'arrest de l'hereu i líder de Samsung, Lee Jae-yong, pel mateix motiu. (Expansión, 05-06-2020).

Sigui com sigui, el que està clar és que la situació és un reflex de tot el que ja s'ha dit respecte del xoc xinès-americà: "Després de diversos dies d'avisos i retrets, Corea del Nord va anunciar ahir la seva intenció de tallar totes les línies de comunicació amb Corea de Sud, a la que va qualificar "d'enemic" ". (La Vanguardia, 10-06-2020). "Corea del Nord destrueix l'oficina de relacions amb el Sud." (El País, 17-06-2020). "Per si fos prou, Corea del Nord va confirmar ahir els seus plans de desplegar soldats en diverses àrees frontereres que van ser desmilitaritzades com a part de l'acord aconseguit després de la reunió dels líders de les dues Corees del 2018." (La Vanguardia, 18-06-2020).

Austràlia: Austràlia té la Xina com a primer importador dels seus productes i que importa fins a un terç de la seva producció total⁹. Tant és així que fins i tot havent-hi la Xina imposat diverses restriccions a la importació de carn i cereals australians i havent-se donat l'aturada comercial que hi ha hagut durant alguns mesos a nivell mundial, els intercanvis comercials totals entre la Xina i Austràlia no només no han baixat, sinó que han augmentat, passant de 71.600 milions a 74.200 milions de dòlars en el primer semestre de l'any passat i d'aquest any respectivament (ibidem).

Tot i això, el govern australià va decidir alinear-se amb l'antic govern metropolità britànic i amb el govern americà en la línia de demanar explicacions a Pequín per la seva suposada ocultació de dades a l'inici de l'al·legada pandèmia, acusant-lo de manipular les xifres (òbviament les xifres estan manipulades, com han fet tots els països) i "recollint suports per impulsar una investigació internacional independent sobre l'origen i la propagació de la pandèmia de coronavirus, el que inclou també la resposta de l'Organització Mundial de la Salut (OMS). La iniciativa ha estat rebuda amb dures crítiques per part de la Xina, que acusa els australians de seguir el mandat que li dicten des dels Estats Units. (...) La iniciativa es produeix en un moment delicat per a les relacions bilaterals entre Austràlia i la Xina. Malgrat que la Xina és el major soci comercial, Canberra acusa Pequín d'interferir en els seus assumptes interns i d'intentar augmentar la seva influència a la regió del Pacífic, tradicionalment sota paraigües australià. (...) La Xina té una gran influència sobre Austràlia. L'economia australiana acumula més de vint anys sense recessió gràcies a la constant demanda de matèries primeres del gegant asiàtic. No obstant això, la influència xinesa és creixent en el món acadèmic i també en el parlamentari, on s'han detectat intents per influir en les decisions polítiques d'aquell país." (La Vanguardia, 23-04-2020).

És a dir, que el govern australià ha cregut que seguint els cants de sirena americans podia intentar mantenir o recuperar parcialment la influència perduda com a potència preponderant en el pacífic i austronèsic (Timor Oriental, Papua Nova Guinea, etc.), trobant-se no només amb la resposta xinesa esmentada pel que fa a restriccions comercials, sinó també amb el següent: "l'últim frec ha arribat arran de les declaracions de dimarts del Ministeri d'Educació xinès. Aquest dia, va demanar als estudiants del seu país que reconsiderin l'opció d'estudiar a una universitat australiana donats els "múltiples incidents de discriminació contra descendents asiàtics durant la pandèmia". Els alumnes xinesos representen un 28% del total de 750.000 estudiants internacionals que hi havia l'any passat a Austràlia, el que suposaria una pèrdua per a la indústria educativa d'aquest país, ja en problemes pel virus, d'uns 7.300 milions d'euros. El

⁹ <https://www.smh.com.au/world/asia/australian-trade-with-china-surges-as-rest-of-the-world-falls-20200804-p55icy.html>

diari xinès *Global Time* va advertir ahir a Canbera que no ha d'unir-se a Washington en una nova guerra freda contra Pequín. "Donada la gran dependència d'Àustràlia de l'economia xinesa, una confrontació generalitzada tindrà un efecte catastròfic en la seva economia". (La Vanguardia, 12-06-2020). I per si fos prou: "El primer ministre australià, Scott Morrison, va assegurar ahir que el país és objecte d'un ciberatac a gran escala recolzat per un país estranger, sense precisar (...)". (La Vanguardia, 20-06-2020).

La dependència australiana de l'economia xinesa dificulta molt que el país es pugui realment sotmetre a la línia anglo-americana, tot i que aquest xoc marcarà segur el seu futur en els propers temps. Per ara el govern australià amenaça: "Àustràlia ha anunciat una despesa militar de 186.000 milions de dòlars (uns 165.400 milions d'euros) per a la propera dècada, un augment del 40%. El primer ministre, Scott Morrison, ha advertit que la regió indo-pacífica serà "el focus de la contesa global dominant de la nostra era" ". (El País, 05-07-2020).

Índia, Pakistan i Xina: El govern indi nacionalista hindú de Narendra Modi, proper al de Trump, sí que sembla haver posat tota la carn a la graella per dificultar el ja avançat enllaç Pakistan-Xina.

Des que el govern indi va decidir unilateralment abolir l'autonomia de Jammu i Caixmir i passar a administrar el territori des del govern central com a territori de la unió el 31 d'octubre del 2019, la tensió tant al Caixmir com a la frontera indo-xinesa-pakistaní no ha fet més que augmentar. Inicialment la decisió va tenir la seva repercussió en la pròpia Caixmir, on es va desplegar l'exèrcit i es va imposar el tancament de les comunicacions i el bloqueig de l'accés a periodistes des de l'inici de la tramitació de la modificació legal (article 370 de la constitució índia) l'agost del 2019 i que encara dura a dia d'avui. Poc han pogut imposar de més al Caixmir a nivell de control social amb l'excusa de la Covid... També a la resta de l'Índia la qüestió va comportar enfrontaments entre hindús i musulmans a una escala que feia anys que no passava. No obstant això, tot això ha passat a un segon pla quan l'enfrontament ha passat a ser entre els propis exèrcits xinès i indi a la frontera entre tots dos. "En la major crisi fronterera en tres anys, l'Índia ha arribat a enviar caces, al detectar la proximitat d'helicòpters xinesos (...) La disputada Caixmir és una peça clau en les noves rutes de la seda traçades per Pequín. Per la meitat ocupada per Islamabad discorre el corredor econòmic Xina-Pakistan, que arriba fins a Gwadar, al mar Àràbic." (La Vanguardia, 29-05-2020). "Nova Delhi va reconèixer en el matí d'ahir la mort d'un coronel i dos soldats. No obstant això, hores més tard va comunicar que altres 17 soldats, "exposats a temperatures sota zero a gran altitud", havien "sucumbit a les seves ferides". Després d'aquest nou comunicat, el diari *Times of India* citava fonts de l'agència ANI que afirmaven que les baixes en la banda xinesa eren 43, segons

comunicacions interceptades per l'Índia. (...) Així mateix, l'acostament de l'Índia als EUA, preocupa a la Xina. Pequín també ha expressat la seva irritació per la política de Nova Delhi al Caixmir, l'autonomia de la qual acaba de devaluar, separant a més Ladakh (de cultura budista i alfabet tibetà en la seva part oriental) de la resta de Jammu i Caixmir. En un context de forta pressió de Washington sobre la Xina qualsevol símptoma de que l'Índia s'apunti al setge militar orquestrat des dels EUA és observat al mil·límetre des de Pequín. EUA, de tota manera, juga amb dues baralles ja que el Pakistan és el seu gran aliat a la regió i ha rebut sumes astronòmiques en armament en les dues últimes dècades." (La Vanguardia, 17-06-2020). Tot i que és cert que el Pakistan és un receptor de diners i armament americà no ho és menys que l'objectiu d'aquests diners i armament era precisament bloquejar la connexió de la Xina amb el propi Pakistan i amb l'Orient Mitjà, és a dir bloquejar entre d'altres la creació del corredor terrestre que ja s'està construint a través de Xinjiang i el Caixmir pakistanès fins Gwadar a l'Índic. És a dir que almenys en el seu últim tram les "ajudes" xineses semblen haver convençut més a un sector de la burgesia pakistanesa que les nord-americanes. Tant és així que "La Borsa de Karachi va estar ahir a un pas de convertir-se en ostatge de l'Exèrcit d'Alliberament Beluchi (ELB). (...) Encara que no hi ha dubte que colpejar la borsa de Karachi -la Bombai pakistaní- és també colpejar a la Xina, ja que les bosses de Xangai i Shenzhen controlen el 40% del Pakistan Stock Exchange, que agrupa els tres mercats de valors pakistanesos. Així mateix, la Xina, que és el primer inversor al país, podria acollir aquest any el llançament de bons del tresor pakistanès denominats en iuans. La pedra de toc, en qualsevol cas, és el citat Corredor Econòmic Xina-Pakistan, que acaba a uns quilòmetres més a l'oest, al port d'aigües profundes de Gwadar, després de travessar, des de Xinjiang, part del Caixmir ocupat per Pakistan, així com l'erm beluchi. Fa un any, un hotel de Gwadar freqüentat per enginyers xinesos, va patir un assalt armat de la mateixa organització. El 2017, una desena de peons sindis que treballaven en aquestes obres van ser executats, un per un, per l'ELB. Per si hi hagués dubtes, el mateix consolat de la Xina a Karachi va patir un assalt terrorista beluchi fa un any i mig." (La Vanguardia, 30-06-2020).

Respecte a la influència xinesa al Nepal cal dir tres quarts del mateix. "(...) al Nepal encara cou el bloqueig indi de fa quatre anys, que contrasta amb l'oferta xinesa de connectar Lhasa i Katmandú per tren i facilitar-li l'ús dels seus ports". (La Vanguardia, 06-07-2020).

Caldrà estar atents a les dissensions entre la pròpia burgesia índia i a les eventuais concessions que la Xina li faci a l'Índia enfront de Pakistan quant a la seva participació en les noves "rutes de la seda" per determinar si realment la Xina està disposada a tenir al segon país més poblat del món (per poc i per poc temps) com a enemic o com a aliat en l'enfrontament interimperialista general cada vegada més proper.

XOCS IMPERIALISTES A ORIENT MITJÀ

Dins del taulell mundial la zona de l'anomenat Orient Mitjà és històricament un dels punts de xoc entre diversos dels imperialismes. Aquest fet s'explica per diversos factors. D'una banda per la crua lluita per l'accés als recursos minerals allà presents (gas i petroli), i per l'altra pel caràcter geoestratègic de la zona, tant des d'un punt de vista del transport terrestre i la connexió entre Europa, Àsia i Àfrica, com del transport marítim (Mar Roig i Canal de Suez, Golf Pèrsic i Estret d'Ormuz), així com de la pròpia confluència de zones d'influència de cadascun dels imperialismes més o menys grans (Turquia, l'Iran, l'Àrabia Saudita, EAU, Rússia, imperialismes europeus, l'Índia, la Xina, els

EUA, etc.). Aquesta condició d'escenari de xocs interimperialistes es posa cada vegada més en relleu en el moment en el qual s'accelera la conformació dels blocs per a la preparació de la guerra imperialista mundial.

Malgrat que l'al·legada pandèmia va servir d'excusa en els seus inicis per posar parcialment en letargia els diferents xocs presents en la zona (atur parcial de les mobilitzacions en les places i carrers d'Algèria, l'Iraq, l'Iran i Líban, on recordem que poc abans la situació es començava a assemblar a la de les primaveres àrabs de fa uns anys, alto el foc pràctic a Síria i Líbia, acord EUA-Talibans a l'Afganistan), la veritat és que al llarg dels

mesos posteriors els conflictes no han fet més que agreujar-se i aprofundir-se.

L'Afganistan: El xoc entre la Xina i els EUA, del qual ja hem parlat àmpliament, es fa notar com hem dit a la frontera indo-xinesa, però també a l'Afganistan. L'acord amb els talibans i la retirada parcial de tropes per part del govern de Trump no sols pretén fer un pas més en la seva política de retirada parcial de la seva presència militar a nivell mundial sinó que pretén reorganitzar la seva presència al país de cara a utilitzar més fàcilment els diferents grups armats presents en la zona (Al-Qaeda, Estat Islàmic i altres branques talibans no "pacificades", tots ells finançats i armats pels EUA, el Pakistan, etc.). L'objectiu és intentar no només mantenir la desestabilització de l'Afganistan (amb la intenció de dificultar el contacte terrestre entre la Xina i Orient Mitjà) sinó estendre-la al Pakistan on les inversions xineses de les noves "rutes de la seda" estan obrint un corredor terrestre de mercaderies cap a l'Oceà Índic. L'objectiu és estendre-la també a la mateixa Xina a través de la frontera entre l'Afganistan i la província xinesa de Xinjiang, on es troba la minoria turcòfona uigur, que els imperialismes occidentals intenten utilitzar, com a la minoria tibetana, d'arma contra la Xina, i que el propi govern xinès reprimeix de forma generalitzada, en una reacció ultrapreventiva igual d'imperialista. No per res l'acord famós entre els talibans "oficials" i els EUA van ser rebuts per l'Estat Islàmic de l'Afganistan amb un assalt amb 24 morts en un hospital maternal de Kabul (12-05-2020) al qual van seguir diversos xocs entre grups talibans "dissidents" i l'exèrcit afganès, sempre amb població civil morta i ferida, per a qui la Covid-19 pot agreujar la situació, però per descomptat no constitueix el major risc...

Israel: D'altra banda, malgrat l'intent americà de bloquejar, els tentacles de l'imperialisme xinès continuen estenent-se per l'Orient Mitjà. No només a través del Pakistan, com ja hem vist, sinó a través de l'Iran i fins i tot cada cop més, paradoxalment, mitjançant un històric aliat i gos de presa dels EUA en la zona: Israel. En efecte, a Israel s'està vivint un xoc d'interessos entre la major influència de la burgesia xinesa i la dependència històrica en relació amb la burgesia americana: "*Pequín va ser en 2018 "el segon soci comercial més important d'Israel", (...) la suma global dels seus intercanvis comercials va escalar a 16.000 milions de dòlars, sent el primer importador i el segon país on les empreses israelianes van exportar més, la qual cosa va suposar el 10% del total d'exportacions.*" (La Vanguardia, 09-07-2019). Aquest xoc té el seu reflex en el propi govern israelià i el suport d'uns i persecució judicial d'uns altres a Netanyahu. L'esbombat pla per a Cisjordània de Trump-Netanyahu no deixa de ser un element de propaganda de tots dos pels seus respectius públics, sense previsió real d'implementació pràctica davant l'oposició generalitzada. Un dels punts clau d'aquest xoc és el projecte de bypass del canal de Suez via l'estret d'Aqaba i el port de Haifa, que pot donar sucultants beneficis comercials a una part de la burgesia israeliana: "*la Xina treballa també en projectes portuaris a Abu Dhabi i a Oman, així com a l'oest d'Aràbia. De fet, les sinergies amb la Xina estan en la base dels projectes de Riad al Mar Roig, que pretenen dinamitzar el golf d'Aqaba. I això que Israel guarda a la calaixera el tren d'alta velocitat i mercaderies entre Eilat –al costat de la jordana Aqaba– i el Mediterrani. Una alternativa al canal de Suez interessant per a la Xina, complementada amb el port de Haifa, allà on, en els anys del mandat britànic, s'embarcava el petroli de Kirkuk.*" (La Vanguardia, 18-05-2020). L'augment de la influència xinesa a Israel podria estar darrere de l'assassinat de l'ambaixador xinès en aquest país el passat 17 de maig, així com del recent reconeixement diplomàtic de l'estat d'Israel per part dels EAU,

que tenen presència militar en la ruta esmentada: Iemen del Sud i l'illa de Socotra, a més de l'oberta col·laboració amb l'estat de facto de Somaliland, a l'altre costat del Golf d'Aden, i amb Djibouti, on a més té presència militar la mateixa Xina.

Iemen: En efecte, el Iemen havia estat fins ara escenari del xoc entre l'Aràbia Saudita (que fa costat al règim reconegut a nivell internacional) i l'Iran (que fa costat als anomenats "rebels" hutis), al qual s'havia afegit recentment el suport dels Emirats als independentistes de Iemen del Sud (Aden). Aquest últim xoc s'ha estabilitzat davant l'acord pràctic entre l'Aràbia Saudita (tocada especialment per la baixada del preu del petroli tal com hem comentat anteriorment) i els EAU pel que fa a la seva col·laboració en la zona, mentre mantenen la seva oposició a l'Iran i als anomenats Germans Musulmans secundats per l'aliança Qatar-Turquia.

És rellevant esmentar que en tots dos casos estem parlant de potències ja gairebé nuclears, ja que també l'Aràbia Saudita s'està intentant dotar d'aquesta tecnologia, curiosament a través de la Xina, malgrat l'oposició dels EUA (La Vanguardia, 07-08-2020).

Síria: Aquest mateix xoc és el que podem observar a Síria i Líbia, on cal afegir la presència militar de Rússia, amb interessos imperialistes propis i que després d'un període d'idil·li conjunt han anat xocant cada vegada més amb els interessos turcs, tant pel que fa a les conseqüències a nivell de refugiats de l'eventual conquesta siriana-russa d'Idlib, que recaurien en Turquia, com davant l'amenaça que suposa per a Turquia el nivell de preparació militar (sobretot amb l'ajuda americana) de les milícies kurd-sirianes al costat de la seva frontera. Turquia no dubta, no obstant això, a utilitzar la qüestió dels refugiats com a arma llançívola contra la UE, tant en relació amb la seva intervenció a Síria (recordem el llançament premeditat d'immigrants cap a la frontera amb Grècia de febrer i març d'enguany, que la "humanitària" UE va rebutjar *manu militari*) com per pressionar en relació amb el control de les bosses de gas trobades en el Mediterrani oriental, que la UE atribueix a sobirania grega o xipriota (i per tant seva) i que Turquia pretén autoatribuir-se tant per la proximitat a les seves costes com a través de l'autoproclamada República Turca del Nord de Xipre.

Líbia: També a Líbia es pot constatar el xoc entre Turquia i la UE (o la part d'ella que es troba implicada, llegeixi's França, havent-se sotmès Itàlia a nivell pràctic a la línia general d'UE fins i tot mantenint les seves pròpies vel·leïtats imperialistes particulars, amagades en una pretesa preocupació per la migració via Líbia), xocs que s'estenen al xoc amb Rússia i a l'anterior xoc esmentat contra l'Aràbia Saudita-EAU i la seva persecució als Germans Musulmans, que ha portat al govern egipci d'Al-Sisi, secundat pels EAU, a amenaçar de portar el seu exèrcit a Líbia en suport a Haftar.

L'enfrontament entre la UE i Turquia al Mediterrani, i entre la mateixa Turquia i els EUA (segon i primer exèrcit de l'OTAN respectivament), juntament amb els diversos enfrontaments entre altres dels seus membres (Brexit, Polònia, Hongria-UE, UE-EUA, etc.) estan portant a aquesta aliança a ser més una aliança de *iure* que *de facto*, encara que caldrà veure en quins termes evolucionen els esdeveniments, sobretot davant les pròximes eleccions americanes de novembre i després que, malgrat la derrota parcial en les últimes eleccions municipals, Erdogan s'hagi afermat en el govern turc i hagi escombrat en la pràctica (repressió mitjançant) a l'oposició proamericana (gülenistes), kemalistes i prokurds.

Armènia-Azerbaidjan: El xoc entre Rússia i Turquia ha tingut el seu últim capítol en la represa parcial de les hostilitats en Nagorno-Karabakh, regió àzeri de majoria armènia i

secundada militarment per aquesta, que al seu torn és aliada oberta de Rússia, mentre l'Azerbaidjan ho és de Turquia.

En tots aquests escenaris cal sumar evidentment la intervenció i presència de l'imperialisme americà, tant al Caucas (Geòrgia) com a l'Iraq, l'Àrabia Saudita i a través d'Israel.

Iran: Un dels focus en què aquesta pressió es fa notar més és en relació amb l'Iran, amb qui els EUA va trencar l'acord de no proliferació nuclear (que no obstant això la UE i altres països mantenen, fins al punt d'haver aïllat recentment als EUA en la seva negativa a ampliar-lo en l'ONU, tal com hem dit anteriorment) i manté un intens embargament, que tant la UE com sobretot la Xina (a més de Veneçuela, que malgrat ser un país petrolier ha arribat a importar petroli iranià) intenten contrarestar. Aquesta pressió ha tingut també el seu impacte a nivell fins i tot militar, amb l'assetjament militar mutu a vaixells de càrrega en l'Estret d'Ormuz, ciberatacs i llançaments de míssils mutus (refineria d'Aramco atacada el setembre del 2019, ciberatacs a instal·lacions nuclears iranianes el juliol del 2020, ciberatacs a Israel el maig del 2020, etc.). Tot això no és més que la continuació de l'enfrontament, que va tenir un altre punt culminant en l'assassinat del general Soleimani a Bagdad i el consegüent atac de bases americanes en territori iraquí, que va continuar àmpliament després de l'inici de la retirada americana i del requeriment que es procedís a la retirada total per part del parlament iraquí. Tot això amb l'intent de mantenir o fer pujar els preus del petroli com a teló de fons. La influència iraniana en la zona, a més, ha arribat a les portes d'Israel, tant per la seva influència al Líban via Hezbollah com per la seva presència directament militar a Síria, al costat dels alts del Golan ocupats per Israel.

Líban: En aquest sentit no podem deixar d'esmentar la situació en el mateix Líban, on la crisi econòmica capitalista s'ha fet sentir amb major afany si cap, portant a una inflació de la moneda local respecte les divises internacionals i on la matança de les classes mitges ha portat a una part de la petita burgesia i de l'aristocràcia obrera vinguda a menys a manifestar-se, arrossegant a sectors del proletariat, reclamant, com pretesa solució als seus problemes, un canvi en el sistema estatal

clientelista ètnic-religiós fruit de la guerra civil libanesa: "*La moneda local va iniciar la seva caiguda lliure el mes d'octubre passat quan van esclatar multitudinàries protestes al país que van aconseguir tombar l'anterior Govern. "El nostre objectiu és reduir el canvi de la lliura", va dir Nabih Berri, president del Parlament. La divisa va tocar ahir fons amb 6.000 unitats per dòlar. En l'actualitat coexisteixen cinc tipus de canvi diferents a Líban que oscil·len des de l'oficial, imposat pel Banc Central en 1.500, i el quatre vegades inferior que avui utilitzen les cases de canvi*". (El País 13-06-2020). Un escenari que hem vist ja anteriorment en altres llocs i molt recentment venim veient i vivint a Veneçuela mateix. Aquestes mobilitzacions havien estat parcialment frenades per les suposades mesures anti-covid i les seves conseqüències, però ni així han remès del tot, aprofundint-se si cap després de l'explosió del port de Beirut, la qual ha comportat la dimissió en ple del govern i probablement ha influït en la part dispositiva de la sentència sobre la mort de l'antic primer ministre Hariri que desvincula a l'organització Hezbollah d'aquesta mort, obrint de nou la porta a un possible govern d'"unitat nacional" amb potencial influència iraniana. D'altra banda "*Líban acumula un dels majors deutes externs del món, uns 76.000 milions d'euros, que equivalen al 170% del PIB. La crisi ha exacerbat la desigualtat social en un país (de sis milions d'habitants, dels quals 1,5 milions de refugiats sirians) on el 5% acapara més del 65% de la riquesa i cinc de les sis fortunes libaneses en la llista de 2019 de la revista Forbes són polítics*". (El País, 07-08-2020). Tant en una cosa com en l'altra l'estat francès està íntimament lligat per motius imperialistes històrics (recordi's la nacionalitat i el país de "acollida" de l'expresident del hòlding Renault-Nissan-Mitsubishi, Carlos Ghosn, el Líban), i d'aquí el fet que es bolqui en la "gestió" de la crisi de l'explosió, de la que deu saber més del que es diu públicament...

Tant en relació amb aquest últim fet com amb tots els altres esmentats, com a marxistes, és en els xocs per interessos materials on hem de buscar l'origen dels mateixos, tal com hem intentat fer succintament en aquest número i com hem fet al llarg dels diversos articles dedicats en la nostra revista a l'anàlisi del curs de l'imperialisme.

PROSSEGUEIX LA PENETRACIÓ XINESA A L'ÀFRICA

Els capitalismes europeu i americà estan perdent terreny a l'Àfrica. Les organitzacions de la burgesia esperaven que "*el 2019 gairebé la meitat de les economies amb major creixement del món seran africanes (...)*" (La Vanguardia, 31-11-2019).

Però, què hi ha a l'Àfrica que interessi tant a les burgesies europea i americana?

"*El petroli de demà es troba en la taula periòdica d'elements químics. Liti, cobalt, magnesi, grafit. Qui té aquests minerals té el tresor del futur, perquè són els elements essencials de l'economia mundial de les pròximes dècades, ja que d'ells depenen les bateries. Les perspectives del cotxe elèctric han disparat la seva demanda*." (La Vanguardia, 06-07-2020). Com hem exposat a l'article d'aquest número dedicat al petroli, el preu del petroli ha sofert un enfonsament sense precedents, així que ara el negoci està en el control d'aquests territoris per fer-se, entre altres coses, amb els minerals que són la base del cotxe elèctric. "*Pel que fa al cobalt, la meitat de les reserves mundials es troben a la República Democràtica de Congo*." (ibidem).

Però la burgesia africana no anava a permetre que la resta de burgesies la deixessin amb el tros de pastís més petit: "(...)

Del 2016 al 2018, el preu del cobalt es va disparar passant del voltant de 26.000 dòlars per tona a més de 90.000. Ara la bombolla s'ha punxat i ha tornat als nivells inicials, la qual cosa permet fer-se una idea de la incertesa que afecta aquesta indústria. (...) el govern africà [de la RDC] va decidir el 2018 augmentar de manera sobtada els royalties que han de pagar les firmes mineres, del 2,5% al 10%." (ibidem).

És com a mínim "curiós", tenint en compte la guerra comercial que les burgesies mundials estan duent a terme a l'Àfrica, que una fracció de la burgesia estrangera posi tanta obstinació en crear alarmisme augurant el desastre pel que fa a contagis i morts en el continent africà: "*Segons la CEPA, la pandèmia col·lapsarà els fràgils sistemes sanitaris de diversos països i matarà almenys 300.000 africans i empenyerà a l'extrema pobresa a 29 milions de persones*." (La Vanguardia, 20-04-2020). I que, d'altra banda, la burgesia africana i els seus intel·lectualoides defensin el contrari: "*No es tracta només d'un brindis a l'optimisme. Conscients de les mancances sanitàries en el continent -1,8 llits d'hospital per cada 1.000 habitants, (...)-, els governs africans han reaccionat de manera ràpida i coordinada i han adoptat*

mesures dràstiques com el confinament de la població o el tancament de les fronteres (...). Mig centenar d'intel·lectuals africans critiquen "profecies injustificables" que afecten l'economia" (La Vanguardia, 20-04-2020). A QUINA D'ELLES MÉS CRIMINAL! Unes creant alarma per forçar el tancament i el confinament de milions de persones, la majoria proletariat, que viu en condicions infrahumanes, unes altres anomenant reacció ràpida i coordinada al fet de tenir només 1,8 llits per cada 1.000 habitants. Tota una dotació de recursos i instal·lacions! Ningú se sorprendrà que a la burgesia mundial només li preocupin els seus negocis i la producció de minerals pels seus cotxes elèctrics:" 3.- Una vegada que el mode capitalista de producció ha estat instaurat, no pot sostenir-se més que fent créixer contínuament, **no la dotació de recursos i instal·lacions aptes per una vida millor dels homes, amb menors riscos, turments i esforços, sinó la massa de mercaderies produïdes i venudes.**" (La revolució anticapitalista occidental, 1953)

Però la burgesia occidental no és l'única interessada a copar el mercat africà: "Pequín ha conquerit el mercat africà -és el primer soci comercial-; és el primer inversor en volum de capital i creació de llocs de treball, i, sens dubte, el major creditor amb xifres difícils de fixar entre el sector públic i privat, que ronden els 145.000 milions de dòlars (uns 126.500 milions d'euros)." (El País, 01-08-2020).

I si la burgesia xinesa està guanyant terreny, l'americana n'està perdent cada cop més: "L'any passat, l'intercanvi comercial xinès-africà va créixer un 2,2%, una xifra aparentment bona, però molt allunyada del 20% del 2018. No obstant això, i en plena guerra comercial amb Washington, les exportacions xineses, frenades cap als EUA, van créixer en el mercat africà un 7,9%. **Les estatunidenques, valgui la comparació, han caigut des del 2014 un terç, com va assenyalar l'any passat Karen Dunn Kelley, sots-secretària de Comerç nord-americana.**" (El País, 01-08-2020).

La burgesia xinesa cerca que l'impacte de la crisi sigui mínim a l'Àfrica, en tenir molts interessos econòmics en joc: "El deute acumulat del continent amb la Xina ronda els 145.000 milions de dòlars. Un informe de la consultora McKinsey publicat el 2017 xifrava ja llavors en 10.000 les empreses xineses en territori africà (...) Pequín compra molta matèria primera, sobretot combustible, dels seus socis africans, i aquests mantenen lògicament uns forts vincles d'exportació." (El País, 04-05-2020). Davant l'ofensiva estatunidenca, "Pequín s'alça com a primer donant en el continent d'ajuda per combatre la Covid-19 en una ofensiva que reforça la idea de cooperació per sobre de l'origen del virus." (El País, 04-05-2020).

La guerra militar és la continuació de la guerra comercial, i per això les diferents fraccions de la burgesia mundial es preparen, també en territori africà, per a la futura contesa: "Però la Xina és també una potència emergent en l'escenari militar. Pequín aporta un 15% al pressupost d'operacions de pau de l'ONU. N'hi ha 14 en marxa, set d'elles en països africans. Segons dades de maig, la Xina contribueix a les 14 missions amb 2.538 policies i militars, la majoria repartits entre Congo, Mali, Darfur (Sudan) i Sudan del Sud. Washington només amb 29 soldats en total. Però el potencial militar estatunidenc en el continent és encara difícil de batre, amb 6.000 militars en gairebé una trentena d'emplaçaments en missions d'entrenament i contra el terrorisme. (...) Rússia

trepitja fort amb l'enviament de mercenaris i armes i Pequín consolida la seva primera base militar a l'estranger a Djibouti." (El País, 01-08-2020).

Però el proletariat africà no sols pateix la violència i l'explotació de la burgesia estrangera i nacional, sofreix les conseqüències de la violència de les guerres entre elles: "Amb 4.161 actes terroristes relacionats amb grups extremistes i 12.507 morts (un 26% més que l'any anterior), els últims dotze mesos han estat els més violents de la dècada en el continent, segons xifres del Centre Africà d'Estudis Estratègics. (...) Les connexions dels grups gihadistes sahelians amb la banda nigeriana Boko Haram o amb la seva escissió, l'Estat Islàmic de l'Oest d'Àfrica, que han causat prop de 30.000 morts a la regió del llac Txad en l'última dècada i han duplicat els seus atacs en l'últim any, amenacen de crear un cinturó gihadista incontrolable al cor de l'oest africà. (...) el 42% dels seus atacs tenia com a objectiu els veïns de la zona per provocar terror i controlar territoris. (...) **Tenen accés a la intel·ligència militar, a uniformes, a armament pesant.**" (La Vanguardia, 10-08-2020). Aquesta proliferació de grups armats o cops d'estat és la manifestació dels intents, amb diverses fonts de finançament, de frenar el desenvolupament de les forces productives a l'Àfrica i de la penetració de la Xina en el continent. És amb aquesta òptica que hem d'analitzar la promoció (i repressió) del moviment oromo a Etiòpia (on la Xina està realitzant grans inversions com la presa del Nil) i del moviment tuareg a Mali (on el xoc dels EUA és amb França pel control de les matèries primeres com l'urani).

D'altra banda, un dels resultats que a la pràctica aconsegueixen els diversos grups terroristes que sembren el pànic en els pobles africans és espantar les poblacions, que fins ara s'automantenien, cap a les ciutats, forçant-los a abandonar els mitjans de producció que els donaven la (escassa) possibilitat de sustent i convertint-los en desposseïts, en sense-reserves, en proletaris. És a dir, part del procés d'expropiació originària descrita en el capítol XXIV del primer llibre del Capital i que està encara ocorrent en alguns llocs del continent africà.

La Xina té un paper preponderant en tot el continent, duent a terme nombrosos projectes d'infraestructures que el colonialisme europeu, estatunidenc, rus o cubà, mai s'havien si més no plantejat. Trens, ports, metros, aeroports i autopistes, juntament amb nombrosos complexos industrials que cobreixen índexs de dues xifres en el percentatge de l'economia de gairebé tots els països del continent.

El capitalisme estatunidenc es va desenvolupar a la falda de la indústria anglesa, arrabassant-li la seva posició de predomini després de les dues primeres carnisseries mundials. El capitalisme xinès es va desenvolupar, després de la derrota dels EUA en la guerra de Vietnam, a la falda dels capitalismes occidentals amb la seva abundant mà d'obra barata, creant dialècticament l'imperialisme que els menja tot el terreny. El capitalisme xinès està desenvolupant la part del planeta on queda una mica de població a expropiar i la taxa de guany pot ser millor que en altres llocs. El desenvolupament imperialista a l'Àfrica és la continuació dialèctica de la sèrie, que podrà ser interrompuda per la superació revolucionària del capitalisme en el marc de la tercera confrontació imperialista que es prepara.

EFECTES DE LA CRISI A LLATINOAMÈRICA

Xile: El liti i el coure són minerals molt preuats degut a les perspectives comercials de la producció de cotxes elèctrics. Xile posseeix el 58% del liti existent en tot el món. Com sempre, el capital devora tot allò que troba al seu pas a favor de la producció per la producció: *"(...) el país està fent servir el 65% de l'aigua de la regió d'Atacama, un dels deserts més àrids del món. La mineria necessita molta aigua (1,9 milions de litres per una tona de liti), i això ha creat problemes en el medi ambient, ja que afecta els cultius."* (La Vanguardia, 06-07-2020), la qual cosa ha provocat diverses protestes entre els camperols de la regió davant la falta d'aigua pels seus cultius.

Xile és també el major productor de coure a nivell mundial, amb un 28% del mercat global. Només el 2018 va produir 5,8 milions de tones, segons la Comissió Xilena del Coure (Cochilco). *"El preu del coure es va quadruplicar en els 2000, però es va desplomar després un 50% en quatre anys i ara es manté en preus inferiors. Aquest any, segons l'FMI, ha caigut el 9,4% per la recessió manufacturera global i l'alentiment de la Xina."* (La Vanguardia, 29-10-2019), cosa que ha provocat una disminució en les exportacions i una pèrdua de poder del pes xilè que a data 19-08-2020 es troba a 1 pes xilè = 0,0013US\$, 0,0011€¹⁰.

El 6 d'octubre del 2019 el govern xilè va anunciar l'augment de 30 pesos en el transport, passant a costar 830 pesos (equivalent a 1,2 dòlars), generant un daltabaix immens en el poder adquisitiu de la classe obrera, ja que el salari mínim actualment està en 301.000 pesos (uns 354 dòlars) i el 80% dels jubilats reben una pensió inferior al salari mínim, el que a la pràctica els obliga a seguir treballant. Venia augmentant des de feia temps el preu del lloguer, els subministraments, els impostos, etc. menys el de la mercaderia força de treball, pel que les protestes del proletariat de les principals ciutats del país van ser immediates per la fúria i els atropellaments acumulats. El govern va decretar l'estat d'emergència i va treure els militars al carrer, però davant del descontrol va haver de suspendre l'augment de la tarifa del transport.

Però com sempre, per tergiversar i desviar els intents de lluita del proletariat pels seus interessos, trobem les provocacions de la burgesia: part de la burgesia ha organitzat ella mateixa saquejos dels seus propis supermercats, com el cas de Walmart, per cobrar l'assegurança o els estudiants, que van iniciar la campanya d'"evadeix el metro". I si això no és prou, la burgesia sempre té un as sota la màniga per fer callar el proletariat, en aquesta ocasió, la Covid-19: *"La pandèmia va interrompre les massives protestes que van estallar a Xile l'any passat (...)"*. (La Vanguardia, 26-07-2020).

El sistema de pensions xilè es basa en l'estalvi individual obligatori gestionat per les denominades Administradores de Fons de Pensions (AFP) i té molt poc recolzament popular. El govern ha realitzat una Reforma Constitucional de data 3 d'agost del 2020¹¹, per la que cada afiliat pot retirar una única vegada i de manera anticipada el 10% del seu fons de pensions. Mesura que és un pegat i que no soluciona en res la situació de misèria a la que està sotmès el proletariat de

Xile, però que serveix a la burgesia per controlar la situació, agreujada pel confinament.

Brasil: Mentre se segueix amb el circ mediàtic de la negació o afirmació de l'existència del virus, el govern burgès del Partit Social Lliberal (PSL) presidit per Bolsonaro, ha optat per aprovar una renda bàsica per a més de 60 milions de persones: *"L'ajuda d'emergència (600 reals al mes, o 94 euros), que es va començar a pagar l'abril i el juliol va arribar a la meitat de les llars, s'ha convertit en el major programa social d'un Govern que va arribar al poder amb la promesa d'aprimar l'Estat. (...) La subvenció de 94 euros mensuals acaba aquest mes, però podria prorrogar-se."* (El País, 15-08-2020). En part, obligat per la resta de burgesies mundials i una fracció de la local a passar per l'aro i prendre mesures de confinament i tancaments patronals "per la Covid-19" (llegiu crisi de sobreproducció) el govern suposadament ultraliberal, com als EEUU, es veu obligat a prendre les mesures socialdemòcrates receptades per les institucions de la burgesia internacional per fer front la crisi, sota pena de sucumbir als seus detractors, per la via "democràtica" o mitjançant eventuais cops d'estat tal com ha arribat a rumorejar la premsa burgesa. (La Vanguardia, 15-07-2020).

Argentina: En el Comunista n°63 deiem: *el problema no és Macri ni els Kirchner, el problema és el sistema capitalista* i després de les eleccions del desembre, amb els peronistes o kirchneristes en el govern una altra vegada, de nou es demostra aquest fet.

El setembre del 2019 ja posàvem de manifest la inflació galopant que hi havia a l'Argentina: *"La depreciació accelerada del peso va disparar la inflació d'agost fins un 4% (un 54,5% interanual)." (El País, 20-9-2019).* La inflació ha seguit creixent a un ritme desbocat: *"Amb el recent salt, els preus de "Peces de vestir i calçat" van encapçalar l'evolució inflacionària del primer semestre. En els primers sis mesos de l'any van saltar un 25,5%, seguits per "Recreació i cultura" (20,1%), Educació (18%) i "Aliments i begudes no alcohòliques (17,2%)." (Clarín, 15-07-2020). "Segons l'informe de la dependència oficial, la Cistella Alimentària, que mesura l'evolució dels preus dels productes alimentaris necessaris per a la subsistència, i que marca el llindar per sota del qual es cau en la línia d'indigència, va acumular una pujada del **14,8 en el primer quadrimestre**. Mentrestant, la Cistella Total, que mesura la necessitat d'aliments i begudes, indumentària i el pagament dels serveis, es va incrementar **9,3% entre gener i abril**, degut a que les tarifes dels serveis públics es troben congelades des de començaments d'any. (...)" (Telam, 20-5-2020).*

Les conseqüències de la inflació s'han fet notar en la falta de bitllets físics: *"La necessitat de bitllets no es relaxa. (...) El Banc Central i el president de la República, Alberto Fernández, porten mesos estudiant la posada en circulació d'un bitllet de 5.000 pesos. Però prefereixen ajornar-ho de moment, potser fins l'any pròxim, per no suscitar sensacions inflacionàries."* (El País, 18-07-2020). Aquests criminals tenen la barra de pretendre ocultar la inflació de cara a l'exterior no emetent els

¹⁰ Font: Morningstar

¹¹ https://www.spensiones.cl/portal/institucional/594/articulos-14047_recurso_1.pdf

bitllets de 5.000... però les "sensacions inflacionàries" se susciten, com ja succeïa, per la fam de la classe obrera.

La situació de misèria en què ja vivia una gran part de la població a l'Argentina s'ha vist agreujada pel confinament: *"El Govern ha compensat aquestes multituds precaritzades amb un **subsidi monetari** que s'agrega als beneficis socials preexistents per cada fill nascut. A la localitat portenya de La Matanza hi viuen uns 2,2 milions d'habitants i **només el 65% de les famílies tenen accés a l'aigua**. Allà, a 23 quilòmetres de la seu del Poder Executiu, hi coexisteixen 114 "villas".*" (El Periódico, 04-04-2020).

El subsidi que ha donat el govern consisteix en un únic pagament per unitat familiar de 10.000 pesos, uns 115 euros. Segons l'INDEC, Institut Nacional d'Estadística i Censos, una família formada per dos adults i dos fills menors necessita uns ingressos de 45.594,98 pesos argentins per no caure a la indigència i fer front a la Cistella Bàsica Total (CBT). En el cas d'un adult sol el llindar per poder accedir a la Cistella Bàsica Total és de 13.784 pesos. Així que es pot veure clarament com 10.000 pesos de subsidi no cobreixen les mínimes necessitats. La realitat és que un terç de la població no pot cobrir les més mínimes necessitats vitals: *"L'última medicació de l'Indec, donada a conèixer al març sobre dades del segon semestre del 2019, va registrar que el **35% dels habitants estaven per sota de la línia de pobresa**, la qual cosa va representar un augment de tres punts i mig enfront del 32% registrat de finals del 2018. Mentre que el nivell d'indigència mitjà entre juliol i desembre de l'any passat va ser del 8%, amb un increment d'1,3 punts en relació al 6,7% del segon semestre del 2018.*

D'aquesta manera, sobre una població de 47 milions d'habitants, vora 16,4 milions de persones no van tenir els ingressos suficients per adquirir l'alimentació, serveis bàsics i indumentària, que es requereixen per no ubicar-se per sota de la línia de pobresa." (Telam, 20-05-2020).

Com era previsible, el mes de maig el país va entrar en suspensió de pagaments i a l'agost finalment va arribar a l'acord amb els creditors, que s'havia començat a valorar a l'anterior govern, per 55.000 milions d'euros de deute i que només representen una cinquena part del deute extern argentí.

El proletariat argentí només podrà lluitar per millores en les seves condicions de vida si aconsegueix desempallegar-se de les empreses de serveis sindicals que estan al servei del

govern de torn i dels falsos partits d'esquerra que enarboren consignes petitburgeses com el "no al pagament del deute".

Bolivia: Després de la fugida de Morales a l'Argentina arrel del cop d'estat promogut pels EEUU i Brasil per prendre el control del liti, el xoc entre la part de la burgesia boliviana més rendista, representada per l'anterior oposició ara al govern, s'ha centrat en la pressió per part dels primers perquè es convoquin eleccions i en l'establiment d'una data i unes condicions adequades (per a ells) per fer-les. Els enfrontaments van portar fins i tot al govern de Janine Añez a decretar la immunitat de tots els soldats desplegats perquè es poguessin dur a terme tota mena d'abusos sense témer represàlies, revocant-la posteriorment quan la situació semblava més controlada: *"(...) absència a les carreteres bloquejades de les forces armades, potser perquè ja no compten amb protecció legal. Añez va signar un decret presidencial al novembre per eximir de responsabilitats penals els militars que van disparar als manifestants."* (La Vanguardia, 15-08-2020).

La situació derivada de les mesures anti-Covid ha endormiscat temporalment el xoc, sense arribar però, a frenar-lo del tot. La matinada del dilluns 3 d'agost s'iniciava una vaga general indefinida convocada per la COB i començaven els bloquejos de carreteres i camins. Mitjançant aquesta pressió s'ha aconseguit un consens entre govern i MAS que fixa la data de les eleccions presidencials de forma vinculant el 18 d'octubre.

Però els efectes de la crisi, soferts a les carns de la petita burgesia agrària, comporten que les protestes i els bloquejos segueixin, amb l'aparent reclamació de restablir la data 6 de setembre per a les eleccions (es van ajornar dues vegades, del 3 de maig al 6 de setembre i posteriorment es van establir pel 18 d'octubre amb l'excusa de les mesures sanitàries), i la influència de Morales i de la COB no sembla poder-lo aturar malgrat les crides a la desmobilització fetes per Morales des de l'Argentina.

En qualsevol cas, la lluita pel control de les matèries primeres presents (estany, liti, gas) i la seva explotació des d'un punt de vista imperialista llatinoamericà o rendista en benefici de la burgesia compradora local, juntament amb la baixada del preu del petroli i la crisi general del capitalisme, marquen, com a altres indrets de Llatinoamèrica, el desenvolupament dels esdeveniments actuals i futurs.

LLEGEIX, RECOLZA I DIFON LA PREMSA COMUNISTA "EL COMUNISTA"

**PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades):
Apartat 52076 - 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org**

VENEÇUELA: EL VIRUS AL QUAL LI TÉ POR EL PROLETARIAT NO ÉS EL COVID-19... SINÓ LA GANA

Per tots els mitjans de comunicació, xarxes socials, ràdio, tv, premsa escrita i les cadenes dels portaveus del govern veneçolà, s'han encarregat de crear un pànic, un terror en la classe obrera i el proletariat en general amb el coronavirus. Ens repeteixen per televisió, una i mil vegades: el problema del coronavirus afecta per igual a "rics i pobres", ataca a tothom per igual, es necessita la solidaritat de tothom, cal oblidar les diferències de classes que som un sol país, una mateixa pàtria. Res més convenient per a la burgesia que convèncer la classe obrera, i el proletariat en general, que tothom som iguals davant Déu, davant la Llei, davant el Clima i, ara... davant el CORONAVIRUS!

Tant oposició i govern, per diversos mitjans, han difós per convèncer el proletariat que a Veneçuela hi ha un règim socialista. Les condicions materials i la naturalesa del règim de producció que impera són netament capitalistes: **en la societat capitalista, el principi motor i el fi últim és el GUANY**, que només s'obté de L'EXPLOTACIÓ del treball assalariat (i mentre subsisteixin la propietat privada, l'intercanvi de MERCADERIES i els diners estarem en ple capitalisme).

Tot el pla de centralitzar els capitals i la producció a Veneçuela no és per l'ultranacionalisme dels bolivarians, sinó pels grans guanys obtinguts per la petroliera PDVSA. Són els alts i baixos preus del petroli en el mercat internacional el que regeix la vida i la salut a Veneçuela, quan els preus del petroli estan alts compren de tot, paguen preus d'or per empreses obsoletes arruïnades, quan els preus del petroli s'esfondren en el mercat mundial vénen tot al malbaratament. Llavors, com busca la sortida el govern de torn a la crisi? Doncs abaixant els salaris dels treballadors explotats.

El capitalisme a Veneçuela en pagar els salaris en Bs, manté la mercaderia força de treball molt per sota del seu cost de producció, obtenint així majors guanys. Totes les matèries primeres extretes a Veneçuela i que s'exporten, es vénen en dòlars. I qui produeix tot això? La classe obrera.

I quina és la situació de la classe obrera? La cistella alimentària estava el mes de gener del 2020 segons el CENDA en 24.139.128 bolívares mensuals, (El Nacional, 20-02-2020), la qual cosa representa al canvi del dòlar (en aquest moment de 60.000 Bs), 317 dòlars. El salari mínim de 250.000 bolívares mensuals (4,2\$), més el bonus de 200.000 mensuals, sumen 450.000 mensuals, la qual cosa representa 7,5 dòlars mensuals. No es necessita ser un matemàtic per entendre que amb aquest salari no es pot comprar el que es necessita per alimentar-se, ni tan sols per tres dies juntament amb la teva família. Amb aquest salari de gana, els treballadors pateixen increments en els preus dels aliments a diari. Com a mostra un botó, la farina de blat (PAN) el març oscil·lava en 80.000 Bs, i el maig tenia un preu de 200.000 Bs.

És per això que a Veneçuela *"la desnutrició va passar de 2,9 milions de persones entre 2013-2015 a 6,8 milions al període 2016-2018."* (informe FAO), així com molts proletaris moren per estats de desnutrició. El govern ha difós com un donatiu l'assortiment d'aliments amb caixes de CLAP al proletariat, però només compta amb carbohidrats, i en ocasions amb llet, la majoria de vegades no apta pel consum humà.

En relació als els serveis públics, *"el 96% van fallar durant l'últim mes."* (El Impulso, 04-05-2020). Només el 4% de la població compta amb aigua potable de manera regular, el 76,4% de manera irregular, i el 19,6% no té servei d'aigua potable durant més d'una setmana. Per tots els mitjans de comunicació

difonen la higiene com a mesura de prevenció de la Covid-19, però la realitat és que els proletaris veneçolans no disposen ni tan sols d'aigua potable de forma regular i, independentment del coronavirus, existeixen altres malalties relacionades amb la falta d'aigua com l'hepatitis, en alça en el país des de mitjans del 2018.

Pel que fa al subministrament elèctric, els talls d'electricitat són recurrents als barris proletaris de tot el país. Però, a més, des del 13 de març del 2020, quan es va decretar el confinament, es va agreujar la situació de racionament elèctric. El que abans eren talls d'electricitat de 4 hores diàries, durant l'anomenada quarantena s'ha estès des de 7 fins a 14 hores diàries. I el mateix passa amb l'escassetat de gas, *"Les cues amb bombones buides que esperen ser omplertes li donen la volta al país. Des de les grans ciutats fins els pobles més amagats tenen gent als carrers que busquen proveir-se de gas."* (Crònica Uno, 05-04-2020).

Des del 13 de març del 2020, es va agreujar també el problema de l'escassetat de gasolina. Des de llavors, es raciona encara més la gasolina, com a "mesura preventiva davant la pandèmia de la Covid-19". La distribució del combustible és controlada pels efectius militars, en la qual l'extorsió és el denominador comú, i fins hi ha enfrontaments entre els mateixos cossos repressius pel control del mateix. *"La veritat és que gairebé tota la gasolina que es distribueix és importada. De sis refineries instal·lades al país sud-americà, només dues estan operant amb un 6% de la seva capacitat."* (El Universal, 01-06-2019). A més, el 30 de maig del 2020 va quedar confirmat un augment de la gasolina a preus internacionals.

La solució de l'estat capitalista a Veneçuela és seguir important gasolina, la qual cosa va ser un negoci rodó per l'Iran, que el passat mes de maig del 2020 va enviar cinc tancs carregats de gasolina destinats a atracar en el port veneçolà de La Cruz, el que va provocar tensions en aigües del mar del Carib entre els EEUU i Iran i Veneçuela.

Finalment, també el sistema de salut pública es deteriora cada vegada més per la falta d'inversió, de medicaments, materials quirúrgics, material de neteja, falta de serveis públics, i falta de metges i infermeres. El que sí abunden són els bacteris. És molt comú llegir anuncis en centres de salut de suspensió de consultes d'alguna afecció, així com la suspensió d'exàmens, inclús els comuns de laboratori. La Covid-19 és una excusa per encobrir aquesta situació. Amb la quarantena decretada, tota cita mèdica, atenció de medicina general, exàmens de laboratori, etc. van quedar suspesos. Per tenir accés a aquest servei de salut cal tenir els dòlars que exigeix una clínica.

Amb tota aquesta situació, en la qual la gana no espera, juntament amb l'empitjorament en els serveis públics, ressaltant la gasolina, l'aigua i l'electricitat, les protestes dels proletaris que ja es realitzaven, s'han intensificat. **La resposta de l'estat capitalista veneçolà ha estat decretar la quarantena a partir del divendres 13 de març del 2020, fins el 13 d'abril inicialment, amb l'extensió d'acord amb les circumstàncies.**

El confinament per la pandèmia de Covid-19 no impedeix que els proletaris protestin davant la necessitat d'alimentar-se i en resposta al sotmetiment a condicions infrahumanes, però sí ha incidit en comparació amb l'any passat. D'acord amb l'informe d'abril del 2020 de l'observatori veneçolà de conflictivitat social (OVCS): *"A l'abril del 2020, van haver-hi 716 protestes al país, 74% menys que a l'abril del 2019, que es van registrar 1.963 protestes. En nou estats va haver-hi saqueigs o intents de saqueig per un total de 32. A l'estat Bolívar va haver-hi una*

persona assassinada durant els saqueigs d'UPATA, el 23 d'abril". Militantització, detencions, assassinats a proletaris va ser la resposta immediata. Però per assegurar el control, se segueixen alliberant presos: 382 reus van ser alliberats el 23 d'abril del 2020 de la presó del Tucuyito, estat Carabobo.

Per descomptat no es va fer esperar l'extensió de la quarantena fins el 13 de maig. Però en maig van seguir les protestes i es van deteriorar encara més els serveis públics: sectors de Caracas van estar 2 dies sense electricitat i a Miranda va haver-hi sectors sense aigua, el que ha passat també a nivell nacional. Per això, la segona quinzena de maig va haver-hi protestes en varies parts del territori nacional, caracteritzades per cassolades i en algunes amb crema d'escombraries i cautxús. Per descomptat va haver-hi detinguts, acusats de terroristes i de sabotatge a plantes elèctriques, com va passar a Carora, estat Lara. **I de nou s'estén la quarantena fins l'1 de juny de del 2020.**

La veritat és que durant la "quarantena", des del 13-03-2020 fins el 22-05-2020, **a Veneçuela han mort 10 persones per Covid-19.** Per contra, hi ha hagut més morts com a conseqüència de la situació de misèria en què viuen els proletaris i com a conseqüència de la repressió de l'estat.

Veneçuela s'ha convertit en un camp de concentració. El virus mortal és el Covid-19 anuncien, però tenim un virus pitjor, el salari miserable que tenim tots els proletaris. Queda't a casa teva, és la propaganda de ràdio i TV, i aquests senyors promouen, queda't a casa teva, però serà a morir-nos de gana. Quan sortim per necessitat, per buscar el sustent, ens tracten com a delinqüents. Repressió és la resposta del govern capitalista a Veneçuela, administrat pel partit de l'exèrcit, per sotmetre els proletaris a les conseqüències del deteriorament dels serveis públics i salaris de gana. O lluitar o morir d'indigència!

Al voltant de 5 milions de proletaris han emigrat de Veneçuela a altres països des del 2015, en busca de fonts de treball per ajudar la seva família. Molts han hagut de retornar ja que amb la situació de la pandèmia van quedar en condicions de misèria. En entrar a Veneçuela els van tractar com a criminals, els van acusar de portar el virus i contaminar la població. Nicolàs Maduro en una locució expressa que *"el virus ha estat importat d'altres països pels migrants"*. En el millor dels casos els emigrants que retornaven eren aïllats, concentrats sense cap tipus de prevenció, amb escassetat d'aigua, i sense alimentació suficient.

Així que això del virus els hi ha anat a la burgesia a Veneçuela i al seu estat capitalista com l'anell al dit. Ha desmobilitzat la classe obrera en general. Encara que hi ha hagut protestes principalment pels serveis públics, i per satisfer necessitat d'alimentació, mitjançant saqueigs, aquestes no passen de ser brots de protestes espontànies, que ràpidament són controlades i apagades. Aquesta situació els ha permès superar el conflicte dels professors, que havia estat el més constant. Actualment, a portes tancades i en pau laboral, projecten signar el contracte a finals de juny del 2020. Com a mesura han suspès les classes, quan estaven sotmetent estudiants i treballadors a confinar-se en les institucions educatives, en jornada laboral completa, en condicions d'insalubritat extrema amb risc greu de salut, per falta d'aigua. Paradoxalment es van desmobilitzar les protestes d'aquests proletaris d'educació, amb l'argument de "protegir la població". Per altre costat, sotmeten els proletaris a cues interminables per a la distribució d'aigua amb camions cisternes, distribució de gasolina, etc. Cues interminables on promouen agressions entre el proletariat per desmobilitzar-lo, dividir-lo,

acostumar-lo a adaptar-se al jou d'una vida miserable i de bèsties.

Però no només a base de quarantenes i repressió contra el proletariat controla el capitalisme veneçolà la situació. **La burgesia té un mètode encara més eficaç: el circ parlamentari.**

Quina és la sortida capitalista a aquesta monstruosa situació? **La preparació de l'"oposició" perquè assumeixi la responsabilitat seguint la mateixa línia política i social que està practicant el partit de l'exèrcit:** seguir matant de gana i matant de malalties els treballadors proletaris, quan sigui necessari utilitzant la guàrdia nacional, l'exèrcit i tots els cossos repressius de l'estat, contra les revoltes o explosions socials que vindran en el futur.

Aquesta "oposició", l'únic que té clar és que la classe obrera no ha d'organitzar-se per lluitar pels seus propis objectius sinó només per enfilar-los a ells a la poltrona parlamentària. L'últim gran invent d'aquesta oposició parlamentària és justament no presentar-se a les eleccions... No serem nosaltres els qui direm que les eleccions serveixen per res més que per enganyar els explotats, però és difícil imaginar-se alguna cosa més absurda que una oposició parlamentària que ni tan sols es presenta a les eleccions.

S'ha fet públic recentment per part de la Fiscalia que Diego Salazar, cosí de Rafael Ramírez, que va dirigir 12 anys PDVSA, *"va crear un tinglado de 100 companyies fantasma (...)* L'organització de Salazar va blanquejar a Andorra 1.347 milions entre el 2011 i el 2012. Els diners procedien de presumptes comissions abonades per companyies, principalment xineses, a canvi d'adjudicacions de l'Estat de Veneçuela." (El País, 13-06-2020).

Aquesta és la clàssica actuació de tots els "patriotes", omplir-se les butxaques de diners i emportar-se'ls a altres llocs. *"Durant aquest període, la petroliera estatal va pagar 4,5 milions d'euros per informes inexistents a Alejo Morodo, fill de l'ex-ambaixador d'Espanya a Caracas Raúl Morodo."* (El País, 13-06-2020)

L'"oposició" només discrepa seriosament del chavisme en qui ha de saquejar la PDVSA, si els uns o els altres. El partit de l'exèrcit o chavisme ha utilitzat una xarxa de 100 empreses fantasma per fer-ho, l'"oposició" planteja la manera més senzilla de privatitzar-la sense més i no haver de fer una volta tan llarga.

Com a classe obrera i treballadors explotats, haurem d'estar preparats per rebutjar tant l'oficialisme com l'oposició i per oposar-nos a totes les mesures que intentaran imposar-nos ambdues corrents de la burgesia per fer-nos pagar encara més la crisi quan el període de confinament acabi. Caldrà **en tots els sectors obrers i proletaris possibles**, organitzar-nos de manera independent, trencar amb el parlamentarisme i els seus partits electorals, perquè la nostra situació d'explotació és la mateixa en totes les empreses i institucions de l'estat.

Mentre existeixi el capitalisme, la renda petroliera drogarà l'economia veneçolana i condemnarà a la gana el proletariat. **Necessitem acabar amb el capitalisme per no morir de gana** i necessitem desemmascarar el fals socialisme chavista per poder abatre ambdues coses al mateix temps.

Per això, necessitem organitzar-nos en el Partit Comunista Internacional, recuperar l'estudi col·lectiu dels textos del marxisme i l'estudi del curs econòmic de l'imperialisme mundial, necessitem el vincle amb les lluites i l'organització de Partit a nivell internacional.

Al mateix temps, per poder derrocar un dia aquesta societat criminal que ens condemna a la gana tenim hem de ser capaços d'oposar-nos als abusos quotidians a les empreses:

"(...) vol dir això que la classe obrera hagi de renunciar a defensar-se contra les usurpacions del capital i desistir en els seus esforços per aprofitar totes les possibilitats que se li ofereixin per millorar temporalment la seva situació? Si ho fes, es veuria degradada a una massa uniforme d'homes desgraciats i trencats, sense salvació possible. (...) Si en els seus conflictes diaris amb el capital cedissin covardament, es desqualificarien sense dubte per emprendre moviments de major envergadura." (Salari, preu i guany, K. Marx, 1865).

Germans de classe proletaris, necessitem recuperar el **sindicalisme classista**, on no hi hagi subvencions ni alliberats; no en el discurs sinó en els fets materials de la nostra vida diària, trencant amb les sortides individuals, desenvolupant el companyerisme, la solidaritat, cultivant aquest instint de classe de resistir davant les amenaces patronals i dels seus servents sindicals parlamentaris, pensant sempre en el demà, lluitant per

millors condicions de treball, millors condicions laborals i socials i anar preparant les condicions per en un moment de la història abolir l'esclavitud del treball assalariat.

Això no es decreta, companys, hem de trencar amb el parlamentarisme i els seus partits, conformant **nuclis proletaris classistes** dins i fora dels centres de treball, aixecant una taula reivindicativa que unifiqui a tot el proletariat: **per un salari en dòlars que cobreixi el cost de la cistella bàsica, per actius, jubilats i pensionats i reducció de la jornada laboral a 30 hores setmanals sense reducció salarial, jubilació als 20 anys de serveis o als 50 anys d'edat per homes i dones, alliberament dels obrers empresonats.**

Per l'abolició del treball assalariat!

Si el capitalisme sobreviu rebentant la classe obrera, que rebenti el capitalisme, amb tots els seus virus i les seves guerres!

DISPOSEM DE VELS TEXTS DEL PARTIT TRADUITS AL CASTELLÀ:

- **En defensa de la continuidad del programa comunista (tesis de 1920 a 1966)**
- **O preparación revolucionaria o preparación electoral (1920 tesis abstencionistas, etc.)**
- **El izquierdismo enfermedad infantil del comunismo, condena de futuros renegados (1960)**
- **Propiedad y capital (1947-48 en Prometeo)**
- **Comunismo y fascismo (1920-1924)**
- **El pensamiento de Mao**
- **Diálogo con Stalin (crítica al XIX congreso del pcus-1952)**
- **Diálogo con los muertos (crítica al XX congreso del pcus-1956)**
- **Volumen de la historia de la izquierda comunista (hasta 1919, publicado en 1963)**
- **Clase, partido y estado en la teoría marxista (1952-53)**
- **Rusia y revolución en la teoría marxista-publicado en 1954-55 (recorre la formación de Rusia hasta 1913)**
- **Elementos de economía marxista**
- **Partido y Clase**
- **Los fundamentos del comunismo revolucionario**
- **El proletariado y la guerra imperialista**
- **Teoría marxista de la moneda**
- **El programa revolucionario de la sociedad comunista elimina toda forma de propiedad (Reunión de Turín 1-2 de junio-1958)**
- **La sucesión de las formas de producción en la teoría marxista**
- **Lecciones de las contrarrevoluciones**
- **Las grandes cuestiones históricas de la revolución en Rusia – Estructura económica y social de Rusia 1913-1957**
- **Fuerza violencia y dictadura en la lucha de clase**
- **Serie de textos sobre el activismo**
- **Factores de raza y nación en la teoría marxista**

BREXIT I INTEGRACIÓ IMPERIALISTA EUROPEA

Regne Unit: La política exterior dels EEUU a Europa va dirigida a intentar trencar la UE, per passar d'un gran competidor a una sèrie de petits competidors als qui tenir sotmesos. Un episodi important d'aquesta estratègia és el denominat Brèxit.

Malgrat la victòria del sí a la separació al referèndum, el camí cap a la separació efectiva està sent molt tortuós i difícil per la burgesia anglesa. El motiu és que la burgesia del Regne Unit té interessos contradictoris i que una part d'ella no veu gens clar els cants de sirena dels EEUU.

Les divisions dins del territori britànic, entre Escòcia, Irlanda del Nord, el País de Gal·les i Anglaterra, es fan cada cop més visibles en relació al seu posicionament davant la sortida d'Europa. La policia escocesa i gal·lesa impedeix el pas a turistes anglesos al seu territori, ja que *"donat els diferents graus i polítiques de desconfinament, en aquest moment no és oportú que els anglesos creuin les fronteres amb els seus veïns tret que sigui per motius de treball o força major (el turisme no serveix)."* (La Vanguardia, 22-05-2020).

Per una altra banda, hi ha també una important resistència en sectors apreciables de les empreses britàniques que es manifesta en l'afirmació de "no estar preparades pel Brèxit", amb l'objectiu d'alentir, si no aturar, el procés: *"Segons explica la Confederació de la Indústria Britànica (CBI), la majoria de les empreses no tenen temps ni recursos per preparar-se per una sortida de la UE sense un acord, i una de cada cinc afirma estar menys preparada pel Brèxit que al gener a conseqüència dels trastorns provocats pel coronavirus."* (Expansión, 01-08-2020).

Integració imperialista de la Unió Europea: El Brèxit per una banda, i la crisi econòmica per l'altra, estan esperonant la integració de la UE. L'últim pas cap a la seva integració fiscal ha estat acordar l'emissió de deute comú per conformar el fons d'injecció de capital als diferents països de la UE davant la crisi: *"(...) és la primera vegada que França i Alemanya arriben a un acord per finançar amb deute comú la despesa pressupostària en els estats membres de la UE" va dir el ministre francès, Bruno Le Maire.*" (La Vanguardia, 20-05-2020). El resultat final ha estat l'acord en relació amb l'anomenat Fons de recuperació que consta de 390.000 milions d'ajudes directes i 360.000 milions en crèdits.

Com una mesura més d'integració, s'ha creat la Fiscalia europea per vigilar els fons i la recaptació de l'IVA.

Recordem que Gerhard Schröder, excanceller d'Alemanya i actual president dels Consells d'Administració de Rosneft i del NordStream 2, va manifestar el desembre del 2019 que *"No som l'estat número 51 dels EEUU"* al mateix temps que proposava sancions contra EEUU: *"No hauríem, en el Bundestag, d'imposar sancions contra EEUU (...)"*, repetint en febrer *"L'intent dels EEUU de prendre la sobirania d'altres països no es pot tolerar. Alemanya no és una república bananera."*

A la potència imperialista UE li queda pendent poder liquidar la seva integració militar, cap a la que ha començat a fer els següents passos: *"En els darrers anys, la UE ha començat a implementar (...):"*

- *La cooperació estructurada permanent (PESCO) es va posar en marxa el desembre del 2017 i, a partir del juny del 2019, hi participen 25 Estats membres de la UE.*

Actualment opera sobre la base de 34 projectes concrets amb compromisos vinculants que inclouen un Comandament Mèdic Europeu, un Sistema de Vigilància Marítima, assistència mutual pels equips de seguretat cibernètica i de resposta ràpida, i una escola conjunta d'intel·ligència de la UE.

- *El Fons Europeu de Defensa (FED) es va posar en marxa el juny del 2017. És la primera vegada que el pressupost de la UE s'utilitza per cofinançar la cooperació en defensa i el fons ha de formar part del proper pressupost a llarg termini (2021-2027). (...).*
- *Enfortiment de la cooperació de la UE amb l'OTAN en 74 àrees, inclosa la ciberseguretat, els exercicis conjunts i la lluita contra el terrorisme.*
- *Fer que el finançament de les missions i operacions civils i militars sigui més efectiva. La UE té actualment 16 missions d'aquest tipus en tres continents, amb una àmplia gama de manaments i està desplegant més de 6.000 efectius civils i militars.*
- *Des del juny del 2017, una nova estructura de comandament i control (MPCC) per millorar la gestió de la crisi de la UE."* (Noticias Parlamento Europeo, 26-06-2019).¹²

Aquesta integració més estreta i efectiva de la Unió Europea serà evidentment **amb fins imperialistes i contra la classe obrera**, com va deixar establert Lenin el 1915 en "La consigna dels estats units d'Europa".

Bielorússia: Pel que fa als recents esdeveniments a Bielorússia, que recorden als succeïts a Ucraïna al 2014, hem de dir almenys el següent. La situació de la classe obrera bielorussa, amb la crisi galopant a la que estem sotmesos a nivell internacional, és un dels factors que ha contribuït a que la mobilització contra el govern fos més àmplia. Les pretensions de l'oposició a Lukashenko (eleccions lliures i "democràcia") no amaguen altra cosa que la vella recepta de revirginitzar la democràcia quan es tracta d'imposar pitjors condicions a la nostra classe per descarregar-li la crisi de sobreproducció, i des d'aquest punt de vista per descomptat no representen cap alternativa classista sinó una alternativa tan burgesa i patriòtica com la prèvia.

És cert que fins ara el president del país venia estant lligat perfectament a les necessitats i interessos del Kremlin, fins el punt d'haver-se aïllat de la resta d'Europa en diferents moments, i és cert també que la pretensió de la nova potencial presidenta Tikhonovskaya pot incloure "obrir el país a occident". Però no és menys cert que la dependència econòmica de Rússia, la pertinença a la CEI i la proximitat geogràfica a Moscou i a l'àrea peri-russa farà difícil que sigui quin sigui el govern que hi hagi a Minsk, aquest sigui un govern enfrontat al Kremlin. Aquestes no semblen, a jutjar per les seves pròpies declaracions, les intencions de l'oposició bielorussa, tot i que caldrà veure com es desenvolupen els esdeveniments. El que està clar és que el futur immediat de Bielorússia dependrà del caire que prenguin les relacions entre la UE i Rússia, interessats ambdós per ara en l'estabilitat de totes dues de cara al desplegament final del gasoducte NordStream2.

¹²<https://www.europarl.europa.eu/news/es/headlines/security/20190612STO54310/defensa-esta-la-ue-creando-un-ejercito-europeo>

LA BURGESIA ESPANYOLA SEGUEIX AL CAPDAVANT DE L'EXPLOTACIÓ DE LA CLASSE OBRERA

Sector financer i imperialisme: L'impacte de la crisi en les empreses de l'estat espanyol, el resumeix així el Banc d'Espanya que "calcula que les empreses necessitaran fins a 230.000 milions d'euros en liquiditat fins a final d'any" però que "tot just el 40% de les companyies pot fer front a la situació sense problemes" i que "més del 20% tindran un patrimoni net negatiu aquest any." (Expansión, 04-08-2020). Aquestes dades posen en relleu que el nivell d'endeutament de les empreses és cada cop més elevat, havent de recórrer a "crèdits a nivells rècord des del 2012 (...) per 215.156 milions fins a juny." (Expansión, 05-08-2020).

"[L']Aliança per a la Competitivitat de la Indústria Espanyola, que reuneix patronals industrials que sumen més del 50% del PIB a Espanya, va tornar a llançar ahir un crit d'auxili al Govern (...). Aquestes condicions base haurien de ser "préstecs al 0% d'interès", amb un "tram no reemborsable del 30%", és a dir, a fons perdut." (Expansión, 25-04-2020). La gran patronal industrial té clar el seu programa econòmic: crèdits al 0% i amb tram no reemborsable, és a dir, que els regalini els diners i no els hagin de tornar...

Malgrat la crisi i a través de la crisi, la integració del capitalisme espanyol a l'imperialisme mundial no fa més que progressar: "Quasi el 65% de les vendes [dels grups de l'Ibex 35] es realitza fora d'Espanya" (Expansión, 11-08-2020). Per altra banda, "La participació dels inversors estrangers va assolir un nou màxim històric el 2019, en controlar el 50,2% de la capitalització borsària de les empreses espanyoles" (Expansión, 17-07-2020). Això demostra el grau d'interdependència i impersonalitat del capital.

Situació laboral: En el pla laboral s'han produït més d'un milió d'acomiadaments i més de 3,5 milions de suspensions d'ocupació. L'estat ha posat a disposició de les empreses la possibilitat de simplement "aparcar" els treballadors, suspent-los d'ocupació. N'hi ha prou amb que l'empresa faci la sol·licitud i passats 5 dies s'aprovava per "silenci administratiu": ja no havien de donar feina, ni pagar el salari, ni cotitzar per aquests treballadors, i tot això sense haver de desemborsar cap indemnització! El "silenci administratiu" del costat dels treballadors va tenir conseqüències molt diferents: després de 4 mesos, 200.000 treballadors encara no han rebut la prestació i la majoria no la va rebre sinó al cap de dos o tres mesos.

Les facilitats per a les empreses es van decorar políticament amb la suposada prohibició de l'acomiadament. El milió d'acomiadaments ha arribat per demostrar la fal·làcia d'aquesta maniobra de propaganda electoral de govern. Fins i tot abans d'aprovar la suposada mesura, van avisar a bombo i platerets les empreses a través dels mitjans de comunicació, produint-se una allau d'acomiadaments just el dia abans de la publicació al BOE del real decret llei.

Els ERTOS han estat un marc d'estafa continuada, sent generalitzat que les empreses obliguessin els treballadors que seguissin treballant una part de la jornada fins i tot sense cobrar-la, mentre rebien els diners de la Seguretat Social.

D'altra banda, gran part dels treballadors que van mantenir totalment o parcialment la seva feina es van veure obligats a teletreballar, en la majoria de les ocasions pagant ells mateixos els subministraments, així com prolongant i intensificant la

jornada, disparant-se les hores extres no remunerades a 3.798.700 hores, equivalents a 108.534 llocs de treball a jornada completa. (Público, 09-09-2020).

Enmig de l'estat d'alarma, el govern es va enginyar una estafa a tots els treballadors que seguien treballant: "el permís retribuït recuperable". Durant dues setmanes, els treballadors afectats no podrien treballar, però cobrarien el salari. Amb l'únic detall que després haurien de treballar gratis un temps equivalent, de manera que... en realitat no es tracta de cap permís i molt menys retribuït.

Al maig, per ajudar el govern espanyol a prorrogar l'arrest domiciliari i la prolongació de les ajudes per a empreses, el patriotisme basc va acordar pomposament amb el govern que derogarien l'última reforma laboral. L'endemà es van desdir i aquí no ha passat res.

Tot això s'ha desenvolupat en un ambient de por i de submissió promocionat i organitzat pel sindicalisme subvencionat (àlies, empreses de serveis sindicals) i per la depressió de les possibilitats de resposta de la classe obrera, davant el tancament patronal organitzat.

Menció específica mereix la decisió de tancar les plantes de Nissan, fruit del repartiment al món dins del seu grup empresarial. Les empreses de serveis sindicals van organitzar una "vaga" artificial en una sola de les plantes (sempre la tragèdia del suposat camí més fàcil) mentre prometien solemnement, amb el suport de la Generalitat, que no tancarrien les plantes. Després van venir les promeses de "nacionalització", en una demostració de ceguesa completa sobre la cadena de producció a nivell mundial i la divisió internacional del treball. Finalment, ells mateixos han signat el tancament de la fàbrica pel mòdic preu de fins a 60 dies per any treballat i amb la promesa de mantenir-la oberta un any més. N'hi ha hagut prou que passin uns dies perquè Nissan hagi aconseguit tancar-la anticipadament amb l'excusa que no la pot obrir sense un grup de treballadors que han estat acomiadats per una altra empresa (Acciona). Una maniobra clàssica d'engany a la classe obrera... Què ha brillat per la seva absència? L'extensió de la vaga a altres empreses i sectors, la reivindicació de la reducció de jornada sense reducció salarial, etc.

Amb la represa de l'activitat econòmica en molts centres tancats durant el confinament, la patronal ha aconseguit en general arrossegar els treballadors a una lluita conjunta per a l'obertura dels centres i només en alguns casos, s'ha aconseguit trencar amb aquesta maniobra envoltent interclassista, responnent amb la vaga contra la pròpia empresa com a les vagues de la Pedrera i de Duet a Barcelona.¹³

Lloguers: La pèrdua sobtada del salari per part de 4,5 milions de treballadors (i l'absència de subsidi per acomiadament o suspensió a causa del col·lapse de sistema) anunciava la generalització dels impagaments dels lloguers.

Per prevenir una situació en la qual aquesta massa de 4,5 milions d'assalariats inquilins imposés als seus rendistes l'anul·lació del lloguer, el govern de PSOE-Unidas Podemos va intervenir. L'esquema ens és familiar, sota la proclama d'ajudar el treballador o l'inquilí, en realitat es protegeix el rendista.

L'exposició de motius del RDL 11/2020 és clara: "A Espanya, en el 85% dels arrendaments d'habitatge el propietari és una persona física, **petit propietari**. Aquesta particularitat del

¹³<https://twitter.com/monicontomate/statuses/1290259444048080902>, <https://mobile.twitter.com/VagaDuet>

mercat del lloguer a Espanya fa especialment necessari que les mesures adoptades facilitin els acords entre les parts per permetre el pagament de les rendes. (...) es garanteix un equilibri entre les parts que **impedeixi que la vulnerabilitat dels arrendataris sigui traslladada als arrendadors** (...).” Què es considera al programa d'Unidas Podemos i també al Reial Decret Llei que és un "petit propietari"? "...quan aquesta sigui una empresa o entitat pública d'habitatge o un gran tenedor, entenent per tal la persona física o jurídica que sigui **títular de més de deu immobles urbans, excloent garatges i trasters, o una superfície construïda de més de 1.500 m2...**" (RDL 11/2020).

Aquest és el programa dels partits de la petita burgesia com Unidas Podemos. Encara que històricament els pugui fins i tot correspondre assumir la liquidació de gran part de la pròpia petita burgesia en mans del gran capital, als seus programes el que hi ha és la defensa de la petita propietat: sobretot, davant de la classe obrera.

Sanitari: L'alta mortalitat comparativa de la Covid-19 s'explica fàcilment pel fet que el 70% dels morts s'han produït a residències de gent gran que han estat privats d'assistència hospitalària. Tots? No. "La gent gran amb assegurança privada sí que va poder ser traslladada a hospitals." (El País, 11-06-2020). Els diferents nacionalismes espanyols han estat d'acord en això: "Salut [a Catalunya] recomana en un document no ingressar a UCI a majors de 80 anys" (Betevé, 31-03-2020), mentre que "Madrid va enviar un protocol per no derivar pacients domiciliaris" (El País, 10-06-2020). La justificació d'aquestes actuacions seria la falta de llits als hospitals i rotundament és cert que en general falten llits i falten UCIs als hospitals, atès que la sanitat en el capitalisme és només un negoci. Però és aquesta explicació suficient? Gran part dels llits dels hospitals privats no van ser utilitzats (i els que ho van ser es van pagar a preu d'or). Les infraestructures addicionals muntades no van ser plenament utilitzades (per exemple, a l'Hospital de Sant Pau) o van ser desmantellades mentre durava encara l'estat d'alarma. "Vam estar a 24 o 48 hores d'estar saturats", afirmen a l'Hospital de Bellvitge, però no saturats. Tanmateix, **es va deixar morir la gent a casa i a les residències**. A l'informe de Metges Sense Fronteres publicat al diari burgès El País el 19-08-2020 es refereixen les situacions viscudes a 486 residències de gent gran en les que es va tancar amb clau els residents a les seves habitacions, els quals literalment "colpejaven les portes i suplicaven per sortir". Això no és nou sinó la dinàmica criminal del capitalisme amb o sense Covid-19: "El 8% dels dependents en espera d'una ajuda mor abans d'aconseguir-la." (La Vanguardia, 04-08-2020).

En aquest punt hem de denunciar la connivència i corresponsabilitat dels metges amb el sistema sanitari a través dels *numerus clausus* a les universitats, l'únic objectiu dels quals és controlar l'"oferta" de metges. L'interès corporatiu és clar: el 50% de metges que treballen en el sector públic tenen també una consulta privada. Més metges, més consultes privades, més competència equival a menys guany.

Control social: A l'estat espanyol s'han convocat més places per policia i Guàrdia Civil: "El Consell de Ministres ha aprovat la convocatòria del Ministeri de l'Interior d'oferta pública d'ingrés a les forces de seguretat amb 2.491 places per ingressar a la Policia Nacional i altres 2.154 per accedir a la Guàrdia Civil. Es tracta d'una nova convocatòria que se suma a les 2.606 places

ofertes a Policia Nacional i 2.275 per Guàrdia Civil de l'any passat (...)." (La Vanguardia, 21-07-2020).

A més, se'ls ha augmentat el salari un 20% els últims tres anys: "(...) l'acord d'equiparació salarial dotat amb un total de 807 milions d'euros en tres anys (2018-2020). (...) Segons Interior, el desglossament del tercer i últim tram de l'equiparació salarial serà del 41% per la Policia Nacional i del 59% per la Guàrdia Civil, (...) suposa un increment d'un 20% de mitja a les nòmines de policies nacionals i guàrdies civils, "cosa que representa el major increment salarial de tota la història d'aquest departament."¹⁴

Pensions: La burgesia espanyola, no contenta amb la massacre que ha organitzat entre els pensionistes i sobretot a les residències de gent gran, ha seguit anant a la càrrega contra les pensions. "La despesa mensual en pensions cau per primera vegada degut a la Covid-19 (...) Un inusual descens que té a veure tant amb una menor entrada al sistema de nous pensionistes com amb l'increment de les baixes per la mort de beneficiaris." (La Vanguardia, 27-05-2020).

John de Zulueta, president del Cercle d'Empresaris, afirmava recentment: "Si la inflació és negativa, s'han d'abaixar les pensions". (Expansión 18-05-2020).

El discurs de la burgesia s'enfoca ara a acusar els pensionistes d'enriquiment indegut: "Un jubilat rep 1,74 euros per euro cotitzat, segons el Banc d'Espanya" (...) "Per donar idea de la notable rendibilitat de les pensions públiques, el Banc d'Espanya recorda que el tipus d'interès real del bo espanyol a deu anys ha caigut des del 6,6% de mitjans dels 90 a valors lleugerament negatius." (La Vanguardia 12-08-2020).

Ingrés mínim vital: A mitjans de juny del 2020 l'estat s'inventa l'Ingrés mínim vital, suposadament "críat a donar cobertura a unes 800.000 famílies desfavorides, el 17% més pobre de la població" establint "un nivell garantit de renda (...) que va des dels 462€ en dotze pagues per aquelles persones que viuen soles als 1.015€ per aquelles famílies formades per cinc membres o més" (La Vanguardia, 30-05-2020). A 18 d'agost la Seguretat Social segueix sense respondre el 99% de les sol·licituds.

L'assegurança de vida del capitalisme espanyol: El capitalisme espanyol conserva la monarquia (buidada completament de funcions) per poder-se desprendre d'ella en un moment de descontrol de la situació, com va fer ja a la segona república. En la situació actual, la burgesia espanyola fa una hàbil doble maniobra. Defenestra el rei anterior i enalteix el nou. El pare és sacrificat per amagar els problemes materials i ocupar així tot l'espai informatiu narcotitzant els cervells de les masses, mentre que el nou rei apareix reforçat: un 23-F light per a Felip VI.

Altres estupefaents socials: El paper central del feminisme en l'estratègia de la burgesia ha quedat demostrat pel fet que el govern retardés premeditadament i sense cap pudor l'entrada en vigor de l'estat d'alarma i fins just després de fer la manifestació del 8 de març (convenientment castrat el seu origen proletari). La dada important és que quan un sector de la burgesia ha intentat utilitzar aquest fet amb finalitats merament electoralistes (Vox mateix va fer un mega meeting en les mateixes dates) s'han trobat amb una oposició tancada de les institucions de l'estat i de la burgesia en el seu conjunt: el 8 de març era un acte "d'Estat".

Sector primari (agrari, pesquer...): El pressupost actual, fins 2023, de l'estat espanyol pel sector agrari és de 200 milions

¹⁴ <https://www.moncloa.com/interior-reparto-equiparacion-guardia-civil-policia/>

d'euros. Les ajudes als agricultors suposen fins al 30% del seu guany. És a dir, estem davant d'una agricultura que sobreviu artificialment a força d'ajudes estatals.

La situació laboral al camp es pot resumir així: "50 convenis col·lectius pels treballadors. I alguns d'ells estan fins i tot per sota del salari mínim." (La Vanguardia, 31-05-2020). Davant la falta de treballadors, quedaven sense cobrir uns 80.000 llocs de treball cosa que hauria empès a l'alça aquests salaris. L'estat ha fet compatible per a aquests treballadors seguir cobrant la renda agrària, subsidis o prestacions d'atur. La suposada ajuda pel treballador és en realitat una ajuda a l'empresari perquè pugui seguir pagant salaris baixíssims. També s'ha ajudat la "pobra" patronal del camp posant a la seva disposició els joves de centres de menors, així com permetent-li tenir - com sempre - grans grups de treballadors immigrants sense les més mínimes condicions d'allotjament i de treball.

D'altra banda, al sector vinícola, el Ministeri d'Agricultura, de manera acordada amb les cooperatives agroalimentàries, va retirar cinc milions d'hectolitres (el que equivaldria a gairebé 1.500 piscines olímpiques) de vi per "corregir" el desajust entre oferta i demanda. El sector de l'oli no es queda enrere, proposant: "retirar voluntàriament unes 400.000 tones que s'emmagatzemarien sense ajudes comunitàries (...)" (El País, 06-07-2020). Al sector de la llet "La UE ha emmagatzemat 90.000 tones de llet en pols, 140.000 de mantega i 90.000 de formatges no han estat suficients per establir el mercat" (El País, 05-07-2020). El sector pesquer parlava d'una caiguda del 30% d'ingressos, havent-se de quedar els bucs amarrats al Cantàbric (Expansión, 28-04-2020), caiguda que era compartida pel sector avícola que preveu perdre més de 600 milions.

El tancament temporal de tot el sector de la restauració i hostaleria (hem parlat del turisme a l'apartat de la guerra comercial), així com l'absència dels 80 milions de turistes, ha agreujat la ja existent sobreproducció del sector agroalimentari, enfonsant els preus a l'engròs.

Però els preus als supermercats on compra la classe obrera no s'han vist reduïts sinó tot el contrari, alguns productes van veure incrementat el seu preu (en el 10,5% intermensual i en el 5,8% interanual) comportant majors beneficis per a les cadenes.

Petit i gran capital, matança social de les classes mitges: Malgrat totes les ajudes i facilitats donades a les empreses: "Cepime, ha calculat que més de 500.000 empreses desapareixeran per sempre. La immensa majoria d'elles són microempreses, de fins a nou treballadors. 70.053 d'elles van haver de tancar en els primers dies de l'estat d'alarma." (Expansión, 18-04-2020).

Els mesos de tancament de les botigues físiques durant la pandèmia només ha avançat l'estocada final que el gran capital li tenia preparada al petit. Durant aquests mesos de tancament "el nombre de persones que fan almenys part de la seva compra online ja supera el 30% de la població." (Expansión, 02-07-2020). Aquest fet ha portat un gegant com Microsoft a anunciar "un gir de la seva estratègia comercial, que comportarà el tancament de les seves botigues físiques a tot el món." (La Vanguardia, 27-06-2020). Amb el repartiment del menjar a domicili ha passat una cosa molt similar: "Abans de la Covid-19, el delivery representava el 10% del negoci ara arriba al 50%" amb l'agreujant pel petit burgès que es queixa que "Empreses com Glovo, Deliveroo, Just Eat o Uber Eats arriben a quedar-se entre

el 25 i 35% del preu final de cada comanda", "no podem tolerar aquestes taxes. Ens ofeguem", lamenta." (La Vanguardia, 30-06-2020).

El petit capital es troba sotmès a una sèrie de situacions abusives que es manifesten principalment en els temps d'impagament: "els terminis mitjans de pagament del sector privat es van situar en 73 dies l'any passat, 13 més del permès legalment, mentre que el sector públic va abonar les seves factures a 70 dies, més del doble del permès." (Expansión, 08-06-2020). L'asfíxia del petit capital pel gran capital no només es manifesta en els terminis de pagament, sinó que s'imposa a vegades cruament i obertament en les ampliacions de capital com la de Deoleo que ha llançat una ampliació de la seva empresa: "assegura que tots els accionistes que no acudeixin a l'ampliació -té uns 12.000 minoritaris- perdran íntegrament la seva participació". (Expansión, 22-05-2020).

Si al principi dièiem que el 50% de la borsa espanyola està en mans de capital internacional, aquesta ha estat l'evolució de la participació de la petita burgesia: "Pel que fa a la participació de les famílies espanyoles, el percentatge ha tornat a marcar un mínim històric, després de baixar del 17,2% al 16,1% el 2019. Lluny queden els màxims assolits el 1998, quan van arribar a posseir el 35,1 %" (Expansión, 17-07-2020).

La petita i mitjana burgesia pot escoltar atentament les declaracions del Governador del Banc d'Espanya: "**No té sentit que mantinguem sectors o empreses zombis durant molt de temps**", ha assenyalat." (El País, 24-07-2020).

En aquest procés social de matança de les classes mitges i ruïna de la petita burgesia el més normal serà que aquesta s'organitzi i surti al carrer, cridant el proletariat, tractant-lo de convèncer que la seva causa és la mateixa, que la funció de la classe obrera és salvar la petita burgesia de la seva ruïna inevitable.

Aquest és el motor darrere de partits parlamentaris com Podem, Vox, la CUP, Bildu, etc. cadascun amb el seu nacionalisme i la seva disfressa folklòrico-social. La influència ideològica de la petita burgesia tendeix a infiltrar-se sempre entre la massa de la classe obrera, com explica Lenin:

"(...) en tot país capitalista existeixen sempre, al costat del proletariat, extenses capes de petita burgesia, de petits propietaris. El capitalisme ha nascut i continua naixent, constantment, de la petita producció. Una sèrie de noves "capes mitges" són inevitablement formades, una i altra vegada pel capitalisme (apèndix de les fàbriques, treball a domicili, petits tallers disseminats per tot el país per fer front a les exigències de la gran indústria, per exemple de la indústria de bicicletes i automòbils, etc.). Aquests nous petits productors són novament llançats, de manera no menys infal·lible, a les files del proletariat. És molt natural que la concepció del món petit burgesa irrompi una i altra vegada a les files dels grans partits obrers." (Marxisme i revisionisme, Lenin, 1908).

Però la classe obrera no s'ha d'oblidar mai que el 80% de les empreses a l'estat espanyol tenen menys de 10 treballadors, que en aquestes petites empreses les condicions d'explotació són les pitjors i empitjoraran encara més en el seu intent de salvar-se a costa de la nostra sobreexplotació. Davant de totes les proclames contra el "gran capital" llançades per aquests aspirants a llop, hem de respondre amb la més estricta i intransigent independència de classe, tant en el pla sindical com en el polític.